

Robert van de Luitgaarden

Weggejorist

Misschien kan de... ons Robbie teruggeven

Al bijna vier jaar vechten in Den Haag Hielkje van de Luitgaarden voor de terugkeer van het elfjarige zoontje Robbie. Teleurstellingen bleef niet uit. Ten einde raad schreven ze de koningin

Zenuwachtig maakte Hielkje van de Luitgaarden, mo... Den Haag postbode...

te 's-O
heffing
jarige:
Robert,
uit het
HARTEVE
Gezien
waarond
Kinderb

Handwritten: Boske Lieve Progestoria 15 Juni 1978
De direct
beemster

Jarenlang seksueel misbruikt door directeur Kinderbescherming

Weggejorist

Met dank aan sponsor:

Stichting Loetjoe Groen, Zuidlaren | Afdeling Ritueel Misbruik
Contactpersoon: Frides Laméris | 050-4096142 | frideslaméris@gmail.com

© Robert van de Luitgaarden
Auteursite: robertvandeluitgaarden.nl
Youtubekanaal: youtube.com/user/MrSnakeman2222/playlists

Vormgeving: Angélique Kersten
Redactie: Uitgeverij aquaZZ & Ambilicious
Literair agent: Ambilicious | ambilicious.nl
Auteurfoto: door Pamela Bakhuizen | pamsfotografie.nl

Uitgeverij aquaZZ Arnhem | aquazz.com
Eerste druk april 2016
ISBN 9789491897658
NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Weggejorist

ROBERT VAN DE LUITGAARDEN

*Opgedragen aan
Hielkje en Marinus van de Luitgarden
en zus Wil als waardering voor hun vechten voor en om mij.*

WOORD VOORAF

Ik zag op een site het woord *weggejorist* staan. Dit woord werd gebruikt om een onderwerp weg te moffelen. Dat bracht me op het idee om het als titel voor mijn boek te gaan gebruiken omdat ik, en dat zult u gaan lezen, heel vaak in mijn leven ben *weggejorist*. Of het nu met het vele verhuizen te maken had of om mijn recht te halen dat mij als kind is ontnomen door instanties en de overheid. Men moffelde mij weg.

Het feit dat rechtszaken, ondanks harde bewijzen, werden geseponeerd, frustreerde mij. Dit onrecht en het onbegrip voor mijn situatie moet je als mens relativieren. Dit was veelal onmogelijk omdat ik niet begreep waarom anderen het probleem niet inzagen, terwijl het zo duidelijk zichtbaar was en nog steeds is.

Tijdens het schrijven van dit boek ontdekte ik, dat ik mij te – misschien wel te veel – had ingezet voor het oprollen van kinderpornonetwerken; het leven van een normaal mens ging daardoor aan mij voorbij. Ik cijferde mijzelf nu eenmaal snel weg om voor anderen op te komen. Bijvoorbeeld: in het verleden stelde ik zaken aan de kaak die niet door de beugel konden. Ik hoopte op deze manier inzicht te geven aan andere mensen/slachtoffers en instanties. Dus ook ik heb mezelf jaren *weggejorist* in het belang van mijn medemens. Of dat het allemaal waard was, leest u in dit boek.

Het was mijn uitgever Angélique Kersten die tegen mij zei: “Het wordt tijd dat jij jezelf niet meer wegcijfert, jouw leven draait ook om jou. Niet alleen om dossiers en andere zaken aan het licht te willen brengen. Leef! Ga erop uit, laat los!” En ze heeft gelijk.

Ik hoop dat met dit boek ik het verleden kan laten voor wat het is, want daar kan ik niets meer aan wijzigen. Wel wil ik het met u delen, onderbouwd met dossiers. Mijn toekomst is wat mij nog rest. Hoe ik dat het beste ga invullen, weet ik nog niet. En ik kan alleen maar hopen dat er andere mensen zullen zijn die zich met man en macht blijven inzetten om kinderpornonetwerken op te rollen, en dat daders daadwerkelijk gestraft worden. Helaas is dat nogal eens niet gebeurd.

Robert van de Luitgaarden, april 2016

ALEX ADVOCATUUR

Den Haag
5 Jan 2012

Verklaring:

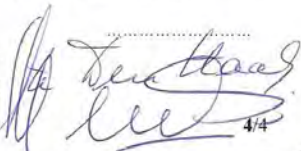
Robert van de Luitgaarden heeft
mij in 1986 of 1987 bij mij gezocht
en mijn hulp ingeroepen. Gedu-
rende een half jaar heb ik mij
in zijn situatie verdiept. De verhalen
die hij mij vertelde over het jaren-
lange misbruik dat hij heeft moeten
ondergaan waren zo pijnlijk en
zo overtuigend met de verhalen
die andere jongens die mijn hulp
inroepen mij vertelden, dat ik
het nodig vond beter te onderzoeken.
Ik heb een afspraak gemaakt met
de heer Meester - toen walg di-
recteur v.o. Kinderbescherming - de
man die door Robert, maar ook door
andere jongens was aangeduid als
"de dader". Het van hant Wil de heer
Meester mij niet ontvangen, want
hij begreep dat ik bezig was een tweede
kinderrechter (van Nijmegen, Mr. v.d. Kooij)
aan te klagen, werd hij bang en

ALEX ADVOCATUUR

Stond hij mij een onderhous toe.
Ik confronteerde de Meester met
zijn daden en de afschrijfelige gevolgen
ervan. Hij gaf dikwijls toe dat hij
font gehandeld had, uithans, hij gaf
zijn daden toe, maar hij stelde zich
zelf als slachtoffer voor. Hij werd door
de fergens gechanteerd (!) en boven-
dien had hij zelf een ongelukkige feerd
gehad (!) Ik confronteerde hem ook
~~aan~~ met criminële praktijken die
hij niet voerde. Hij rinde m.l. uitkerge
vond de fergens (beheeren ze, zei hij!)
en het afalen de pas uit als te maar
zijn te breedheid tot zijn dienst waeren
gwoest. Toemeter handelde niet
alleen, hij had medewerkers die ervan
afwisten. Ik heb geprobeerd om politie
maar ook justitie voor de recht te
interessen. Ik heb zelf Sonja dovee getre-
gen dat de Robert in haar programma wraak
onderkassen. Robert is niet gebleepeerd, zijn
leven is ver nuukt door bovenstaand gebed.

NAAM: _____ DATUM: _____ HANDTEKENING: _____
Naar waarheid verklaard door

Wonne Kees, schrijftel 4/4

VERKLARING DOOR YVONNE KEULS

Den Haag, 5 jan 2012

Robert van de Luitgaarden heeft zich in 1986 bij mij gemeld en mijn hulp ingeroepen. Gedurende een half jaar heb ik mij in zijn situatie verdiept. De verhalen die hij mij vertelde over het jarenlange misbruik dat hij heeft moeten ondergaan waren zo schrijnend en zo overeenkomend met de verhalen die andere jongens die mijn hulp inriepen mij vertelden, dat ik het nodig vond actie te ondernemen. Ik heb een afspraak gemaakt met de heer Beemster – toenmalig directeur v.d. Kinderbescherming – de man die door Robert, maar ook door andere jongens was aangeduid als “de dader”.

Natuurlijk wilde de heer Beemster mij niet ontvangen, maar toen hij begreep dat ik bezig was een tweede kinderrechtter (van Nijmegen, Mr. v.d. Ven) aan te klagen, werd hij bang en stond hij mij een onderhoud toe.

Ik confronteerde Beemster met zijn daden en de afgrijselijke gevolgen ervan. Hij gaf direct toe dat hij fout gehandeld had, althans, hij gaf zijn daden toe, maar hij stelde zichzelf als slachtoffer voor. Hij werd door de jongens gechanteerd (!!) en bovendien had hij zelf een ongelukkige jeugd gehad (II). Ik confronteerde hem ook met criminele praktijken die hij uitvoerde. Hij inde n.l. uitkeringen voor de jongens (beheerde ze, zei hij !!) en betaalde ze pas uit als ze naar zijn tevredenheid tot zijn dienst waren geweest. Beemster handelde niet alleen, hij had medewerkers die ervan afwisten. Ik heb geprobeerd om politie maar ook justitie voor de zaak te interesseren. Ik heb zelfs Sonja Barend zover gekregen dat ze Robert in haar programma wilde ondervragen. Robert is zeer gedupeerd, zijn leven is verminkt door bovenstaand gedrag.

Naar waarheid verklaard door: Yvonne Keuls, schrijfster te Den Haag

MIJN EERSTE LEVENSJAREN

Herinneringen

Mijn eerste herinnering is dat ik niet thuis woonde. Maar in een groot huis met een ronde vijver met fontein in de tuin. Op een dag mocht ik mijn bootje, gemaakt van LEGO, in het water laten varen. En ja hoor, het bootje dreef te ver weg en kleine Robbie dacht: ik pak hem wel. Plons daar lag ik in het water. Gelukkig was er een volwassene aanwezig die mij er meteen uithaalde en onder een warme douche zette. Waarna ik in bed moest gaan liggen. Dat waren bedden die omringd waren met hoge bedranden van ijzer, zodat je er als kind niet uit kon vallen. Het was een slaapzaal met veel bedden op een rij.

De Molenaarstraat in Den Haag kan ik mij ook nog goed herinneren. Het was een drukke en gezellige buurt. Er was altijd wel wat te beleven voor mij als kind van zes jaar. We hadden een vrij grote huis en ik sliep in een stapelbed samen met mijn broers op één kamer. Ik sliep bovenin en aan het voeteneind stond een hoge kast. De bovenkant van deze kast was maar een klein stukje vanaf het plafond verwijderd. Toch was die ruimte groot genoeg om spullen op de kast te leggen. Ik weet niet of het kwam omdat ik weinig te eten kreeg of dat ik gewoon meer wilde eten, maar 's nachts als iedereen sliep, sloop ik heel stillletjes naar beneden. Ik haalde dan twee of drie droge boterhammen uit de broodtrommel, die nam ik mee naar boven. In mijn bed at ik die rustig op. De korstjes vond ik niet zo heel lekker en die verstopte ik bovenop de kast. Als kind stond ik er niet bij stil dat deze korsten wel eens gevonden konden. Of dat een vingerlik uit de pindakaaspot zichtbaar was.

Op een nacht betrapte mijn vader mij op de terugweg naar mijn kamer. Blijkbaar wilde hij weten wie er 's nachts door het huis sloop om brood te pakken. Mijn vader was niet kwaad. Maar 's nachts door het huis sluipen, dat mocht ik niet meer. Ik moest in bed blijven.

Ik kon goed met mijn broertjes en zusjes opschieten. Alleen van mijn moeder moest ik niks hebben. Ik vermeed haar zoveel als mogelijk. Ik was bang voor haar. Het gebeurde wel eens dat ze heel hard – naar mijn idee – aan mijn haren trok tijdens het wassen ervan onder de aanrechtkraan in de keuken. Als ik daar wat van zei, ontkende ze dat. “Ik moest mij niet aanstellen” was haar antwoord. Toen ik

wat ouder was, werd ik vaak op pad gestuurd om boodschappen te doen. Hier had ik een hekel aan. Mijn moeder wist dat.

Op een avond, iedereen lag al op bed of was weg, zat ik met mijn moeder op de bank. Ze huilde en vertelde dat ze me lief vond en dat ze ervan baalde dat we niet met elkaar konden opschieten. Op dat moment was ik super gelukkig en dacht: nou, als mijn moeder morgen nog zo aardig is, zal alles wel goedkomen. Helaas de volgende dag was ze net zo koud en kil als altijd. Dat deed heel veel pijn.

Mijn moeder dronk heel veel. Pas veel later realiseerde ik mij dat ze die avond gewoon aangeschoten was. Maar daar sta je als kind niet bij stil.

Niet zo ver bij ons vandaan was een buurthuis. Ik ging daar vaak naartoe. Met Pasen mochten we eieren schilderen, die kostten toen wel tien cent en die had ik natuurlijk niet. Toch besloot ik te bluffen en begon een ei te beschilderen, in de hoop dat men het zou vergeten om af te rekenen. Dat bleek niet het geval. Toen ik vertelde dat ik geen tien cent had gekregen van mijn ouders, kreeg ik alsnog dat ei. Waarschijnlijk vonden ze het zielig voor mij, maar mijn plan was geslaagd en het ei smaakte dubbel zo lekker. Toch schaamde ik mij, omdat ik de tien cent niet had kunnen betalen.

We keken elke dag naar de Fabeltjeskrant, waarna we naar bed toe moesten. Natuurlijk probeer je als kind dat zoveel mogelijk te rekken, maar meestal was het van: "hup tanden poetsen en naar bed".

Wat ik mij ook nog herinner is dat er op een avond ineens veel sirenes te horen waren. Ik lag al op bed en keek vanuit mijn bed door het raam. Overal zag ik politie, wat er aan de hand was ontging mij. Dit werd pas de volgende dag duidelijk. Er ging een verhaal de ronde dat er ruzie was geweest en dat een iemand met een theelepeltje bij een ander een oog had uitgestoken; dat verhaal heeft mij veel slapeloze nachten opgeleverd. Bang dat ik op een dag dat oog zag op straat zou zien liggen.

Dan was er nog een grote brand, die een grote indruk op mij maakte. Wat vond ik die brandweermannen stoer toen, ik keek mijn ogen uit. Ik denk dat ik een jaartje of zeven was.

Op school ging het wel goed en ik had het naar mijn zin. Iedere dag liep ik samen met mijn zus naar school, dit vond ik leuk. Op een dag was er grote paniek. Er zou een kinderlokker actief zijn rond de school. Mijn zus en ik durfden toen niet meer naar huis te lopen. Door alle enge verhalen waren we bang geworden. Gelukkig waaide het snel weer over. Wel had ik altijd een hekel aan gymmen, vooral 's morgens vroeg. Het kwam nog wel eens voor dat ik met een smoesje er voor zorgde dat ik niet hoefde te gymmen. Dan moest ik in de klas blijven. Wat ik ook leuk, maar vooral lekker vond, was dat je iedere dag in de pauze een klein pakje melk kreeg van de juf.

Mijn vader werkte niet. Hij was bouwvakker geweest en had last van astma, waardoor hij snel moe was. Toch herinner ik mij, dat hij altijd bezig was. Hij knapte het huis en tweedehands auto's op. Op een dag had hij een grote Amerikaanse slee, waaraan hij werkte en daarmee gingen we een eindje rijden. We kwamen niet ver, want er brak brand uit in de auto.

Ik weet nog dat mijn vader mijn jas pakte om het vuur te doven. Hij vond het heel erg dat mijn lievelingsjas kapot was. Hij legde uit dat hij niet anders kon, anders was de auto uitgebrand. Dat begreep ik wel. Ik vond het fijn om bij hem in de buurt te zijn. Soms gingen we naar het voetballen. Als ADO Den Haag speelde dan was overal M.E.. De gewone politie reed met zwaailicht en sirenes door de stad. Ik vond het maar wat spannend. Vooral die jeeps waar ze in reden vond ik wel stoer. De agenten in blauwe pakken met helmen en schild maakten het helemaal compleet. Ik heb een fijne tijd gehad in de Molenaarstraat.

Jeugd dossiers rapport inzake Van de Luitgarden-Harteveld

Aanleiding onderzoek

Op 22-11-1971 kwam de vader op het spreekuur van de Raad in verband met moeilijkheden met zijn zoontje Robbie. De vader beklagde zich dat er met het ventje geen land te bezeilen viel. Robbie pestte zijn moeder en haalde haar het bloed onder de nagels vandaan. Robbie zei openlijk er plezier in te hebben. De vader vertelde dat Robbie altijd al moeilijk was. Eerder was de jongen 2x uit huis geplaatst via de G.G. en G.D. De vader vroeg om spoedige maatregelen omdat zijn vrouw er erg aan toe was. Hij vreesde voor ongelukken als er niet snel een oplossing kwam. Zijn vrouw had onlangs een zware operatie ondergaan, waarna het haar niet meer mogelijk was om kinderen te krijgen.

Aantal contacten en verloop van het onderzoek

In de periode van de contacten werd 12 keer met de ouders samen gesproken. Eén keer met vader en moeder apart. Kontakt werd opgenomen met het Bodaerdhuis en inlichtingen werden verkregen van de afd. Jeugdgezondheidszorg van de G.G. en G.D., Dr. Fikkers en Dr. Poll, evenals van Zr. Rietbergen, consultatiebureau Groene Kruis. Kontakt werd opgenomen door Mevr. Groenewegen, maatschappelijk werkster van de J.P.D. Later werd gesproken met de heer en mevrouw Cuyper in Zoetermeer, waar Robbie bijna 7 maanden in huis was. Mevr. Cuyper belde hierna nog enige malen. Eveneens werd 2 maal geïnformeerd bij scholen van Rob. In de contacten en het vragen van informatie werkten de ouders mee. Minder goed gingen zij in op adviezen en suggesties betreffende een aanpak of mogelijke plaatsing van Rob. Min of meer regelmatig werd een jaar kontakt met de ouders onderhouden.

Voorgeschiedenis

Beide ouders komen uit een groot, katholiek gezin. De vader uit Den Haag, de moeder uit Leiden. In 1953 trouwden de ouders, beiden 23 jaar oud. Uit hun huwelijk werden vrij kort op elkaar 8 kinderen geboren, waarvan de 2e, een jongetje, dood geboren werd. De ouders hadden het bij een kindertal van 7 willen laten, maar 5 jaar na het laatste kind werd een nakomertje geboren, die, hoewel eigenlijk niet gewenst, nu de lieveling van het gezin is.

De ouders vertelden dat zij het altijd goed met elkaar hebben kunnen vinden en prettig met elkaar omgingen.

Ruim 14 jaar geleden werd de vader, tot dan bouwvakker, invalide verklaard. Hij werkt niet meer sinds die tijd. Reeds een geruim aantal jaren werkt de moeder bij een schrijfwarenfabriek in de ochtenduren.

Hoewel niet alle kinderen volledig gezond waren, zijn er buiten Robbie, nooit bijzondere moeilijkheden met de kinderen geweest. Enkele bezochten een buitenschool, of werden voor kortere tijd tot een jaar uitgezonden, b.v. naar gezondheidskolonies.

Robbie is met een onderbreking van 3 maanden van zijn 3e - tot zijn 6e jaar geplaatst geweest in het Medisch Pedagogisch Kleuterhuis "De Krabbebossen" te Rijsbergen. Voor meer uitgebreide gegevens over Robbie verwijs ik naar de beschrijving van het kind zelf.

In augustus 1971 kwam Rob naar huis. Binnen korte tijd leverde dit opnieuw ernstige moeilijkheden op. De ouders wisten niet meer wat te doen, mede omdat zij er van uit waren gegaan dat Robbie "genezen" naar huis terug was gekomen. In hun radeloosheid belden zij na enige maanden de S.O.S.-dienst, waardoor zij werden verwezen naar de Raad.

In februari 1972 meldden de ouders Rob aan bij de afdeling J.P. en P.D. Mevr. Groenewegen, m.w., vertelde dat men op grond van de gegevens van mening was dat de plaatsing van Rob een zaak voor de Raad was. Dit werd de ouders ook medegedeeld. De uithuisplaatsing zou een langdurige kwestie worden. Vader voelde er echter niets voor om naar de Raad te gaan, in verband met de 2 jaar termijn. Dit ondanks dat moeder Robbie 't liefst kwijt wilde. De vader stelde te veel eisen, om door de J.P. en P.D. geholpen te kunnen worden.

Tijdelijke pleeggezinplaatsing van Rob

In maart 1972 vertelde de vader zelf een oplossing te hebben gevonden. Rob kon voorlopig naar Zoetermeer, voor vakantie. Hij zou langer mogen blijven als hij het er naar zijn zin had bij het gezin Cuyper. De hr. Cuyper werkte op de zaak van de moeder en de gezinnen kenden elkaar, o.a. doordat de vader wel eens karweitjes voor de hr. Cuyper deed, zoals thuiswerk en een reparatie aan diens auto. De vader had de hr. Cuyper van zijn moeilijkheden met Rob verteld en de hr. Cuyper en zijn vrouw waren bereid om het met alle liefde met Rob te proberen. Later vertelden de ouders dat alles goed ging. In het begin had Rob nog wel kuren gehad, zoals thuis, maar mevr. Cuyper kon Robbie heel goed aan. Rob ging in Zoetermeer naar de kleuterschool en had het er naar zijn zin. Het gezin Cuyper had getrouwde kinderen en nog 1 meisje van 18 thuis. De vader maakte de kinderbijslag over. Verder was afgesproken dat de vader Rob te allen tijde terug kon krijgen. De vader ging regelmatig op bezoek, soms met een broertje of zusje. Thuis kwam Robbie niet meer. De vader vertelde dat Rob in het begin in Zoetermeer ook schrokkerig en hebbertig was. Bang dat hij tekort kwam. Mevr. Cuyper, een flinke stevige gebouwde vrouw, wist hem dit snel af te leren. De 1e dag vroeg Robbie nog naar zijn moeder. Daarna ging hij mevr. Cuyper mamma noemen. De hr. Cuyper noemde hij "Kuip", zoals zijn vader. De ouders zowel als het gezin Cuyper waren tevreden met de situatie. Op Zr. Rietbergen, die een keer in Zoetermeer op huisbezoek ging, maakte het pleeggezin een prettige indruk. De hr. en mevr. Cuyper deden hun best en wilden het met Rob proberen vol te houden zolang ze konden. De moeder was een stuk rustiger toen Rob weg was, en thuis ging het met de overige kinderen prettig. In mei 1972 vertelden de ouders Robbie niet meer thuis te willen hebben. In Zoetermeer ging het goed met hem. Men was daar gek op hem en men wilde Robbie niet graag meer missen. De vader ging regelmatig op bezoek. Rob ging naar een gewone kleuterschool. Toen hij een dag thuis was, speelde Rob gewoon met zijn broers en zusjes. De moeder ging niet op bezoek. Zij werkte weer, alles was thuis weer normaal en over Rob werd niet meer gepraat. De vader had plannen om Rob met de grote vakantie naar de caravan in Brabant te laten komen. Hij wilde het contact met Robbie niet verliezen, omdat het toch een kind van hem bleef. De moeder voelde er echter niet voor om Rob met de vakantie te laten komen.

In september 1972 wilden de pleegouders Cuyper van de ouders van Rob weten waar ze aan toe waren. Kon Rob b.v. bij hen blijven voorgoed, of niet? Sinds de verjaardag van Rob, 13 juni, had men niets meer van de ouders gehoord of gezien. Op het werk ontlieden de heer Cuyper en de moeder elkaar min of meer en de 1e zou niet hebben willen weten voor anderen op het werk dat er bij hem een kind van Van de Luitgaarden in huis was. Op een wekelijks kaartavondje, waar de vader en de hr. Cuyper elkaar ontmoetten, werd ook nergens over gesproken. De ouders gaven de pleegouders geen duidelijk antwoord. Of Rob kon blijven was slechts in zekere mate voorspelbaar, indien er sprake was van een plaatsing van Rob bij de pleegouders, met een juridische maatregel op de achtergrond. De vader wilde hier in geen geval in toestemmen. Hij wilde Rob thuis hebben omdat hij het niet langer verkroppen kon dat Robbie, een kind van hem en behorende tot zijn gezin, elders verbleef. De vader gaf toe dat de pleegouders bijzonder goed voor Robbie waren geweest. De jongen was rustiger geworden en haalde niet meer die streken uit van vroeger./ Het gezin draaide weer als voorheen, en ook de moeder wilde het met Rob opnieuw proberen, maar vooral omdat de vader het graag wilde. Hier kwam bij dat de verstandhouding tussen de ouders en de pleegouders van Rob de afgelopen maanden verslechterd was. Hoewel men niets met elkaar gehad had, bleek dat er verschillende verwachtingen ten aanzien van elkaar geweest waren. Zo hadden de pleegouders verwacht dat men wel eens op zou bellen of langs zou komen en de vader had verwacht dat men met Rob in de vakantie naar de caravan zou zijn gekomen. Daarnaast speelde het dat de vader zijn auto eens aan de hr. Cuyper had uitgeleend, wat de moeder niet gewild had. Zij werkte mede voor de auto en de vader mocht, als invalide belastingvrij rijden, deze niet uitleenen. Hoewel deze laatste kwestie werd uitgepraat, wilden de ouders Rob in ieder geval weer thuis hebben. Eerst was er nog sprake van "proberen", waardoor mevr. Cuyper die zich aan Robbie was gaan hechten, nog enige hoop behield, maar later bleek dat de vader Rob niet meer uit het gezin weg zou laten gaan. Men had een school voor hem in Den Haag gezocht en eind september werd Rob naar huis gehaald. In ieder geval wilde de vader het thuis met Rob, tegenover het kind en zichzelf, proberen. Het was nooit zijn bedoeling geweest om Rob voorgoed in Zoetermeer te laten. Het moest volgens de vader in een maand te bezien zijn of het thuis met Rob zou gaan, Daarna zou men altijd nog kunnen zien. Mevr. Cuyper vond het verschrikkelijk voor Robbie dat hij naar huis ging, omdat ze voelde dat de moeder niet van Rob hield. Ze had begrip voor vaders standpunt, maar vreesde dat het thuis niet zou gaan en dat Rob dan, mogelijk terugkomende, een heel eind achterop zou zijn. Herhaaldelijk belde ze daarna nog op om te horen hoe het ging met Rob en of er nog een kans was dat hij naar Zoetermeer zou komen.

Bovendien was de moeder lichamelijk volledig hersteld.

Mijn ouders waren intussen verhuisd naar Emmen. Al vrij snel verhuisde ik daar ook naartoe. Maar in de eerste week ging het alweer helemaal mis. U zult zich misschien afvragen, wat ging er dan steeds verkeerd? Mijn moeder heeft altijd een groot onderscheid gemaakt tussen mij en haar andere kinderen. Wanneer ze mij de boodschappen liet halen, kreeg ik niets, maar als een van de andere kinderen dit deed, kregen zij wel wat. Als mijn broertjes en zusjes iets te drinken kregen, gaf ze mij niets. Ik voelde mij dan ook steeds enorm achtergesteld. Wanneer mijn vader thuis was dan kreeg ik natuurlijk wel te drinken. Zo ging het ook met eten; ik kreeg altijd minder. Ik weet nog dat mijn vader een keer onverwachts thuis kwam, en ik hem dat liet zien. Toen werd hij boos en nam de hele pan met hutspot mee naar boven en zei tegen mij: "Kom, we gaan lekker eten samen". De rest van de familie had toen niks meer te eten. Ik was enorm trots op mijn vader.

Jeugd dossiers rapport inzake Van de Luitgaarden-Harteveld

Huidige situatie

Het gezin Van de Luitgaarden bestaat uit de ouders en 8 kinderen, 4 meisjes en 4 jongens, die allen thuis zijn. De vader, sinds 15 jaar invalide, is hele dagen thuis. Vroeger werkte hij in de bouw. Hij rust 's middags veelal, doet in huis allerlei karweitjes, maar zit ook vaak bij de kachel. De vader, die reumatisch is, rugklachten heeft en een maagaandoening en erg nerveus is, ontvangt een uitkering krachtens de W.A.O. De moeder werkt op ochtenden van 6- tot 11 uur als werkster. 's Avonds gaat zij altijd om 10 uur naar bed. Het oudste meisje, Willy, werkt halve dagen. Van het inkomen komt het gezin redelijk rond. De woning, 5 kamers, op een vrije étage, is te klein voor het grote gezin. Men eet in de slaapkamer van de ouders in twee "ploegen". Willem, de jongste, sliep veelal in de woonkamer. De overige 7 kinderen slapen op 3 kamertjes, waarvan Willem soms op een kamer alleen. Ondanks de vele kinderen is het huis steeds opgeruimd. In de zomer met de weekenden en in de vakanties is het gezin bijna steeds in Brabant, waar men een grote caravan heeft. De vader heeft ook een grote wagen, om iedereen te kunnen vervoeren. Men is er graag, en de vader heeft b.v. een schuurtje naast de caravan gebouwd.

De vader, de heer Van de Luitgaarden, is 42 jaar. Hij is een kleine, vaak astmatische man. Vader praat erg veel en kan het moeilijk laten om in de plaats van de moeder te spreken. Toch is het niet zeker dat hij haar overheerst. De vader staa op zijn ouderlijke macht en is direct bereid honderd uit te praten en met talloze voorbeelden te komen, wanneer daaraan getornd dreigt te worden. De vader is goed voor vrouw en kinderen. Hij kan veel van de laatsten hebben, haalt ze aan, geeft blijken van waardering als ze iets goed doen en neemt de jongsten gemakkelijk op schoot om hen aan te halen: De kinderen luisteren bijna steeds zonder veel moeilijkheden naar hem. De jongsten kleedt hij b.v. aan en uit, of brengt hen naar bed. In de gevallen waarin het boven zijn macht gaat schreeuwt de vader. Dit lijkt weinig voor te komen. De vader lijkt de kinderen goed te begrijpen en is evenals de moeder trots op hen. In hun eigen ogen doen de ouders veel voor de kinderen, voor wie ze het steeds op zullen nemen. Hoewel de vader niet pessimistisch is, sprak hij er wel eens over mogelijk vroeg dood te zullen gaan, omdat het bij hem in de familie rond de 50 jaar al meermalen voorgekomen is. In de kontakten werd niet duidelijk in hoeverre dit medebepalend is voor vader's houding.

In tegenstelling tot de moeder ondervindt de vader geen last met Rob. De laatste luistert naar zijn vader en lijkt zich nogal makkelijk neer te kunnen leggen bij diens beslissingen, b.v. ook bij straffen als vroeg naar bed moeten. Alleen met de vader praat Rob wel, over school, over wat hij meegemaakt heeft op een dag en over broers of zusje. Zo was Robbie wel afhankelijk t.o.v. zijn jongste broertje Willem en zusje Corry.

Omdat de vader al lang thuis is voor hele dagen en de moeder 's morgens werkt, heeft de vader 'n groot aandeel in de opvoeding van de kinderen. Hoge eisen worden niet aan hen gesteld. Als de kinderen op school hun best doen is het goed, ongeacht de resultaten. Bij eventuele klachten van leraren, werd partij voor de kinderen gekozen. Het betreffende kind mocht dan naar een andere school of b.v. van de club af waarvan het lid was. De vader trok en trekt veel met de kinderen op. Zo is hij trots op Rinie van 11- en Gerard van 9 jaar, die in welpenelftallen van A.D.O. spelen. Hij gaat naar hen kijken en vaak op zondagen met hen naar de voetbal. Thuis knapt vader wel karweitjes voor de kinderen op. Hij maakt hun fietsen b.v. of maakt van oude nieuwe, die hij schildert. Ook de keuken vertimmerde de vader.

Hoewel de indruk is dat de vader Robbie wel aanvoelt, beter dan de moeder, zoekt hij voor de moeilijkheden de oorzaak vooral bij Robbie. Nooit, zo zegt de vader, is Rob één keer psychiatisch onderzocht waarom hij zich zo tegen moeder gedraagt, of zijn er hersenfoto's van hem genomen om te zien of hij niet iets mankeert. Rob is slechts lichamelijk onderzocht. De vader zou graag eens zien dat nagegaan werd waarom Rob zich zo tegen moeder gedraagt en wat daaraan te doen zou zijn, waarbij de moeder mogelijk betrokken zou kunnen worden. Rob zelf wil vader niet zeggen waarom hij moeder plaagt. Zei hij vorig jaar nog dat hij het leuk vond, nu zegt Rob het niet te weten, hoewel het hem herhaaldelijk gevraagd wordt. De vader heeft er begrip voor dat de moeder, die de kinderen nooit geslagen heeft en te weinig sterk is om konsekwent op te kunnen treden tegen Robbie, niet weet wat ze met dit kind aan moet. Hij probeert haar zoveel mogelijk bij diens opvoeding te betrekken, maar moeder komt niet verder dan Rob een tik te geven als hij iets doet wat niet mag, wat totaal geen indruk maakt volgens de vader. De vader steunt de moeder als zij zegt dat ze altijd haar best gedaan heeft voor alle kinderen en ook voor Rob. De vader zegt er alles voor over te hebben wanneer het tussen Rob en de moeder goed zou kunnen komen. Maar dit lijkt meer te zijn dan hij waar kan of wil maken. Wanneer er suggesties gedaan worden, die mogelijk tot een verandering van de verhouding moeder-Robbie kunnen leiden, verwijst de vader naar de moeder. Want, zo zegt hij, zij heeft de moeilijkheden met Rob, niet de vader. Wanneer de vader zo praat valt op te merken dat de moeder zich alleen voelt staan, wat zij als erg bedreigend lijkt te ervaren. Zij huilt dan veelal en komt weinig verder.

De moeder, mevrouw Van de Luitgaarden is 42 jaar. Zij is een tengere, zachtaardige en vriendelijke vrouw. Te zachtaardig mogelijk. Konflikten onderling lijken door de ouders graag te worden ontweken, afhankelijk als de ouders van elkaar lijken te zijn.

Haar werk in de ochtenduren doet de moeder graag. Steeds laat zij zich positief uit over collegaatjes waar ze mee werkt. Ze vindt het niet erg vroeg op te staan en rond 11.45 uur 's morgens is ze weer thuis. De moeder verzorgt dan verder de huishouding, voorzover dit niet door de vader of Willy is gedaan. Met 8 kinderen thuis heeft ze niet veel vrije tijd. 's Avonds wordt t.v. gekeken. Een enkele keer gaan de ouders samen naar een opname van een t.v. uitzending of naar een bijeenkomst in het buurthuis, waar actuele zaken betreffende de buurt aan de orde komen. B.v. de laatste keer de te verwachten huurverhoging van de woningen in de buurt van de Noordpolderkade.

Voor de kinderen heeft de moeder altijd goed gezorgd. Zij ging er steeds mee naar het consultatiebureau en volgde adviezen van de wijkverpleegster op. Van de kinderen vindt de moeder haast alles goed. Ze verwacht niet teveel van ze, leert hen weinig, mede omdat ze zelf ook niet goed leren kon. De moeder is goeiig. Zij schreeuwt meer tegen de kinderen dan de vader, maar liefkoost ook. De moeder was lang in de ziekte-wet, vanwege de bevalling van Willem en de operatie. De vader en Willy deden toen de huishouding. Na haar operatie en met Robbie in augustus 1971 weer thuis, huilde de moeder veel al om alles en was ze machteloos t.o.v. Rob. Slaan wilde ze hem niet omdat ze dat, buiten een tik op de vingers, de anderen ook niet deed. Impulsief kon zij wel eens uithalen. Wanneer de vader er niet bij was terroriseerde Rob de moeder, vertelde ze. Omdat ze meende dat Rob altijd al anders was geweest dan de andere kinderen, dacht de moeder er aan dat Rob als couveusebaby mogelijk verwisseld was. In dit verband werd, net name door de vader gewenst dat door een bloedproef bewezen kon worden dat Rob inderdaad een kind van de ouders is, opdat op dit punt in ieder geval zekerheid komt. De moeder kon het thuis allemaal niet meer zo goed aan. Door de laatste geboortes was met name Robbie een te zware belasting geworden. Ze zag en ziet slechts de slechte kanten van het ventje, en vertelde van Robbie nooit de liefde te hebben gekregen zoals van de andere kinderen. Ze knuffelt hem niet, wil hem weinig toegeven en begrijpt de angst van Robbie, door de herhaaldelijke wisseling van milieu, niet. De moeder lijkt niet van Rob te houden zoals van de andere kinderen. Ze kan weinig voor hem opbrengen en Rob staat als het ware "bij zijn moeder in het krijt". Hij moet haar eerst de liefde geven die hij haar tekort deed, voordat de moeder weer "gewoon" tegen Rob kan doen. Wat Robbie doet of juist niet doet, steekt de moeder meer als bij de andere kinderen. Voor haar is het onbegrijpelijk dat er van de 8 kinderen één is, met wie ze niet op kan schieten, waardoor het volgens de moeder aan Rob ligt.

Ze weet niet wat ze er aan doen moet, maar maakt ook niet de indruk er nu iets voor te willen doen of over te hebben. In gesprekken ontwijkt ze graag de problematiek rond Robbie. Praten erover draait vaak uit op een huilbui. Ze lijkt Rob's aanwezigheid in het gezin alleen te kunnen accepteren omdat de vader dat nu eenmaal graag wil en zij deze niet teleur wil stellen. Voor de moeder lijkt het allemaal niet te hoeven. De vader doet zijn best om een deel van de opvoeding van Rob naar de moeder toe te schuiven, omdat ook zij in de toekomst met Rob overweg moet kunnen.

Tot nu heeft dit weinig succes. De moeder volhardt in een wat koppig aandoende houding, en voelt zich machteloos. Ook al omdat de vader geen moeilijkheden met Rob heeft en de problemen alleen zoekt tussen haar en Robbie. Voelt de vader aan dat hij de moeder, door haar min of meer indirect van niet meewerken te beschuldigen te zwaar belast, dan kiest hij partij voor zijn vrouw waardoor Rob de zondebok wordt. De vader noemt Rob dan dwars en berekenend, wat hij gemeen vindt. Hij verwacht dan van Robbie, dat deze zegt waarom hij zo lelijk doet tegen zijn moeder, wat het ventje niet kan.

Robbie, 7 jaar.

In de tijd dat de moeder zwanger was van Robbie moesten de ouders de woning verlaten die ze toen hadden. Men ging inwonen bij een broer van de vader, een gezin waar ook 5 kinderen waren. De ouders vertelden net zo naar de komst van Robbie uitgezien te hebben, als naar die van de oudere 5 kinderen. De ouders hebben altijd graag veel kinderen willen hebben. Nog voor de geboorte van Rob verhuisden de ouders naar hun huidige woning. De zwangerschap verliep normaal. Na de geboorte kreeg de moeder het kind niet direct te zien, in tegenstelling tot de voorgaande kinderen. Allen werden in het ziekenhuis geboren en kregen vanaf het begin de fles omdat de moeder nooit borstvoeding had. De ouders mochten Rob pas na 5 dagen zien.

Bij de geboorte was Rob ruim 5 pond, blauw asphyctisch en hij lag 4 dagen in een couveuse. Rob was laat met lopen, (+ 1½ jaar) spreken en zindelijk worden. Hij was klein en kon niet op temperatuur blijven, wat de andere kinderen ook hadden. Integenstelling daarmee leek de moeder niet zo enthousiast over Robbie, hoewel ze zegt hem net zo behandeld te hebben als de andere kinderen. Een zomer gingen de ouders met de kinderen naar de caravan in Brabant, waar Robbie gedurende de vakantie steeds onder zat, in plaats van te spelen. Thuis wilde hij de box niet uit. Op advies van Zr. Rietbergen is de moeder daarna gaan praten met Rob, hem op schoot gaan nemen. Ze was lief voor hem. Desondanks ging het achteruit met Rob. Uit gegevens van Zr. Rietbergen en de afdeling jeugdgezondheidszorg van de G.G. en G.D. valt onder meer op te maken dat Robbie tot 1½ jaar een gewone baby was. Met 2 à 2½ jaar was hij wat achter op leeftijdgenootjes, zonder dat dit abnormaal leek. Maar met 3 jaar zat hij nog in de box. Robbie had gilbuien, wilde niet uit de box of uit bed, knoeide met alles of maakte het kapot. Op eten en drinken vloog hij af als een klein wild beestje. Rob had geen contact met moeder, hij staarde maar wat naar boven. Hierna ging hij ter observatie naar "De Krabbebossen", via Zr. Rietbergen en de G.G. en G.D. Dit duurde erg lang. Vader bezocht hem elke 3 weken, moeder slechts een enkele keer.

Hij was erg ontevreden. Hij zou niet met Rob mogen gaan wandelen of de stad in gaan om b.v. kleding te kopen en moest met Robbie praten in een kamertje. Vanuit het tehuis of van elders was er geen contact met de ouders. Later gingen ook Gerard en Rinie voor observatie naar Rijsbergen via de kinderarts Dr. Oving. Nadat Rob een jaar geplaatst was, Rinie en Gerard enkele maanden, heeft de vader alle 3 de kinderen teruggehaald. Thuis bleek spoedig dat het met Rob nog hetzelfde was als voordat hij wegging. Hij praatte niet al kon hij het wel, was wat stiekem, lachte vreemd en was onverdraagzaam. Thuis plaste hij in de gang, deed daar zijn behoefte, at het op of smeerde alles vol. Spoedig waren de ouders ten einde raad. Opnieuw werd plaatsing aangevraagd, wat na 3 maanden mogelijk was. April 1970 werd Rob opgenomen vanwege lichamelijke retardatie, onrust en gedragsproblemen. In het zwak sociale milieu dreigde de lichamelijke opvoeding en pedagogische begeleiding totaal te mislukken. In augustus 1971, na de vakantie, kwam Rob thuis. Hij was enorm vooruitgegaan, praatte en was zindelijk. Op het oog gedroeg hij zich normaal. Bij zijn ontslag was hij als 6-jarig ventje 2½ jaar onder de gemiddelde lengte en 2 jaar onder het gemiddelde gewicht. Rijsbergen rapporteerde dat Rob lichamenlijk kwetsbaar was, zorg en begeleiding vroeg. Psychisch en lichamenlijk was hij wel achter op leeftijdgenootjes, maar opgewekt, spontaan en sociaal gericht. Hij werkte secuur, had voldoende interesse, maar had weinig doorzettingsvermogen. Robbie werd zindelijk. Het Kleuterhuis adviseerde een plaatsing van Rob op een buitenschool, wat geen doorgang vond omdat uit tests bleek dat het ventje nog niet schoolrijp was. Plaatsing in een medisch kleuterdagverblijf mislukte, omdat de vader niet met de directrice overweg gekund zou hebben. Deze laatste vertelde dat het voor de vader "niet hoefde". Hij had geen moeite met Rob, het reizen van Robbie naar het dagverblijf met een bus was te veel moeite. De vader plaatste Rob op een gewone kleuterschool in de buurt. Opnieuw thuis gaf Rob nog steeds ernstige moeilijkheden, tenminste, zo werd het door de moeder beleefd. Rob was egoïstisch. Als er iets werd uitgedeeld vloog hij er als eerste op af, uit angst tekort te komen. Hij wilde als hij maar dacht geslagen te worden, of b.v. niet mee te mogen. Hij deed niet wat moeder zei, ging naar zijn zusjes die het voor hem opnamen, hem aanhaalden, op schoot namen, verwenden of snoep gaven. Voor de moeder was dit niet te verkroppen. Zij beleefde het alsof Robbie haar uitdaagde en pestte. De vader had met Rob geen last. Hij begreep Rob's houding wel, maar kreeg ruzie met de moeder, mede omdat Rob steeds meer beslag op de vader ging leggen. Voor de moeder was de gezelligheid thuis weg, terwijl de ouders het altijd goed hadden.

In november 1971 wensten de ouders weer een plaatsing van hem, zo snel mogelijk, wat echter stuitte op de vrijblijvendheid die de vader daarbij wilde betrachten. Tot begin maart bleef Rob thuis. Hij ging toen naar Zoetermeer. Mevrouw Cuyper vertelde dat Robbie bij haar de eerste 14 dagen probeerde kuren uit te halen, b.v. uit zijn bed komen en voor het raam gaan staan, niet willen gehoorzamen. Maar mevr. Cuyper was konsekvent tegen Robbie, praatte veel met hem opdat hij wist wat hij aan haar had en Rob gedroeg zich daarna gewoon. Diverse malen polste mevr. Cuyper Robbie daarna en daaruit en uit wat familieleden zeiden kwam naar voren dat Rob het in het gezin Cuyper naar zijn zin had en er ook graag had willen blijven. Wel had hij het eens moeilijk als vader met een broertje of zusje op bezoek was geweest, bij welke gelegenheid de vader Robbie op schoot nam en knuffelde, maar hij huilde nooit als de vader wegging en vroeg ook nooit naar huis te mogen. Het afscheid van Robbie verliep voor het kind op het oog zonder moeilijkheden. Mevr. Cuyper had hem tevoren geïnformeerd dat hij gehaald zou worden om naar huis te gaan. Rob ging gedwee, maar niet blij, met zijn moeder en Willy die hem kwamen halen, mee. De eerste toonde volgens mevr. Cuyper geen teken van enthousiasme, begroette Robbie amper en alleen Willy was lief voor hem. Na zijn terugkeer thuis, eind september, vertelde de vader geen last met Rob te hebben. Hij sprak alleen nog niet tegen zijn moeder en zei ook geen mamma tegen haar. Uit school komende zei hij haar geen gedag en met het naar bed gaan geen welterusten. Buiten, op straat, negeerde Robbie zijn moeder. Tegen schoolvriendjes vertelde hij volgens de moeder dat zij zijn mamma niet was. Hij werd thuis wel opgevangen door zijn oudste zusje. Zijn broertjes accepteerden hem normaal. Meestal speelde Rob met zijn zusje Corry, waar hij leuk mee omgaat. Vaak zitten ze urenlang aan een tafeltje te tekenen. Hij vertelt haar, evenals zijn vader, wat hij meemaakt. Echter niet in het bijzijn van de moeder. Als de moeder maar langs hem komt, of b.v. maar iets in zijn buurt verzet, kan hij gaan krijsen tegen de moeder, van "jij stoot mij hoor". Gillend kan hij dan, zo vertelde de moeder, tegen haar tekeer gaan, ook al is het helemaal niet waar wat hij zegt. In zijn kontakten met de moeder zou Rob soms hysterisch kunnen worden; huilen, gillen, haar beschuldigen. De moeder heeft daar geen antwoord op. Meestal schiet haar gemoed vol en weet zij niet anders te doen dan huilend naar de keuken te lopen. Ze zegt er veel verdriet van te hebben. Bovendien steekt het haar dubbel dat Rob "poeslief" is, als er vreemden bij zijn. Ook doet hij zulke dingen niet, als de vader erbij is. Moeder voelt zich daardoor voor leugenaar gezet, als zij derden van de moeilijkheden met Rob vertelt.

Zelf doet de moeder geen toenaderingspogingen tot Rob. Zij zegt dat zij dit in het verleden genoeg gedaan en geprobeerd heeft, maar dat Rob toen hij erg klein was, al zo geweest is. Toen hij 2 was b.v., moest hij gewassen worden door een zusje. Nu wil hij b.v. niet dat zijn moeder zijn haar wast, of zijn boterhammen op een bepaalde manier doorsnijdt en op elkaar legt, wat ze altijd doet. De laatste tijd negeert Rob zijn moeder niet helemaal meer en noemt hij haar weer mamma als hij tegen haar praat. Moeder vindt echter dat Rob alleen maar dingen aan haar vraagt die voor hemzelf zijn. Als zij iets aan hem vraagt, b.v. een boodschap te doen, dan zegt hij dat Rinie dat ook wel kan. Bij het naar bed gaan moet Rob er door de vader of een zusje op gewezen worden dat hij mamma goeienacht zegt. Voor de moeder hoeft het dan niet meer. Zij voelt zich dan op de 2e plaats komen en dat neemt ze niet van Rob. Een enkele keer zocht moeder toenadering tot Rob. Ze was dan vriendelijk. Uit wat ze daarover vertelde werd duidelijk dat Rob dat fijn vond. Echter, in zo'n situatie liet moeder er direkt de vraag op volgen waarom Rob zijn moeder steeds zo plaagde. Daarop klapte Rob weer dicht. De laatste maanden beklagt de moeder zich weer voortdurend over Robbie. Ondanks dat ze er verschillende malen op gewezen is dat Rob de liefde van zijn moeder zo hard nodig heeft, en de moeder als oudste toch als eerste toenadering mag zoeken, komt de moeder niet zover. Steeds zegt zij dat het vreselijk is zoals het gaat en dat ze er zoveel verdriet van heeft. Ze kan zich, of wil zich niet realiseren wat het voor Robbie betekent toch min of meer, waar het op lijkt, door moeder te worden afgewezen.

Scholen van Robbie.

In Rijsbergen gedroeg Rob zich in een klasje aangepast. Hij liet zich wel wat gemakkelijk domineren. Hij vroeg zorg en inzicht bij de begeleiding, wagens lichamelijke en psychische kwetsbaarheid. Daardoor leek Rob in aanmerking te komen voor een buitenschool. Bij een kandidatenonderzoek in augustus 1971 bleek Rob nog niet schoolrijp. Uit een test bleek b.v. dat Robbie zwak begaafd was, angstig en onzeker. Lichamelijk en psychisch leek hij meer een kleuter. Hij zou veel individuele aandacht nodig hebben gehad, wilde hij tot een enigzins harmonische persoonlijkheid uitgroeien. Het advies was dat Robbie het best naar een medisch kleuter-dagverblijf kon gaan, met halve dagen kleuterschool. Zoals al gezegd vond dit geen doorgang. De vader plaatste Rob op een kleuterschool aan de Elboogstraat. Van die kant, vertelden de ouders, hebben zij nooit klachten over Rob gehad. Hij was er vriendelijk, werd leuk gevonden en gaf helemaal geen moeilijkheden.

Op het schooltje kon men niet begrijpen dat Rob thuis moeilijkheden gaf. In maart 1972 ging Rob naar een kleuterschool in Zoetermeer. Ook daar was hij een gewoon kind. Hoewel mevr. Cuyper er over dacht om Robbie b.v. naar een L.O.M.school te sturen, werd hij mede op advies van de kleuterschool in augustus aangemeld voor de gewone basisschool. Tijdens de 6 weken die hij daar doorbracht, zo vertelde de hr. Houdé, hoofd van de school, bleek dat Rob moeilijk mee kon. Er werd aan gedacht om hem, met name in taal, wat bijlessen te geven. Rob deed wel zijn best. Omdat de hr. Houdé het verbazend vindt wat kinderen de 1e maanden op school leren, vond hij het funest voor Rob indien hij de school mogelijk voor een maand zou onderbreken. De jongen zou retarderen en het zou bijzonder moeilijk zijn hem het volgend jaar mee te nemen naar de 2e klas. Tegenover het kind vond hij het onverantwoord met hem te experimenteren. De hr. Houdé vroeg te bemiddelen bij de ouders of het niet mogelijk was om Rob met de kerstvakantie naar huis te laten komen, als het om "proberen" ging. De vader wilde daar niet op ingaan. Hij wilde, nu zijn besluit gevallen was, Rob zo snel mogelijk thuis te hebben. De moeder zag er een draaiertje in van mevr. Cuyper, om te proberen Rob te houden. Met kerst zou het wel weer wat zijn. Bovendien hadden de ouders een goede school voor hem in Den Haag gevonden. Momenteel bezoekt Rob de basisschool aan de Asstraat, sinds 2 oktober 1972. Het hoofd van de school, de hr. Florentius, en de klasseonderwijzeres vertelden dat Rob's gedrag normaal is. Met klasgenootjes speelt hij en zijn omgang met hen is gewoon. Speciale vriendjes heeft Rob niet. In de klas is hij soms wat dromerig, maar hij gaat voort met zijn werk wanneer de juffrouw hem daar op attendeert. Zijn werk is van gewone kwaliteit. Moete geeft Rob niet en uit zijn houding valt op te maken dat hij het op school naar zijn zin heeft. Opvallend aan Rob is zijn beleefd- en vriendelijk zijn. Hij heeft graag de aandacht van volwassenen en t.o.v. de juffrouw is hij erg aanhankelijk. Hij vindt het prettig als zij hem aanhaalt. Na schooltijd zwaait hij haar vaak zo lang mogelijk na. Over thuis praatte hij niet, waardoor het niet bekend is of Rob het daar naar zijn zin heeft. Rob gaat dagelijks alleen naar school, wat geen moeilijkheden oplevert.

Persoonlijk contact met Rob

Ik heb Robbie, een leuk uitziend blond ventje, enkele malen gezien, nadat hij uit school thuis kwam. De sfeer was dan gespannen, meestal omdat de vader hem vroeg mij nu eens te zeggen waarom hij zo lelijk tegen zijn moeder deed. Rob staarde dan naar de grond, zei niets en liet merken het liefst weg te gaan uit de kamer. Bleef de vader aandringen, dan haalde hij zijn schouders op.

Gezien de omstandigheden maakte Rob op mij geen abnormale indruk. Vaak ging hij direkt spelen met Corry in de andere kamer. Het geheel had iets weg van een demonstratie. Zelf heb ik nooit het initiatief genomen Rob een keer alleen te spreken.

Het gezin Cuyper,

Mevr. Cuyper maakte de indruk een zeer degelijke vrouw te zijn. Zij leek een echte moeder. Zij blijft op haar punten staan, staat draaijerijen niet toe en laat moeilijk "de kachel met zich aanmaken". Met haar wat harde stem maakte zij een prettige indruk. De heer Cuyper bleef ten opzichte van zijn vrouw wat op de achtergrond, omdat zijn vrouw het woord deed. Daarmee leek hij niet geheel ongelukkig. In het gezin is een pleegdochter van 19 jaar. Zij is er van voor haar puberteit. De pleegouders hadden veel met haar te stellen. Diverse malen werd zij geopereerd en nu heeft zij voor 1 been een prothese. Ook voor hun taak t.o.v. Robbie leken de pleegouders berekend. Mevr. Cuyper kon de moeder van Robbie niet zo goed zetten, omdat het de indruk had dat deze niet veel om Robbie gaf. Ze had Rob in huis genomen om Rob op de 1e en de ouders, die het zo moeilijk met Robbie hadden, op de 2e plaats te helpen. In de 7 maanden dat Rob bij de fam. Cuyper was, is mevr. Cuyper zich erg aan Rob gaan hechten. De manier waarop ze over Rob sprak, deed prettig en reëel aan. Zij leek alle overwicht op Rob te hebben, terwijl die van zijn kant wist waar hij aan toe was en verzekerd was van de liefde van mevr. Cuyper. Het leek dat Robbie mevr. Cuyper volledig accepteerde. Hij was in het gezin erg aanhankelijk, ook tegenover familieleden van de hr. en mevr. Cuyper.

Bespreking maatregel of andere vorm van hulp.

Spreekt men met de ouders, dan komt de mening van de vader het meest duidelijk naar voren.

De moeder verenigt zich bij voorbaat hiermee, alleen al omdat ze Rob's aanwezigheid thuis aanvaardt omdat de vader het zo wil. Deze laatste verzet zich tegen iedere maatregel, waarbij zijn ouderlijk gezag in het geding is. Hij staat er daarbij op dat Rob thuis blijft en denkt er niet meer aan Rob nog eens weg te laten gaan. Verschillende malen kwam bij hem de wens naar voren om van Robbie hersenfoto's te laten maken, dan wel door een kinderpsychiater te laten onderzoeken, waarbij de moeder betrokken zou kunnen worden. Bij de huisarts heeft de vader volgens zijn zeggen nooit enige weerklank gevonden voor dit soort "bijzondere" zaken. Anderzijds ondervindt hij persoonlijk met Rob geen last.

Maar het ventje moet wel iets mankeren psychisch, anders zou hij niet zo agressief tegen zijn moeder zijn. De vader hoopte hierdoor verduidelijking te kunnen krijgen van hoe het zit tussen de moeder en Rob, en wat daar mogelijk aan te doen is. De gedachte aan een M.O.B.-onderzoek werd door de ouders positief benaderd, maar de moeder lijkt nu weinig gemotiveerd om aan deze vorm van hulp voor langere tijd haar medewerking te verlenen.

Samenvatting en conclusie

Eind november 1971 wendden de ouders zich tot de Raad om hulp voor hun toen 6-jarige zoontje Robbie. Thuis was met de jongen geen land te bezeilen. Hij pestte zijn moeder, haalde haar "het bloed onder de nagels vandaan" en gaf openlijk toe daar plezier in te hebben. Reeds eerder was Rob via de G.G. en G.D. 2 maal geplaatst geweest in het medisch pedagogisch kleuterhuis "De Krabbebossen". In augustus van dat jaar was hij thuisgekomen, maar kon niet, zoals verwacht, naar een buitenschool omdat Rob nog niet schoolrijp was. De ouders zaten erg met Rob omhoog en wilden hem zo snel mogelijk geplaatst zien, echter zonder maatregel van de kinderbescherming. Al was Rob na de uitzending geheel zindelijk geworden en gaan praten, verder gaf hij nog min of meer dezelfde klachten als voorheen. Schrokkerig, inhalig en bang om tekort te komen. De moeder en Rob konden helemaal niet met elkaar overweg. De vader had met Rob geen moeite. Begin 1972, nadat gebleken was dat Robbie via de G.G. en G.D. niet opnieuw geplaatst kon worden, vonden de ouders zelf een oplossing. Robbie kon in een gezin in Zoetermeer komen, bij kennissen van de ouders. Het ging goed daar met Robbie, die er de kleuter- en later de basisschool bezocht. In september wilden de pleegouders meer zekerheid omtrent het verblijf van Rob bij hen, wat de ouders niet geven konden. Met medeweten en medewerking van de moeder werd Rob eind september 1972 weer naar huis gehaald, wat een keer eerder gebeurd was toen Rob in Rijsbergen was. Wederom bleek het thuis niet goed te gaan. De moeder had dezelfde klachten als voorheen na korte tijd. Robbie en zij konden het niet met elkaar vinden. De vader gaf Rob geen last. Robbie lijkt zijn moeder te negeren. Hij weet waarschijnlijk niet goed wat hij aan haar heeft. Binnen 4 jaar is hij 3 keer voor langere tijd uit het gezin weg geweest, wat hem angstig en onzeker maakt. De moeder lijkt niet te kunnen voelen voor Robbie, wat ze voor de andere kinderen wel voelt en niet zoveel van hem als van de overige 7 kinderen te kunnen houden. Vanaf zijn geboorte, die waarschijnlijk voor de moeder wat te veel is geweest, omdat ze kort achtereen 6 kinderen kreeg, wat enorm veel drukte en wat dies meer zij met zich mee bracht, lijkt er tussen de moeder en Robbie een afstand te hebben bestaan. Rob was geruime tijd "achter" op leeftijdgenootjes, iets wat verschillende kinderen van het gezin ook hadden, maar bij Rob duurde het allemaal langer.

Eerder al lijkt moeder van Robbie vervreemd te zijn. Omdat zij meent Rob als alle andere kinderen behandeld te hebben, kan zij het nu niet opbrengen meer dan normale zorg aan Rob te besteden. Voor haar gevoel heeft Rob zijn moeder nooit de liefde gegeven, die zij van de andere kinderen wel kreeg. Rob, die deze houding van de moeder zeker aanvoelt en voelde, reageert hierop de wijze zoals nu, en kiest de zwakkere, de moeder, om zijn agressie, die voortkomt uit zijn onzekerheid, te uiten. De moeder is goeie en begint te huilen zodra Rob zich anders, agressiever gedraagt dan de andere kinderen ooit deden. Het lijkt er nu op alsof de moeder Rob afwijst, wat ze mogelijk onbewust, reeds veel eerder gedaan heeft. Ze kan nu niet de liefde voor Rob opbrengen die hij zo nodig heeft, reden waarom Rob thuis uit de boot dreigt te vallen.

Van de vader, die de hele dag thuis is, zijn broertjes, oudste zusje en op school ontvangt Robbie de normale affectie. In zekere zin distantieert de vader zich van de moeilijkheden tussen de moeder en Robbie door de problemen, hij heeft geen last met Rob, tussen het ventje en de moeder te lokaliseren. De moeder of Robbie moeten veranderen, wil het beter gaan. Maar beurtelings houdt de vader de moeder dan wel Robbie de hand boven het hoofd. Tegenover de vader durft, zo heb ik de indruk, de moeder niet voldoende duidelijk te zijn in haar afwijzing van Rob, omdat de ouders erg afhankelijk van elkaar zijn en de moeder de vader de mogelijkheid niet af wil nemen om alle kinderen binnen het gezin verenigd te houden. Iets, waarvoor de vader bijzonder gevoelig is. Bij de ouders lijkt weinig neiging om suggesties, die tot een mogelijke verbetering kunnen leiden, op te volgen. Zij praten niet over Rob als er geen derde is en ze zijn ook na enige dagen vergeten wat er gezegd is. In deze zin is er "moeilijk met de ouders te werken", hoewel zij steeds medewerking hebben verleend aan de contacten. Mede omdat het gezin als geheel geen onprettige indruk maakt (Willy b.v. is uitgegroeid tot een bijzonder vriendelijke en leuke meid) en de ouders binnen hun mogelijkheden veel voor de kinderen over hebben, is het gewenst dat de ouders en Robbie zo mogelijk verder geholpen worden. Buitenshuis lijkt Rob normaal te functioneren. Er is geen duidelijk beeld over hoe Rob zijn thuis zijn aanvaart. Wel is zeker dat de moeder veel verdriet heeft van de manier, waarop Robbie haar afwijst, zoals zij het beleeft. Omdat het nu niet zinvol lijkt om de ouders te verwijzen naar een M.O.B. meen ik dat er het best aan wordt gedaan om voorlopig de ouders verder te begeleiden, totdat duidelijker zicht is gekregen omtrent het hoe en door wie de ouders en Rob verder geholpen kunnen worden.

Advies

Gezien bovenstaande wil ik adviseren om rapporteur in de gelegenheid te stellen het gezin vooralsnog te begeleiden. Dit rapport kan worden gezien als een basisrapport, waarin gegevens zijn verwerkt, die bij een mogelijke verwijzing van belang kunnen zijn.

De Rapporteur,
K. van Strijen.

K. van Strijen

Memo Beemster

Rob v.d. Luytgaarden.

4 januari 1976. 171

Belt Mevr. v.d. Luytgaarden.

Vader v.d. L. heeft Rob een foto gestuurd van de reeks die op ons bureau van Rob zijn ~~gemaakt~~ gemaakt.

Zijn vraag hierbij was aan Rob even te schrijven of te bellen hoe hij de foto vond, dus een simpele reactie.

Tot nu toe werd niets vernomen.

Wederom aanleiding voor veel verdriet en..verwijt aan het adres van de pleeg ouders die zo hard zijn om aan het eenvoudige verzoek van vader niet tegemoet te komen.

Willen wij zo goed zijn kontakt op te nemen met pl.ouders om hen te vragen Rob te laten reageren.

Persoonlijk vind ik het ook wat vreemd dat Rob niet reageert, dit zou m.i. toch kunnen en moeten gebeuren.

He' niet zelf kontakt opgenomen met pl.ouders.

andre.

schel 76
 1 jan - 9 feb '76 } bezochten en ouders van Rob op
 kantoor

17 maart '77 - 18 april - ouders + dochter 18/77
 bezochten vadergehandl. } met ouders
 na 15m met Rob terug

21-4-1976

Voogdijaanvraag betreffende Robert van de LUITGAARDEN, geb.13-6-1965, daar de termijn van onder toezichtstelling d.d. 6 mei 1976 eindigt. uittreksel uit de rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming d.d. 15-1-1975, 29-5-1975 en 5-4-1976.

verblijfplaatsen van Rob:
 van zijn 3e tot 6e jaar (op 3 maanden na-april 1970 voor de 2e maal opgenomen-) in het Medisch Pedagogisch Kleuterhuis "de Krabbebossen" te Rijsbergen, augustus 1971 terug naar ouders
 maart 1972 tijdelijk pleeggezin Guyper
 september 1972 terug naar ouders
 25 mei 1973 Huize Pater Dehon, Nijmegen, observatiehuis,
 25 februari 1974 terug naar ouders
 6 mei 1974 Huize St.Antonius te Wassenaar
 1 juli 1975 pleeggezin K.H. Mounier

vader, geboren 19-4-1930, bouwvakarbeider van beroep, is reeds ca. 16 jaar invalide. Hij heeft last van reumatiek, van zijn rug, maag en is asthmatisch. Hij knapt thuis veel op. Door zijn veel thuis zijn is een groot deel van de opvoeding van zijn kinderen in zijn handen. Hij is niet veeleisend, mits de kinderen maar hun best doen op school. Hij kan veel van hen hebben en geeft blijken van waardering als zij iets goed doen. Hij is lief en weet hen te knuffelen. De jongste kinderen kleeft hij uit en aan en bracht hen naar bed. De kinderen luisteren steeds zonder moeilijkheden naar vader, ook Rob. Vader heeft er in de loop der jaren altijd veel moeite mee als je aan zijn "ouderlijke macht" komt.

moeder, geboren 6-12-1930 is een tengere, zachtsaardige, vriendelijke vrouw, mogelijk te zachtsaardig. Zij kreeg de kinderen vrij vlug achter elkaar, wat een zware belasting was. Het jongste kind kwam vijf jaar na het voorlaatste, toen men het eigenlijk niet meer verwachtte. Man en vrouw zijn erg op dit jongste kind gesteld. Moeder heeft een operatie ondergaan, waardoor zij geen kinderen meer kan krijgen. Na de laatste bevalling en daarop volgende operatie is zij lang ziek geweest. Voor de kinderen heeft moeder altijd goed gezorgd. Zij ging er steeds mee naar het consultatiebureau en volgde de adviezen van de wijkverpleegster op. Van de kinderen vindt moeder haast alles goed, verwacht niet te veel van ze, leert hen weinig, mede omdat zij zelf niet goed leren kon. Na de invaliditeit van haar man is moeder gaan werken. Zij werkt in de ochtenduren van 6 tot 11 uur, wat zij graag doet.

Rob is geboren in een ziekenhuis. Omdat hij altijd anders was dan de andere kinderen, dacht moeder dat Rob wellicht in het ziekenhuis verwisseld was. De ouders drongen meermalen aan op bloedonderzoek, om hier zekerheid over te krijgen. Dit onderzoek heeft niet plaats gevonden omdat de huisdokter dit voor Rob belastend vond.

Rob is het zevende van negen kinderen, waarvan er acht in leven zijn. Het tweede kind is overleden. De zwangerschap verliep normaal. Bij de geboorte was hij ruim 5 pond, blauw-asphyctisch en lag 4 dagen in een couveuse. Pas de 5e dag mochten de ouders hem zien. Rob was klein en kon moeilijk op temperatuur blijven, wat de andere kinderen ook hadden. Hij was laat met lopen (1½ jaar), spreken en zindelijk worden. Met drie jaar zat hij nog in de box, was angstig als hij er uit moest, knoefde met alles of maakte het kapot. Op eten en drinken vloog hij af als een wild beestje. Met moeder had hij geen contact, hoewel moeder zegt hem hetzelfde behandeld te hebben als de andere kinderen. Uit gegevens van de wijkzuster en de afd. jeugdgezondheidszorg van de G.G. en G.D. valt onder meer op te maken, dat Robbie tot 1½ jaar een gewone baby was. Met 2 à 2½ jaar was hij wat achter op zijn leeftijdgenootjes zonder dat dit abnormaal leek.

Via de G.G. en G.D. ging hij toen hij 3 jaar was ter observatie naar "de Krabbebossen". Vader bezocht hem om de drie weken, moeder slechts een enkele keer. Later gingen ook de broertjes Rinie en Gerard voor observatie naar Rijsbergen. Nadat Rob een jaar geplaatst was en Rinie en Gerard enkele maanden, haalde vader alle drie de kinderen terug.

Thuis bleek spoedig, dat Rob nog hetzelfde was als voor hij weg ging. Hij praatte niet, hoewel hij het wel kon, was stiekem, lachte vreemd en was onverdraagzaam. Hij plaste in de gang, deed daar zijn behoeften op, of smeerde alles vol. Spoedig waren de ouders ten einde raad. Opnieuw werd plaatsing gevraagd. In april 1970 werd Rob in de Krabbebossen opgenomen vanwege lichamelijke retardatie, onrust en gedragsproblemen. In augustus 1971 na de vakantie kwam Rob thuis. Hij was enorm vooruitgegaan, praatte en was zindelijk. Op het oog gedroeg hij zich normaal. Bij zijn ontslag was hij 6 jarige 2½ jaar onder de gemiddelde lengte en 2 jaar onder het gemiddeld gewicht. Psychisch en lichamenlijk was hij wel achter op zijn leeftijdgenootjes, maar opgewekt, spontaan en sociaal gericht. Hij werkte secuur, had voldoende interesse, maar weinig doorzettingsvermogen.

Het kleuterhuis adviseerde buitenschool, wat geen doorgang vond, omdat Robbie nog niet schoolrijp was. Vader plaatste hem op een gewone kleuterschool. Thuis gaf hij opnieuw ernstige moeilijkheden, tenminste zo beleefde moeder het. Rob was egoïstisch, als er iets uitgedeeld werd, vloog hij er als eersteop af uit angst te kort te komen. Hij deed niet wat moeder zei, zocht zijn troost bij zijn zusjes, die het voor hem opnamen en hem aanhielden. Voor moeder was dit niet te verkroppen. Vader had met Rob geen last.

In november 1971 kwam vader op het spreekuur van de Raad voor de Kinderbescherming zich beklagen, dat er met Rob gaan land te bezemen was, hij wenste weer een plaatsing, wat stuitte op de vrijblijvendheid, die de vader wilde betrachten. Begin maart 1972 ging Rob tijdelijk naar de familie Cuyper, Ambachtsherenlaan 562 te Zoetermeer, voorlopig op vakantie, maar met de bedoeling, dat hij langer mocht blijven als het goed ging. De heer Cuyper werkte bij dezelfde werkgever als moeder. Mevrouw Cuyper was consequent tegen Rob en na 14 dagen gedroeg hij zich gewoon. Hij was in het gezin erg aanhankelijk, ook tegenover familieleden van de heer en mevrouw Cuyper. Vader ging de eerste drie maanden regelmatig op bezoek, moeder kwam nooit en eenmaal is Rob naar huis gegaan.

In september 1972 wilden de pleegouders, die zich aan Rob waren hechten, meer zekerheid omtrent het verblijf van Rob bij hen, wat de ouders niet konden geven. De ouders namen hem weer thuis omdat de vader het contact met Rob niet wilde verliezen, omdat het toch een kind van hem bleef. Bovendien was de moeder lichamenlijk volledig hersteld en was Rob rustiger geworden.

Mevrouw Cuyper vond het verschrikkelijk voor Rob, dat hij naar huis ging, omdat ze voelde, dat de moeder niet van Rob hield. Ze had begrip voor vaders' standpunt. Herhaaldelijk balde ze daarna nog op om te horen hoe het met Rob ging en of er nog een kans was, dat hij naar Zoetermeer zou komen.

Ook na de terugkeer uit Zoetermeer blijft Rob moeder afwijzen. De huisarts adviseert M.O.B. De ouders maken een afspraak, maar bellen later af, omdat zij in de 2e helft februari 1973 de beschikking krijgen over de benedenwoning onder hun huis. Ze kregen het druk met verhuizen en timmeren.

Inmiddels bleken in het gezin partijen te zijn ontstaan. De vader en Willy, die goed met Rob overweg konden aan de ene kant, moeder, Janny en Ris aan de andere kant. De ouders willen Rob weg, maar willen geen M.O.B. onderzoek, omdat dit geen snelle plaatsing van Rob ten gevolge heeft.

Op 1 mei 1973 wordt Rob onder toezicht gesteld en op 25 mei 1973 opgenomen in het observatiehuis Huize Pater Dehon te Nijmegen. Door gesprekken met de gezinsvoogdes voelden de ouders zich gesteund. Uit de observatie blijkt, dat Rob wel op thuis gesteld is. Er is geen sprake dat hij de moeder afwees, al stelde hij zich dikwijls onverschillig en negatief op. Hij voelde zich daardoor de meerdere en probeerde van de situatie te profiteren.

Met steun en begeleiding wilden de ouders Robbie graag weer thuis hebben. Deze keer stond ook de moeder hier volledig achter. Eind februari 1974 kwam Rob thuis. Al gauw bleek hij helemaal buiten het gezin te staan. Hij stelde zich op als een eenling. Uit zijn gedrag bleek totaal niet, dat hij iets om zijn moeder zou geven. De ouders wilden zo snel mogelijk een nieuwe uithuisplaatsing, 6 mei 1974 werd hij naar het St. Antoniushuis gebracht. Robbie bracht van daaruit de weekenden door bij de familie Mounier te Zoetermeer, waarvan de vrouw onderwijzeres was op de LOM school, welke Robbi bezocht. De ouders wilden graag, dat Rob in een pleeggezin werd geplaatst. Met ingang van 3 juli 1975 ging Rob naar de familie Mounier. Het echtpaar bewoont een flat. Zij hebben een zoontje geboren ca. december '74 en een dochtertje, geboren da. januari 1976. Robbie bezoekt de LOM school te Zoetermeer. Hij is op school nog achter, maar nu hij gaandeweg een plaats in het gezin Mounier heeft gekregen, zijn zijn gedachten niet meer voortdurende bij de problemen van de thuis situatie. Hij doet zijn werk op school met aandacht en ijver en is bezig zijn achterstand in te halen. Van de ouders van Robbie hebben de pleegouders buiten een kaart met Kerstmis niets meer vernomen. De ouders willen van de pleegouders een maandelijks verslag, maar daar voelen de pleegouders niet voor. Als de ouders iets willen weten, kunnen zij immers zelf contact opnemen. Daar de plaatsingstermijn afloopt 6 mei a.s. wil de Kinderrechter advies van de Raad of Rob naar huis terug kan of dat wellicht ontheffing of ontzetting de aangewezen oplossing is. De Raad heeft nog geen beslissing genomen. Vader is tegen ontheffing. De ouders hebben een advocaat genomen. De zaak komt 4 mei a.s. bij de Rechtbank voor.

M. van de Loo

374

VAN DE LUITGAARDEN- HARTEVELT

Uw nummer: 45256/LvK/AvZ

De Heer Secretaris van de
Raad voor de Kinderbescherming,
Postbus 1209,
's-GRAVENHAGE.
=====

5 mei 1976.

Geachte Heer Secretaris,

Naar aanleiding van Uw brief van 13 april j.l., doen wij U hierbij toekomen de bereidverklaring inzake voogdijaanvaarding betreffende de minderjarige Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren te 's-Gravenhage op 13 juni 1965, verblijvende in het pleeggezin van de heer en mevrouw K.H. Nounier te Zoetermeer. Aan de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin te Den Haag is gevraagd de toeziende voogdij over genoemde minderjarige te willen aanvaarden.

Uittreksel uit het register van geboorten zien wij van U tegemoet. Gaarne zouden wij ook nog van U ontvangen een rapport van huize Pater Dehon te Nijmegen, waar Robert verbleef van 1973 tot 1974.

In afwachting van Uw nadere berichten omtrent de zitting van 4 mei j.l. van de Kinderrechter inzake de bezwaren van de ouders én hun advocaat Mr Van Heyningen over het verblijf van Robert in het pleeggezin te Zoetermeer, verblijven wij,

Hoogachtend,

(A.J. Beemster)
Directeur.

Bijlage 1.

BEREIDVERKLARING VOOGDIJ

De "Stichting Katholieke Kinderbescherming 's-Gravenhage" te 's-Gravenhage, verklaart zich bereid de voogdij te aanvaarden over de minderjarige:

Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren te 's-Gravenhage op 13 juni 1965.

Voor het Bestuur,

(A.J. Beemster)
Directeur.

575

VAN DE LUITGAARDEN- HARTEVELT

Dossier Raad voor de Kinderbescherming : 45256/LvK/AvZ

Directie Katholieke Stichting
Jeugd en Gezin Den Haag-Leiden,
Buys Ballotstraat 1,
's-Gravenhage.
=====

5 mei 1976.

Geachte Directie,

De Raad voor de Kinderbescherming te 's-Gravenhage verzocht onze instelling op 13 april j.l. de voogdij te willen aanvaarden over:

Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren te 's-Gravenhage op 13 juni 1965, verblijvende in het pleeggezin K.H. Mounier

Betrokken minderjarige is geboren uit het huwelijk van Marinus van de Luitgaarden, geboren te 's-Gravenhage op 19 april 1930 en Hielkje Harteveld, geboren te Leiden op 6 december 1930.

De ouders wonen in Den Haag

Voornoemde minderjarige is bij beschikking van de Kinderrechter op 1 mei 1973 onder toezicht gesteld. De Kinderrechter kan de plaatsing na 6 mei a.s. niet meer voor zijn rekening nemen. Gezinsvoogdes is mejuffrouw G.B.C.M. van der Reep.

Voornoemde Raad is voornemens onze instelling voor te dragen als voogdes en stelt voor te requesteren tot (gedwongen) ontheffing van de ouders van de ouderlijke macht.

Daar tevens in de toeziende voogdij dient te worden voorzien, verzoeken wij U ons Uw bereidverklaring hiertoe in duplo te willen doen toekomen, waarna wij voor doorzending aan de Raad zullen zorgdragen.

Hoogachtend,

(A.J. Beemster)
Directeur.

10 MEI 1976

KATHOLIEKE STICHTING JEUGD EN GEZIN
DEN HAAG - LEIDEN*

Directie Stichting Katholieke
Kinderbescherming 's-Gravenhage
Fred. Hendrikplein 48
DEN HAAG

Buyts Ballotstraat 1, Den Haag
Postbus 7460

Spreekuur Den Haag:
Buyts Ballotstraat 1, telefoon 070-469536
Dagelijks van 9.00-17.00 uur

Spreekuur Leiden:
Hooglandse Kerkgracht 32
telefoon 071-150280 (b.g.g. 070-469536)
maandag t/m donderdag, 9.00-10.30 uur
en na telefonische afspraak

DEN HAAG, 10 mei 1976

Kode nr 205-

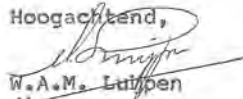
Betreft : van de Luitgaarden-Harteveld

Geachte Directie,

In antwoord op Uw schrijven dd. 5 dz. deel ik U namens het bestuur mede, dat onze stichting bereid is de toezende voogdij te aanvaarden over:

Robert van de Luitgaarden, geboren 13-6-65 te Den Haag.

Hoogachtend,

W.A.M. Luitpen
dir.

* voorheen Stichting Katholieke Gezinsvoogdij, Den Haag - Leiden
Stichting Katholieke Kinderbescherming, Leiden - Alphen - Gouda

12 JULI 1976

№. No. 1514 4 JULI 1976

te
's-Gravenhage
f.i.

11

De Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, Vierde Kamer;
Gezien het verzoekschrift van de Raad voor de Kinderbescherming te 's-Gravenhage, ingediend op 24 mei 1976, strekkende tot ont heffing van de ouders van de ouderlijke macht over de minder-jarige:

Robert, geboren te 's-Gravenhage op 13 juni 1965,
uit het huwelijk van Marinus VAN DE LUITGAARDEN en Hielkje HARTEVELT;

Gezien de overige stukken op dit verzoek betrekking hebbende, waaronder een rapport van 5 april 1976 van de Raad voor de Kinderbescherming, een rapport van 9 februari 1976 van de Katholieke Stichting voor Jeugd en Gezin en een observatie-rapport de dato 23 november 1973 van het Observatiehuis "Pater Dehon" te Nijmegen;

Gelet op het ter terechtzitting dezer Rechtbank van 16 juni 1976 gehouden verhoor blijkens daarvan opgemaakt proces-verbaal

Overwegende, dat Robbie thans 11 jaar oud is en blijkens het rapport van het Observatiehuis "Pater Dehon" te Nijmegen de dato 23 november 1973 een lichamenlijk gezonde jongen is, die kinderlijk is voor zijn leeftijd en die in verband daarmee thans een L.O.M.schoon te Zoetermeer bezocht;
dat Robbie in verband met moeilijkheden thuis, speciaal met de moeder, op drie-jarige leeftijd op advies van de G.G. en G.D. te 's-Gravenhage ter observatie is opgenomen in het medisch pedagogisch kleuterhuis "De Krabbenbossen" te Rijsbergen. Dat hij in de zomer van 1969 weer door zijn vader naar huis werd gehaald, doch toen na korte tijd opnieuw zodanige gedragsmoeilijkheden vertoonde dat hij opnieuw uit huis werd geplaatst en wel voor 16 maanden; dat hij in die tijd een stuk vooruitging, maar weer thuis gekomen opnieuw ernstige moeilijkheden gaf; dat hij van maart 1972 tot september 1972 in een door de ouders gevonden pleeggezin verbleef;

Overwegende, dat hij in april 1973 onder toezicht is gesteld van de Kinderrechter te 's-Gravenhage;
dat hij in het kader van deze ondertoezichtstelling geobserveerd werd in Huize "Pater Dehon" te Nijmegen; dat uit deze observatie naar voren kwam dat een verbetering van de relatie tussen de moeder en Robbie mogelijk was, mits het gezin goed zou worden begeleid; dat hij op grond hiervan weer in het gezin is teruggekeerd, maar dat de relatie tussen Robbie en de moeder zich niet bleek te herstellen;
dat Robbie met ingang van 6 mei 1974 in Huize St. Antonius te Wassenaar is opgenomen en dat hij vandaaruit werd geplaatst en opgenomen in het pleeggezin K.H. Mounier waar-toe de ouders toen hun toestemming hebben gegeven;

Overwegende, dat uit het verhoor van de pleegouders is gebleken dat het met Robbie bij hen goed gaat; dat hij hen beschouwt als vader en moeder en hen ook als zodanig aanspreekt;
dat de pleegouders verklaren dat afgesproken was dat er in het begin van de plaatsing weinig contact zou zijn tussen Robbie en zijn familie; dat echter, nu Robbie reeds een jaar bij hen in huis is dit contact naar het oordeel van de Rechtbank langzamerhand hersteld zou kunnen worden;

Overwegende, dat de ouders om het contact met hun zoon te behouden Robbie willen plaatsen bij hun dochter Jannie, die is gehuwd met Kortekaas; dat in dit gezin geen kinderen zijn en het binnenkort gaat verhuizen naar Veenendaal; dat deze dochter echter eerst 19 jaar oud is en blijkens het rapport van het Observatiehuis "Pater Dehon" door de ouders moeilijk werd gevonden;

Overwegende, dat het belang van Robbie medebrengt dat hij thans in de hem vertrouwde omgeving blijft; dat hij daar de begeleiding heeft van Mevrouw Mounier, die lerares aan een I.O.M. school is geweest en dat het ook niet in zijn belang is, na alle milieuwisselingen in het verleden, opnieuw in een ander gezin en op een andere school te worden geplaatst; dat om die reden de Rechtbank een nader onderzoek naar het gezin Kortekaas-van de Luitgaarden niet noodzakelijk acht;

Overwegende, dat uit het bovenstaande blijkt dat de maatregel van ondertoezichtstelling door de ongeschiktheid en de onmacht van de ouders onvoldoende is om het kind voor lichamelijke en zedelijke ondergang te behoeden; dat de Rechtbank daarom de ouders, nu aan de in artikel 268 Boek I van het Burgerlijk Wetboek gestelde voorwaarden is voldaan, zal ontheffen van de ouderlijke macht;

Overwegende, dat het belang van de minderjarige zich niet tegen de gevraagde ontheffing verzet;

Gelet op de schriftelijke bereidverklaringen van de Stichting Katholieke Kinderbescherming 's-Gravenhage en van de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin te Leiden om de voogdij respectievelijk de toeziende voogdij over Robbie te aanvaarden;

Overwegende, dat voldoende is gebleken van het onvermogen van de ouders om de op deze procedure vallende kosten te dragen;

BESCHIKKENDE:

Ontheft de ouders, Marinus van de Luitgaarden en Hielkje Hartevelt, beiden wonende te 's-Gravenhage, Molenaarstraat 47, van de ouderlijke macht over de minderjarige Robert van de Luitgaarden voornoemd.

Benoemt tot voogdes over genoemde minderjarige: de Stichting Katholieke Kinderbescherming 's-Gravenhage, Frederik Hendrikplein 48 te 's-Gravenhage.

Benoemt tot toeziende voogdes: de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag-Leiden, Buys Ballotstraat 1 te 's-Gravenhage

Beveelt de afgifte van genoemde minderjarige aan de benoemde voogdes.

Veroordeelt de vader rekening en verantwoording van zijn bewijs te doen aan de benoemde voogdes.

Verklaart deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Bepaalt, dat aan de ouders ter zake van deze procedure geen kosten zullen worden berekend.

Aldus gedaan te 's-Gravenhage door Mr. J. Zwanenburg, Vice-President, tevens Kinderrechter-plaatsvervanger, Mr. J. J. R. Bakker, Rechter en Mr. L. S. C. Heyning-Plate, Rechter en uitgesproken ter openbare terechtzitting dezer Rechtbank van 8 juli

1976 door Mr. J. C. de Mol van Otterloo, Vice-President, in tegenwoordigheid van Mr. J. van Lelyveld, Rechter, Mr. Ch. H. M. Jansen, Rechter en Mr. A. L. C. M. de Jongh, waarnemend-griffier.

1001
1002
1003
1004
1005

Voor kopië conform
De Griffier van de Arrondissements-
Rechtbank te 's-Gravenhage

H. J. M. M.

De Heer en Mevrouw
MOUNIER - DE LANGE,

1050
R.v.d.Luitgaarden

12 augustus 1976

Geachte Heer en Mevrouw,

Zoals U bekend is, werd onze instelling door de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage met ingang van 13 juli 1976 benoemd tot voogdes over Robbie van de Luitgaarden, die door U als pleegzoon werd opgenomen.

Het zal U tevens bekend zijn, dat mejuffrouw v.d.Reek van de Stichting Jeugd en Gezin te 's-Gravenhage na deze "gezagswijziging" namens onze instelling de kontakten met U en Robbie zal voortzetten.

Wat de financiële kant van de zaak betreft, deze zal via ons kantoor gaan lopen. U treft hierbij aan een z.g. verpleegkontraakt in 2-voud. Beide exemplaren ontvangen wij gaarne, na lezing en akkoordbevinding Uwerzijds, zo spoedig mogelijk getekend retour.

Tevens sluiten wij hierbij in een overzicht van de financiële mogelijkheden en onmogelijkheden. Indien U nu of later vragen hebt over financiële aangelegenheden, kunt U te allen tijde contact opnemen met de heer Van Willigen, administrateur van onze instelling.

Met dank voor de door U te nemen moeite,

hoogachtend,

(A.J. Beemster)

KATHOLIEKE STICHTING JEUGD EN GEZIN

DEN HAAG - LEIDEN*

100
8

Buyts Ballotstraat I, Den Haag
Postbus 7460

Spreekuur Den Haag:
Buyts Ballotstraat I, telefoon 070-469536
Dagelijks van 9.00-17.00 uur

Spreekuur Leiden:
Hooglandse Kerkgracht 32
telefoon 071-130280 (b.g.g. 070-469536)
maandag t/m donderdag, 9.00-10.30 uur
en na telefonische afspraak

Lwv brief d.d.:

Kode nr 205-

Betref : Rob v.d.Luitgaarden

geb. 13-6-1965

DEN HAAG. 26-8-1976

De positieve ontwikkeling van Rob in het pleeggezin Mounier heeft zich de afgelopen maanden doorgezet.

Klein van stuk, als hij is, heeft hij lange tijd iets kleuterachtigs over zich gehouden. Dit is nu wel definitief verdwenen. Het is een echte schooljongen, die dikwijls met vriendjes buiten te vinden is. Op zijn nieuwe fiets, die hij in Juni voor zijn verjaardag heeft gekregen, gaat hij graag in de buurt op verkenning uit. Melemaal prachtig vindt hij het, om met zijn pleegvader op pad te gaan. Met Remco en Clarinda (Mounier) is hij goede maatjes.

Pleegouders geven hem stevige leiding. Robbie heeft zulks nodig. Doorzettingsvermogen is niet zijn sterkste kant; hij geeft het gauw op, deels in de hoop, dat een ander het voor hem afmaakt. Hij wordt dan volop gestimuleerd het toch maar zelf te doen.

Op school werkt hij hard. Hij maakt uitstekende vorderingen. Hij bezoekt de L.O.M.-school bij hen in de buurt.

De afgelopen maanden is er een spaarzaam, maar uitermate problematisch contact geweest met zijn eigen ouders en zusjes. Contact met mij, hebben zij gedurende deze periode afgewezen.

N.a.v. de op handen zijnde ontheffing, vroegen dhr. en mw. v.d.Luitgaarden, bij monde van hun advocaat mr. v. Heyningen, een overleg met de kinderrechter.

De ouders waren niet aanwezig op de zitting (4-5-'76). Zij gaven door tot 22-5-76 uitstedig te zijn.

In de tussentijd, op 6-5-76, liep de tweejaarplaatsings-termijn af; in de voorgedij werd voorzien middels een voorlopige toevertrouwing.

In de maand mei volgen er vele telefoontjes van de kant van Robbie's familie. Met name zijn oudste zus Willy, mevr. Roos-v.d.Luitgaarden, belt met de regelmaat van de klok. Zij bestrijdt de rechten, die pleegouders op Robbie zouden doen gelden, formuleert, dat alleen haar eigen ouders die rechten hebben en verwijt pleegouders, deze stelselmatig ondergraven te hebben.

Gezien deze eisende instelling t.a.v. Rob, vonden pleegouders het beter hen Rob niet altijd meteen op alle momenten van de dag aan de telefoon te geven.

KATHOLIEKE STICHTING JEUGD EN GEZIN

DEN HAAG - LEIDEN*

Met Rob's verjaardag op 13/6, stonden er plotseling 2 zussen met respectievelijk echtgenoten voor de deur.

Dit gebeurde zonder aankondiging of afspraak, ongeveer op het tijdstip, dat Rob's verjaarsfeestje zou beginnen.

Zij werden daarom niet binnengelaten. Er volgde een verhitte discussie aan de deur.

Robbie's reactie was enkel: wat doen ze vervelend; als het zo moet, schrijf ik helemaal niet meer. Van de verjaarskaarten heeft hij er enkele beantwoord; daaronder een brief aan zijn ouders, ondertekend met Robbie Mounier, met groeten van zijn nieuwe papa en mama, aan zijn oude papa en mama.

Dit alles gebeurde op zijn eigen initiatief, overeenkomstig het beleid van de pleegouders.

Vlak daarop werd Rob een keer bij school opgewacht door familie. Contact werd voorkomen. Met dit incident steeg de spanning tot een niet meer te dragen peil.

Het gezin Mounier verhuisde tijdelijk naar de woning van de grootouders Mounier. Bovendien stond hun vakantie voor de deur. Daarmee keerde eind juni de rust weer. Sinds die tijd is het rustig gebleven. Dit is mede, dankzij de wijziging van hun telefoonnummer.

Eind juni belde mev. v. d. Luitgaarden mij op. Ze vroeg mij, er voor te zorgen, dat Robbie weer contact met zijn vader kreeg. Deze zou er anders aan onderdoor gaan.

Ik heb gesteld, dat mijn uitgangspunt is het belang van Robbie en dat me, plotseling contact, in een dergelijke ruziesfeer, niet in het belang van Rob leek. Dit vergt rustige voorbereiding.

Ik adviseerde in hun strijd voor hun rechten als ouders, de beslissing van de rechtbank af te wachten. Zij blijken dus in hoger beroep gekomen te zijn van deze beslissing.

De pleegouders hebben in de afgelopen turbulente periode met Rob besproken, waar het om ging.

Zijn keuze is duidelijk: hoe meer onrust, des te sterker vóór het pleeggezin.

De twee maanden rust, die achter ons liggen, hebben ieder weer in hun gewone doen gebracht. Zij wachten de uitspraak van het gerechtshof af en hopen Rob een veilig plekje te kunnen blijven bieden.

G. van der Reep.

Ontheffing ouderlijke macht

1147

R. van de Luitgaarden
geb. 13.06.1965

De Heer Secretaris van de
Raad voor de Kinderbescherming,
Postbus 1209,
's-GRAVENHAGE.
=====

31 augustus 1976.

Zeer geachte Heer Secretaris,

Ingesloten doen wij U toekomen het door U gevraagde rapport betreffende Rob VAN DE LUITGAARDEN, geboren d.d. 13 juni 1965. De ouders Van de Luitgaarden zijn in hoger beroep gegaan tegen de ontheffing uit de ouderlijke macht. Zoals wij U mededeelden ligt de begeleiding van Rob en zijn pleegouders, de familie Mounier, nog in handen van de Stichting Katholiek Jeugd en Gezin te Den Haag, mevrouw G. van der Reep. Dit terwille van de continuïteit.

Vertrouwende U hiermee van dienst te zijn geweest,

hoogachtend,

(A.J. Beemster)
Directeur.

v.d. Luidgaarde
dd. 14 okt. 1976.

34

Over de eigen ideeën van de ouders t.a.v. het eerste contact met Rob.

Vader zou alleen met Rob de stad ingaan, zeker niet naar huis gaan, dat is een te zware opgave voor Rob. Moeder zou voorlopig buiten spel blijven. Vader zou geen oude koesien uit de sloot halen, gewoon ontspannen praten over de dingen die zich voordoen, wat vertellen over broertjes en zusjes en versterkend gaan staan achter het verblijf in het pleeggezin M. van Rob.

Het is mij niet duidelijk geworden of dit eigen denken is, of instructie vanuit Mej.v.d. Reep.

Een enkele gedachte over de situatie en de ouders v.d. Luidgaarde.

Vader v.d. Luidgaarde is of een geweldige charlatan, dan wel een man die ondanks zijn emotionaliteit het beste voorheeft met zijn zoon Rob.

Ik ben gansinnig geneigd het laatste aan te nemen tot het tegendeel bewezen is. Of de man inderdaad in staat is bij een eerste contact met Rob zijn hoofd koel te houden en Rob buiten de "grote-mensen-problemen" te houden is voor mij zeer de vraag-

De spanning bij de Hr. v.d. L. is enorm gestegen. Of hij het volhoudt geen wanhopige dingen te ondernemen, zoals kidnap of i.d., mede aangezet door bepaalde kennissen, is de vraag. Het rondsluipen in Zoetemeer is een veeg teken.

Of het nog langer afhouden van Rob van vader voor Rob zelf zo heilzaam is, waag ik te betwijfelen. Rob zal best in de gaten hebben dat er spanningen zijn tussen pl.ouders en eigen ouders. Dit kan een boemerang effect hebben + richting pl.po

We moeten ons gaan afvragen of de begeleiding van deze zaak in de toekomst moet blijven bij Mej. v.d. Reep. Dit om de volgende redenen :

het gemis aan vertrouwen in Mej.v.d. Reep door de ouders.

het belast zijn van Mej.v.d. Reep met allerlei toestanden in het verleden.

de kans dat de ouders de twee instellingen (B.B.straat - F.H.plein) tegen elkaar gaan uitspelen is niet denkbeeldig.

Een bespreking van de huidige stand van zaken met de Stichting Jeugd en Gezin lijkt op korte termijn noodzakelijk.

a.j.-beemster.

1435

De Weledelgestrengste Heer
Mr L. van Heijningen,
Advocaat en Procureur

te 's-GRAVENHAGE.
=====

21 oktober 1976.

- 2 -

Hoe begrijpelijk de afweer van de heer Van de Luitgaarden ook is om zijn zoon na anderhalfjaar te gaan ontmoeten in het bijzijn van anderen, de prudentie ten aanzien van Robbie's gevoelens maar ook van diens pleegouders (die dunkt ons evenzeer rechten hebben) noopt ons, deze eerste ontmoeting op de wijze zoals bekend te moeten laten geschieden.

Wij hopen oprecht dat de heer Van de Luitgaarden de voor hem moeilijke stap zal kunnen zetten. Een niet doorgaan van de geplande ontmoeting zal uiteindelijk voor hem, maar wellicht ook voor Robbie, de problemen alleen maar kunnen verscherpen.

Vertrouwende U hiermee meer inzicht verschaft te hebben in deze zaak en hopende dat U Uw client zult kunnen overtuigen van de noodzaak om zijn duidelijk moeilijke, maar o.i., noodzakelijke, gang te maken

Hoogachtend,

(A.J. Beemster)
Directeur.

c.c. mej. G.B.C.M. van der Reep
Kath. Stichting Jeugd en Gezin
Den Haag-Leiden
te 's-Gravenhage

10 2364

D.K.T. 1976

KATHOLIEKE STICHTING JEUGD EN GEZIN
DEN HAAG - LEIDEN*

Buyts Ballotstraat 1, Den Haag
Postbus 7460

Spreekuur Den Haag:
Buyts Ballotstraat 1, telefoon 070-469536
Dagelijks van 9.00-17.00 uur

Spreekuur Leiden:
Hooglandse Kerkgracht 32
telefoon 071-130280 (b.g.g. 070-469536)
maandag t/m donderdag, 9.00-10.30 uur
en na telefonische afspraak

Aan het Gerechtshof te 's-Gravenhage
Juliana van Stolberglaan 2
DEN HAAG

Uw brief d.d. :
Kode nr 205 -

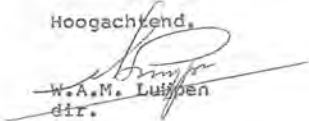
DEN HAAG, 28 oktober 1976

Betreft : request nr. 412 H 1976
H.b. ontheffing ouderlijke
macht v.d. Luitgaarden-Hartevelt

Aan Uw verzoek om op 2 november 1976 om 11,30 u. aanwezig te zijn om gehoord te worden als toezienende voogdes over de minderjarige Robert van de Luitgaarden, kan ik door andere werkzaamheden helaas niet voldoen.

Onze stichting sluit zich aan bij de mening van de Stichting Kath. Kinderbescherming, Fred. Hendrikplein 48, Den Haag.

Hoogachtend,

W.A.M. Luitzen
dir.

*Copy te kennisname aan
St. Kath. Kinderbescherming.*

Hoger Beroep ontheffing ouderlijke macht

de Kameleon
School voor kinderen met leer-
en opvoedingsmoeilijkheden
Willem Alexanderplantsoen 4
Zoetermeer
tel. 079 - 168351

2385

[2 ... 1976

Zoetermeer, 7 november 1976.

Aan de Raad van de Kinderbescherming,
Zoutkeetsingel 41-44,
Den Haag.

Aan de Stichting Katholieke Kinderbescherming,
Frederik Hendrikplein 48,
Den Haag.

Mijne Heren,

In verband met het hoger beroep dat zich begin november afspeelt betreffende de voogdij over Rob Mounier (geboren v.d. Luitgarden), geboren 13 juni 1965, wonende Fonteinbos 13 te Zoetermeer, willen wij als toelatings- en begeleidingscommissie van de Kameleon, school voor kinderen met leer- en opvoedingsmoeilijkheden te Zoetermeer, onze mening omtrent dese jongen en zijn huidige pleeggezin naar voren brengen.

Wij willen u met grote nadruk adviseren om Rob in zijn huidige (pleeg) gezin te laten blijven. Als redenen hiervoor willen wij aanvoeren

- Opnieuw een verandering is voor Rob funest, en is ons inziens een hoogst onverantwoordelijke beslissing.

- Rob heeft het in het huidige gezin erg naar zijn zin. Hij beschouwt dit als zijn thuis; hij beschouwt het echtpaar Mounier als zijn ouders. Hij wil ook persé Rob Mounier genoemd worden, en niet Rob v.d. Luitgarden.
- Toen Rob op onze school geplaatst werd, had hij een grote achterstand in zijn persoonlijkheidsontwikkeling. Zijn emotionele ontwikkeling was niet gunstig ontwikkeld; hij had een vertraagde algehele ontwikkeling en een grote motorische onrust.

Vooral dankzij de inzet en de opvang van het echtpaar Mounier is hier een duidelijke verandering in gekomen.

Rob is zijn grote achterstand in zijn persoonlijkheidsontwikkeling meer sterk aan het inlopen; de emotionele ontwikkeling verloopt nu gunstig; zijn sociaal gedrag gaat zich meer positief ontwikkelen. (Diet hij zich eerst sterk op zijn kop zitten, nu durft hij "van zich af te bijten").

Dit samenvattend zit er een sterk opgaande lijn in zijn algehele ontwikkeling, vooral dankzij de grote betrokkenheid van de huidige pleegouders bij dit kind.

- Is op zichzelf een schoolverandering al nadelig, voor Rob zal door een gezins- en schoolverandering de stabiliteit vanuit het continu leer- en ontwikkelingsproces doorbroken worden, waardoor ons inziens een zware terugval bevestigd zal worden, die funeste gevolgen zal hebben voor Rob als persoon.

Met de toezegging dat wij altijd bereid zijn onze mening nader uiteen te zetten en te verduidelijken,

Hoogachtend,
(namens de toelatings- en begeleidingscommissie
van de Kameleon)

9/11/76

Het Gerechtshof te 's-Gravenhage, tweede kamer;
Gezien het op 14 juli 1976 ter griffie van het
Hof ingekomen verzoekschrift van

MARINUS VAN DE LUITGAARDEN en HIELKJE HARTEVELD,
echtelieden, beiden wonende te 's-Gravenhage, appellanten,
procureur Mr. L. van Heijningen

en de aan het Hof overgelegde bescheiden;

Gelet op het op 2 november 1976 ter terechtzitting
van het Hof met gesloten deuren gehouden verhoor, waarvan
proces-verbaal is opgemaakt;

Overwegende, dat bij beschikking van de Arrondisse-
mentsrechtbank te 's-Gravenhage van 8 juli 1976 ten
verzoeke van de Raad voor de Kinderbescherming te
's-Gravenhage te dezen geïntimeerde, appellanten onthever
zijn van de ouderlijke macht over de op 13 juni 1965
uit hun huwelijk geboren minderjarige Robert met benoe-
ming tot voogdes over genoemde minderjarige de Stichting
Katholieke Kinderbescherming te 's-Gravenhage, Frederik
Hendrikplein 48 te 's-Gravenhage en tot toeziende voogdes
de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag-Leiden,
Buys Ballotstraat 1 te 's-Gravenhage met bevel tot af-
gifte van genoemde minderjarige aan de benoemde voogdes
en met veroordeling van de vader rekening en verant-
woording van zijn bewind te doen aan de benoemde voogdes
uitvoerbaar bij voorraad;

Overwegende, dat appellanten van die beschikking in
beroep zijn gekomen en hebben verzocht die beschikking
voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad te ver-
nietigen en opnieuw rechtdoende de Raad voor de Kinder-
bescherming te 's-Gravenhage niet ontvankelijk te ver-
klaren in zijn verzoek althans hem dit te ontzeggen;

Overwegende, dat bij het onderzoek is gebleken dat
de minderjarige bij beschikking van de Kinderrechter
te 's-Gravenhage van 1 mei 1973 voor de tijd van één
jaar onder toezicht is gesteld, dat deze maatregel bij
beschikking van 25 april 1974 en vervolgens bij beschik-
king van 29 april 1975 telkens met één jaar is verlengd

en dat in het kader van deze maatregel de minderjarige van 25 mei 1973 tot 25 februari 1974 en van 6 mei 1974 tot 1 juli 1975 opgenomen is geweest in respectievelijk Huize Pater Dehon te Nijmegen en Huize St. Antonius te Wassenaar en sedert 1 juli 1975 verbleef in het gezin van K.H. Mounier

Overwegende, dat de Rechtbank blijkens de onder meer aan haar beschikking ten grondslag liggende overweging dat gebleken is dat de maatregel van ondertoezichtstelling door de ongeschiktheid en de onmacht van de ouders (appellanten) onvoldoende is om het kind voor lichamelijke en zedelijke ondergang te behoeden de voorwaarden voor een zogenaamde gedwongen ontheffing als opgenomen in artikel 263 lid 2 sub a van Boek I van het Burgerlijk Wetboek aanwezig heeft geacht; dat derhalve grief II van appellanten dat de Rechtbank ten onrechte heeft nagelaten vast te stellen welke in artikel 263 genoemde voorwaarden zij aanwezig heeft geacht, hetgeen derhalve inhoudt dat de Rechtbank haar beschikking onvoldoende heeft gemotiveerd, niet opgaat;

Overwegende, dat ook de overige grieven van appellanten niet tot vernietiging van de beschikking kunnen leiden;

dat immers bij het onderzoek voorts is gebleken:

- dat de minderjarige op 3-jarige leeftijd reeds door appellanten vrijwillig, zij het op advies van de G.G. en G.D., is opgenomen in het medisch paedagogisch kleuterhuis "De Krabbenbossen" te Rijsbergen; dat na één jaar verblijf aldaar de vader hem naar huis haalde, maar dat de ouders niet in staat bleken hem behoorlijk op te vangen en zij na drie maanden ten einde raad weer opnemng in voormeld kleuterhuis vroegen, hetgeen geschiedde; dat de minderjarige in augustus 1971 na 16 maanden verblijf in dat kleuterhuis in welke tijd hij zich goed had ontwikkeld, weer thuis kwam;

dat hij echter thuis bij de ouders opnieuw ernstige moeilijkheden gaf, waarna de ouders in november 1971

tot de Raad voor de Kinderbescherming wendden; dat de ouders vervolgens eerst zelf een pleeggezin vonden waarin de minderjarige werd opgenomen, doch, ondanks het feit dat het met de minderjarige aldaar goed ging, de vader hem eind september 1972 weer naar huis haalde; dat het thuis wederom niet goed ging en de ouders toen uiteindelijk zich konden verenigen met een ondertoezichtstelling, gepaard gaande met een uithuisplaatsing, welke maatregel, zoals hiervoor werd gereleveerd op 1 mei 1973 werd uitgesproken; dat, nadat hij enige tijd in Huize Pater Dehon had verbleven en het mogelijk leek dat hij weer naar huis terug zou kunnen waarop de ouders toen ook aandrongen, de minderjarige eind februari 1974 inderdaad weer thuis kwam; dat echter ook toen weer bleek dat hij buiten het gezin stond en de ouders er toen op stonden dat hij zo snel mogelijk opnieuw uit huis werd geplaatst en nu definitief uit het gezin weg moest; dat hij dientengevolge op 6 mei 1974 in Huize St.

Antonius werd opgenomen; dat, daar een lang verblijf in een kinderkuis nadelig voor hem geacht werd, de minderjarige op 1 juli 1974 in overeenstemming met de wens van de ouders in een pleeggezin werd opgenomen, in welk gezin hij reeds voordien weekends had doorgebracht; dat hij nog steeds in dit pleeggezin verblijft daar de door de Rechtbank benoemde voogdes zijn verblijf aldaar heeft bestendigd; dat hij in dat gezin geheel is ingegroeid en hij zich daar, mede gelet op al hetgeen zich heeft voorgedaan, goed ontwikkelt;

- dat er nimmer een normale relatie heeft bestaan tussen de moeder en de minderjarige en de in de loop der jaren aangewende pogingen om deze te verbeteren alle schipbreuk hebben geleden; dat dit door de ouders wordt erkend en dat zij dan ook zich op het standpunt stellen dat de minderjarige niet weer thuis bij hen kan komen, maar dat hij door hen zal worden ondergebracht bij een onlangs gehuwde en in Veenendaal wonende 19-jarige dochter;

dat hieruit volgt dat beide ouders ongeschikt en onmachtig zijn om hun plicht tot verzorging en opvoeding van de minderjarige te vervullen - hoezeer ook de vader een andere positie inneemt dan de moeder en er een zekere wederzijdse gehechtheid tussen hem en de minderjarige bestaat - , dat de maatregel van ondertoezichtstelling onvoldoende is om het kind van lichamelijke en zedelijke ondergang te behoeden en dat het belang van de minderjarige zich niet tegen een ontheffing van de ouders van de ouderlijke macht verzet;

dat derhalve de grief, inhoudende dat in ieder geval een ontheffing van de vader niet gerechtvaardigd is, moet worden verworpen;

dat tevens het bezwaar van de ouders moet worden verworpen dat het pleeggezin zich verzet tegen een (geregeld) contact van de minderjarige met de vader en de zusters van de minderjarige en overige familieleden, in de eerste plaats daar dit de ontheffing niet raakt, in de tweede plaats daar begrijpelijk is dat de pleegouders in het belang van de minderjarige er naar streven de minderjarige zoveel mogelijk in hun eigen gezin geborgenheid te geven en vertrouwensrelaties met hem op te bouwen en te verstevigen, nu het de minderjarige in het verleden aan dergelijke voor een kind wezenlijke relaties heeft ontbroken; dat, indien thans, zoals de directeur van de voogdes ter terechtzitting verklaarde, weer een eerste contact tussen de minderjarige en de ouders is gelegd zulks, gelet op al hetgeen in het verleden is gebeurd, uiterst behoedzaam zal moeten worden gehanteerd en dit thans geheel het beleid van de voogdes raakt;

dat appellanten weliswaar terecht bezwaar maken tegen het feit dat de Rechtbank in haar overwegingen heeft betrokken hetgeen de pleegouders hebben verklaard bij een door de Rechtbank gehouden verhoor van dezen, nu van een zodanig verhoor niet uit enig proces-verbaal blijkt en appellanten, naar zij stellen, van een dergelijk

verhoor niet wisten, doch dit niet afdoet aan hetgeen hiervoor is overwogen;

dat de in grief V neergelegde klacht dat artikel 8 van het Verdrag van Rome is geschonden omdat blijkens dat verhoor de minderjarige de pleegouders beschouwt als vader en moeder en hen ook als zodanig aanspreekt, wat van deze grief overigens ook zij, daarom ook geen behandeling behoeft;

dat voorts uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat ook de in grief VI neergelegde klacht dat de Rechtbank ten onrechte een nader onderzoek naar het gezin van de dochter van appellanten bij welk gezin zij de minderjarige willen onderbrengen niet noodzakelijk acht niet steekhoudend is;

Overwegende, dat mitsdien als volgt behoort te worden beslist;

RECHTDOENDE IN HOGER BEROEP:

Bekrachtigt de beschikking, waarvan beroep.

Aldus gedaan te 's-Gravenhage door de Mrs. Hazendonk, Vice-President, Van der Ham en Barendsen-Cleveringa, Raden in tegenwoordigheid van de Substituut-Griffier ten Broek.

Uitgesproken ter openbare terechtzitting van
26 november 1976.

Col.

145

DEN-HAAG. 14-I-77

Geachte MR. BEEMSTER.

Tijdens het bezoek aan Robbie op 12-I-77 hoorde ik van Robbie, alsdat hij op school onder de naam van Robbie Mounier zit, en ook zo genoemd wordt. Daar tekend ik bezwaar tegen, daar hij Robbie van de Luitgaarden heet, en geen Robbie Mounier.

Tevens mijn tweede klacht is, alsdat Robbie het steeds over zijn vader en moeder Broertje en Zusje heeft. U begrijpt dat het voor ons geen prettige gehoor is. Daar wij de werkelijke ouders van Robbie zijn.

Derde klacht is,

Naar informatie onzerzijds is gebleken, dat Robbie ook op de voetbalclub D.W.O. te zoetermeer staat ingeschreven als Robbie Mounier.

Daarom tekend wij protest ~~tegen~~ tegen deze gang van zaken, en wij hopen dat u kunt bewerkstelligen dat Robbie van de Luitgaarden, en niet als Robbie Mounier door het leven te gaan.

*N naamveranderen kan alleen langs officie^{le} weg aangevraagd worden, en toestemming gegeven moet worden door de Ouders.

Wij weten dat u Stichting Maatschappelijk Welzijn Kath. Kinderbescherming Altijd wil beogen dat de relatie tussen de Ouders en kind herstell^e zal worden.

Tekend ik Hoogachtend

M. v. d. Luitgaarden, Alkmaar

Tekend ik Hoogachtend

M. v. d. Luitgaarden

C.C MR. L. HEIJNINGEN
Aktie Comité Verontrustige Ouders
S.A.F.O. te S. GRAVENHAGE.

M. v. d. Luitgaarden

235

31 JUN. 1977

DEN-HAAG. 28-I-1977.

Geachte Heer Beemster.

Naar aanleiding van mijn schrijven, van 14-1-1977 wou ik u vragen, waarom ik daar geen antwoord op heeft gehad.

Gaarne spoedig bericht daar over.

Daar hij Robbie van de Luitgaarden heet, en geen Robbie Mounier.

Tekend ik hoogachtend.

M. v. d. Luitgaarden

Tekend ik Hoogachtend.

M. v. d. Luitgaarden

C.C. MR. L. HEIJNINGEN.
Aktie comité verontrustige Ouders.
S.A.F.O. te S. GRAVENHAGE.

Mr. L. VAN HEIJNINGEN
ADVOCAAT EN PROCUREUR

's-GRAVENHAGE, 17 februari 1977.
Koninginnegracht 138
Telefoon 65 87 51 (070)
Postrekening 253811

Doc. DP 777/41
18 FEB. 1977
Nr.

*Beantwoord
21-22*

Den Minister van Justitie,
Afdeling Kinderbescherming,
Plein 2 b,

's-Gravenhage.

Excelentie,

Namens den heer en mevrouw M. van de Luitgaarden en
H. van de Luitgaarden-Harteveld, wonende aan de Molenaar-
straat 47-49 te 's-Gravennage, moge ik U het volgende
berichten:

Zij zijn ontneven uit de ouderlijke macht over hun minder-
jarige zoon Robert van de Luitgaarden, geboren 13 juni
1955 alhier. Tegen de beschikking van het Ho* te 's-Gra-
vennage van 26 november 1976 hebben zij beroep in cassati
ingesteld wat nog aannavig is.

Tot voogdes is benoemd de Stichting Katholieke Kinderbe-
scherming te 's-Gravennage en tot toeziend voogdes de
Katholieke Stichting "euga en Gezin Den Haag-Leiden.

Het kind is geplaatst in het gezin van den heer en mevrou
K. Mounier, wonende te Zoetermeer, tot voor enige dagen
aan het adres Fonteinbos 13, thans elders te Zoetermeer.

Anderhalf jaar lang mochten de ouders het kind niet zien
Dit heeft vooral den vader getroffen omdat hij een bijz
positieve binding met zijn zoon heeft en de zoon ook met
hem. Ook het kind lijdt hier zichtbaar onder.

Pas nadat de Rechtbank in haar beschikking had overwoege
dat het contact moest worden hersteld,

Mr. L. VAN HEIJNINGEN
ADVOCaat EN PROCUREUR

's-GRAVENHAGE,
Koningsinnerecht 138
Telefoon 85 8751 (070)
Postrekening 253811

is hier zuinigjes op gereageerd in die zin dat de vader eerst, later ook de moeder, het kind ten kantore van de stichting, mogen bezichtigen, in aanwezigheid van een der dames van de Kinderbescherming.

Duidelijk is dat dit geen behoorlijke omgangsregeling is. Het kind lijdt hier zeer onder.

Voorts is het ergerlijk dat de pleegouders ieder contact, zelfs op verjaardagen, hebben gepoogd te verhinderen en ook hebben afgesneden.

Hetgeen de ouders steekt is ook dat het kind leeft onder de familienaam Mounier ofschoon hij zeer goed weet dat hij Van de Luitgaarden heet. Hij wordt aldus op school genoemd en is onder die naam zelfs ingeschreven als lid ener voetbalvereniging! Copie van de brief die dit bevestigt, wordt overgelegd.

Van de zijde der voogdes wordt hiertegen niets gedaan. Slepjes werd gereageerd met de opmerking dat het kind zelf moest kiezen. Dit is een onjuiste voorstelling van zaken. Het kind weet wie zijn ouders zijn en hangt aan hen met name aan zijn vader. Eerder werd ook gezegd dat het kind zelf geen contact met de ouders wenste ofschoon uit alles blijkt dat het kind dit wel vurig verlangde doch door de pleegouders met ruwe middelen werd verhinderd, zelfs door het kind van de straat onder geschraeuw naar binnen te sleuren toen hij zijn oudere zusje op straat zag en naar hem toe wilde komen. Hij was die dag jarig! De moeder belde op die dag op om hem te feliciteren. Gezegd werd: U hebt verkeerd verbonden. Dit komt neer op geestelijke kinderroof. Verzocht wordt deze met iedere ethiek strijdende handelingen in het belang van het kind aan de betrokken instanties waarover U het toezicht hebt, te verbieden.

U dankend voor een spoedige beslissing,

Familie Van de Luitgaarden,
Molenaarstraat 47,
's-GRAVENHAGE.

=====

2 maart 1977.

Geachte familie Van de Luitgaarden,

Aangezien U tevergeefs gebeld heeft en ik morgen weer afwezig ben, even een antwoord op Uw verzoek. De contacten tussen U en Rob willen wij voorlopig op ons kantoor laten plaatsvinden.

U heeft nog een paar problemen ten aanzien van de pleegouders, waarmee U het moeilijk heeft en door er met Rob over te praten belast U hem met té moeilijke dingen voor zijn leeftijd. U mag gerust een afspraak maken om hierover apart nog eens te komen praten, -oók in het belang van Rob en van U zelf wil ik U vraag hierover niet met Rob te praten bij Uw bezoeken. Het zou negatief kunnen gaan uitwerken bij hem en op de duur zou hij tegen de bezoeken op kunnen gaan zien, omdat U hem met te moeilijke vragen belast. Het gaat toch om het geluk en de rust van Rob en U kunt hierin ook een positief aandeel hebben. Mag ik Uw bezoek dus tegemoet zien op woensdag, 9 maart aanstaande, om 15.00 uur op ons kantoor?

Tot ziens en veel groeten.

Hoogachtend,

(B.M. Hengst)
Maatschappelijk werkster.

1 april 1977

Reg.nr. 4859

vD

1801 3 0 AUG 1977

De Hoge Raad der Nederlanden,

Gezien het verzoekschrift van Marinus van de Luitgaard en Mielkje Harteveld - hierna te noemen de ouders -, wonende te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door Mr. L. van Heijningen, advocaat bij de Hoge Raad, welk verzoekschrift strekt tot vernietiging van een beschikking van het Gerechtshof te 's-Gravenhage van 20 november 1976, bekrachtigende een beschikking van de Arrondissementsrechtbank aldaar van 8 juli 1976, waarbij de ouders werden ontheven van de ouderlijke macht over hun op 13 juni 1965 geboren zoon Robert;

Gezien het verweerschrift van de Raad voor de Kinderbescherming te 's-Gravenhage, vertegenwoordigd door Mr. J.Tf Vermeulen, eveneens advocaat bij de Hoge Raad;

Gelet op de conclusie van de Advocaat-Generaal Kist, strekkende tot verwerping van het beroep en tot verlening van verlof aan verzoekers tot kosteloos procederen;

Gezien de bestreden beschikking en de overige gedingstukken waaruit blijkt:

dat het Hof de bekrachtiging van de beschikking van de Rechtbank, waarbij de ouders van de ouderlijke macht over de minderjarige werden ontheven heeft doen steunen op

de navolgende overwegingen:

"dat bij het onderzoek is gebleken dat de minderjarige bij beschikking van de Kinderrechter te 's-Gravenhage van 1 mei 1973 voor de tijd van één jaar onder toezicht is gesteld, dat deze maatregel bij beschikking van 25 april 1974 en vervolgens bij beschikking van 29 april 1975 telkens met één jaar is verlengd en dat in het kader van deze maatregel de minderjarige van 25 mei 1973 tot 25 februari 1974 en van 6 mei 1974 tot 1 juli 1975 opgenomen is geweest in respectievelijk Huize Pater Dehon te Nijmegen en Huize St. Antonius te Wassenaar en sedert 1 juli 1975 verbleef in het gezin van K.H. Mounier te Zoetermeer;

dat de Rechtbank blijkens de onder meer aan haar beschikking ten grondslag liggende overweging dat gebleken is dat de maatregel van ondertoezichtstelling door de ongeschiktheid en de onmacht van de ouders onvoldoende is om het kind voor lichamelijke en zedelijke ondergang te behoeden de voorwaarden voor een zogenaamde gedwongen ont-heffing als opgenomen in artikel 268 lid 2 sub a van Boek I van het Burgerlijk Wetboek aanwezig heeft geacht; dat derhalve grief II van de ouders dat de Rechtbank ten onrechte heeft nagelaten vast te stellen welke in artikel 268 genoemde voorwaarden zij aanwezig heeft geacht, hetgeen derhalve inhoudt dat de Rechtbank haar beschikking onvoldoende heeft gemotiveerd, niet opgaat;

dat ook de overige grieven van de ouders niet tot

vernietiging van de beschikking kunnen leiden;

dat immers bij het onderzoek voorts is gebleken:

dat de minderjarige op 3-jarige leeftijd reeds door de ouders vrijwillig, zij het op advies van de G.G. en G.D., is opgenomen in het medisch paedagogisch kleuterhuis "De Krabbenbossen" te Rijsbergen; dat na één jaar verblijf aldaar de vader hem naar huis haalde, maar dat de ouders niet in staat bleken hem behoorlijk op te vangen en zij na drie maanden ten einde raad weer opneming in voormeld kleuterhuis vroegen, hetgeen geschiedde; dat de minderjarige in augustus 1971 na 16 maanden verblijf in dat kleuterhuis in welke tijd hij zich goed had ontwikkeld, weer thuis kwam;

dat hij echter thuis bij de ouders opnieuw ernstige moeilijkheden gaf, waarna de ouders in november 1971 zich tot de Raad voor de Kinderbescherming wendden; dat de ouders vervolgens eerst zelf een pleeggezin vonden waarin de minderjarige werd opgenomen, doch, ondanks het feit dat het met de minderjarige aldaar goed ging, de vader hem eind september 1972 weer naar huis haalde; dat het thuis wederom niet goed ging en de ouders toen uiteindelijk zich konden verenigen met een ondertoezichtstelling, gepaard gaande met een uithuisplaatsing, welke maatregel, zoals hiervoor werd gereleveerd op 1 mei 1973 werd uitgesproken; dat, nadat hij enige tijd in Huize Pater Dehon had verbleven en het mogelijk leek dat hij weer naar huis

terug zou kunnen waarop de ouders toen ook aandrongen, de minderjarige eind februari 1974 inderdaad weer thuis kwam; dat echter ook toen weer bleek dat hij buiten het gezin stond en de ouders er toen op stonden dat hij zo snel mogelijk opnieuw uit huis werd geplaatst en nu definitief uit het gezin weg moest; dat hij dientengevolge op 6 mei 1974 in Huize St. Antonius werd opgenomen; dat, daar een lang verblijf in een kinderkuis nadelig voor hem geacht werd, de minderjarige op 1 juli 1974 in overeenstemming met de wens van de ouders in een pleeggezin werd opgenomen, in welk gezin hij reeds voordien weekends had doorgebracht; dat hij nog steeds in dit pleeggezin verblijft daar de door de Rechtbank genoemde voogdes zijn verblijf aldaar heeft bestendigd; dat hij in dat gezin geheel is ingegroeid en hij zich daar, mede gelet op al hetgeen zich heeft voorgedaan, goed ontwikkelt;

dat er nimmer een normale relatie heeft bestaan tussen de moeder en de minderjarige en de in de loop der jaren aangewende pogingen om deze te verbeteren alle schipbreuk hebben geleden; dat dit door de ouders wordt erkend en dat zij dan ook zich op het standpunt stellen dat de minderjarige niet weer thuis bij hen kan komen, maar dat hij door hen zal worden ondergebracht bij een onlangs gehuwde en in Veenendaal wonende 19-jarige dochter;

dat hieruit volgt dat beide ouders ongeschikt en onmachtig zijn om hun plicht tot verzorging en opvoeding

van de minderjarige te vervullen - hoezeer ook de vader een andere positie inneemt dan de moeder en er een zekere wederzijdse gehechtheid tussen hem en de minderjarige bestaat -, dat de maatregel van ondertoezichtstelling onvoldoende is om het kind van lichamelijke en zedelijke ondergang te behoeden en dat het belang van de minderjarige zich niet tegen een ontheffing van de ouders van de ouderlijke macht verzet;

dat derhalve de grief, inhoudende dat in ieder geval een ontheffing van de vader niet gerechtvaardigd is, moet worden verworpen;

dat tevens het bezwaar van de ouders moet worden verworpen dat het pleeggezin zich verzet tegen een (geregeld) contact van de minderjarige met de vader en de zusters van de minderjarige en overige familieleden, in de eerste plaats daar dit de ontheffing niet raakt, in de tweede plaats daar begrijpelijk is dat de pleegouders in het belang van de minderjarige er naar streven de minderjarige zoveel mogelijk in hun eigen gezin geborgenheid te geven en vertrouwensrelaties met hem op te bouwen en te verstevigen, nu het de minderjarige in het verleden aan dergelijke voor een kind wezenlijke relaties heeft ontbroken; dat, indien thans, zoals de ^{man is dat} directeur van de voogdes ter terechtzitting verklaarde, weer een eerste contact tussen de minderjarige en de ouders is gelegd zulks, gelet op al hetgeen in het verleden is gebeurd, uiterst behoedzaam zal

moeten worden gehanteerd en dit thans geheel het beleid van de voogdes raakt;

dat de ouders weliswaar terecht bezwaar maken tegen het feit dat de Pechtbank in haar overwegingen heeft betrokken hetgeen de pleegouders hebben verklaard bij een door de Rechtbank gehouden verhoor van dezen, nu van een zodanig verhoor niet uit enig proces-verbaal blijkt en de ouders, naar zij stellen, van een dergelijk verhoor niet wisten, doch dit niet afdoet aan hetgeen hiervoor is overwogen;

dat de in grief V neergelegde klacht dat artikel 8 van het Verdrag van Rome is geschonden omdat blijkens dat verhoor de minderjarige de pleegouders beschouwt als vader en moeder en hen ook als zodanig aanspreekt, wat van deze grief overigens ook zij, daarom ook geen behandeling behoeft;

dat voorts uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat ook de in grief VI neergelegde klacht dat de Pechtbank ten onrechte een nader onderzoek naar het gezin van de dochter van de ouders bij welk gezin zij de minderjarige willen onderbrengen niet noodzakelijk acht niet steekhoudend is;";

dat de ouders de beschikking bestrijden met het navolgende middel van cassatie:

"Schending en/of verkeerde toepassing van het recht en van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen,

vanwege het volgende:

a. Het Hof heeft overwogen: "dat de in grief V neergelegde klacht dat artikel 8 van het Verdrag van Rome is geschonden omdat blijkens dat verhoor de minderjarige de pleegouders beschouwt als vader en moeder en hen ook als zodanig aanspreekt, wat van deze grief overigens ook zij, daarom ook geen behandeling behoeft".

Het Hof heeft in het midden gelaten of de gestelde feiten al dan niet juist zijn zodat in cassatie kan worden uitgegaan van de juistheid van de in de grief gestelde feiten, te weten dat het minderjarige kind de pleegouders beschouwt als "vader en moeder" en hen ook als zodanig aanspreekt.

Het Hof had dienen te onderzoeken of al dan niet juist is hetgeen de ouders onder grief V van hun beroepschrift hebben gesteld, te weten "Alleen reeds op die grond had dienen te worden aangenomen dat het met het kind niet "goed" kan gaan. Ten onrechte is dit nagelaten".

Door dit na te laten heeft het Hof in strijd met de te dezen geldende wettelijke bepalingen verzuimd op dit verweer een onderzoek naar de feiten in te stellen en vervolgens een beslissing te geven. Het Hof heeft hierdoor zijn taak als appelrechter miskend.

Uit de stellingen van de ouders in eerdere instanties en de door hen overgelegde producties bleek dat hun grief was dat ieder contact tussen hen, met name de vader, die

met de minderjarige een wederzijdse sterke en positieve binding heeft, en Robbie in feite onmogelijk werd gemaakt. En dit terwijl Robbie zelf bij herhaling blijf gaf dit contact, met name met zijn vader, wel te begeren. De pleegouders deden alles om ieder contact af te snijden. Het kind werd genoodzaakt de familienaam zijner pleegouders te voeren en die pleegouders "vader" en "moeder" te noemen. Dit alles kan in cassatie als vaststaand worden aangenomen.

Voorts hebben de ouders aangevoerd dat dit niet in het belang van de minderjarige kan zijn nu Robbie zeer goed weet wie zijn werkelijke ouders zijn. Het kan niet anders dan grote geestelijke schade voor de minderjarige opleveren om hem tegen beter weten, op kunstmatige en dwangmatige wijze, te willen doen geloven dat de pleegouders zijn ouders zouden zijn en dat verzoekers zijn ouders niet zijn althans als zodanig moeten worden weggedacht. Vroeg of laat moet hierop een negatieve, voor betrokkene schadelijke reactie worden gevreesd.

Het Hof kan niet aldus aan behandeling van deze niet te omzeilen grief voorbijgaan.

Dit alles strijdt met artikel 8 van het Verdrag van Rome, dat bijzondere bescherming van het gezinsleven waarborgt. Deze geestelijke wijze van kinderroof, door te pogen naast de rechtsband ook de feitelijke band tussen ouders en hun kind door te snijden, kan gelet op dat artikel

niet worden getolereerd en kan met name niet worden gesanctioneerd door een beschikking, met name door ieder onderzoek naar de feitelijke juistheid der stellingen achterwege te laten en na te laten hierop een beslissing te geven. De motivering waarom het Hof meent dat de onderhavige grief geen behandeling behoeft, is niet redenevend en niet concludent. De al dan niet juiste behandeling der Rechtbank in prima ten aanzien van het horen der pleegouders toch doet aan dit alles niet toe of af. Op zijn minst genomen is de overweging onbegrijpelijk.

b. Het Hof heeft overwogen: "dat voorts uit hetgeen hiervoor is overwogen dat ook de in grief VI neergelegde klacht dat de Rechtbank ten onrechte een nader onderzoek naar het gezin van de dochter van de ouders bij welk gezin zij de minderjarige willen onderbrengen niet noodzakelijk acht, niet steekhoudend is".

Ook hiervoor geldt dat de overweging en beslissing niet steekhoudend en/of onbegrijpelijk is.

De ouders hebben een alternatieve mogelijkheid voorgesteld. Indien die mogelijkheid aanwezig is, en in het belang van de minderjarige kan worden geacht, dan volgt hieruit dat de ouders wel degelijk in staat zijn naar behoren te zorgen voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige. Indien dit zou komen vast te staan, dan dient te worden aangenomen dat de ouders niet de "ongeschiktheid of onmacht" bezitten, als grond voor de ontheffing voorge-

schreven in artikel 268 lid 2 van eerste boek van het Burgerlijk Wetboek. Dit feit is dan ook beslissend. Ten onrechte is ieder onderzoek naar de juistheid dier mogelijkheid nagelaten.

Hiervoor geldt hetzelfde als boven ten aanzien van het eerste onderdeel van het middel is gesteld.";

Met betrekking tot het middel:

dat in onderdeel a aan het Hof verweten wordt ten onrechte en met onbegrijpelijke motivering een onderzoek achterwege te hebben gelaten naar de vijfde appelgrief, welke er toe strekte dat de Rechtbank in haar beschikking artikel 8 van het Verdrag van Rome zou hebben geschonden, omdat blijkens het verhoor in eerste aanleg van de pleegouders het kind deze pleegouders beschouwt als vader en moeder en hen ook als zodanig aanspreekt en alleen reeds op die grond zou dienen te worden aangenomen dat het met het kind niet "goed" kan gaan;

Overwegende hieromtrent:

dat het Hof uitvoerig heeft gemotiveerd waarom de beschikking van de Rechtbank tot ontheffing van de ouders dient te worden bekrachtigd en daarbij ook het bezwaar van de ouders dat het pleeggezin zich verzet tegen (geregeld) contact van het kind met zijn eigen familie heeft behandeld en verworpen, op de hierboven vermelde gronden;

dat niet valt in te zien waarom de bepaling van artikel 8 van het Verdrag van Rome er toe zou nopen op de grond

dat de betrokken minderjarige de pleegouders als vader en moeder beschouwt en hen als zodanig aanspreekt tot een andere beslissing te komen;

dat reeds hierom dit onderdeel van het middel niet tot cassatie kan leiden;

Overwegende met betrekking tot onderdeel b:

dat het Hof zijn oordeel dat de ouders ongeschikt en onmachtig zijn om hun plicht tot verzorging en opvoeding van de minderjarige te vervullen heeft gegrond op de in de voorafgaands overwegingen vermelde feiten betreffende de levensloop van het kind sedert de tijd dat het drie jaar oud was; dat in het licht van deze feiten - waaronder een plaatsing in een pleeggezin op initiatief van de ouders zelf, waaraan deze weer na korte tijd een einde maakten, met ongunstige gevolgen - duidelijk is dat het Hof plaatsing bij een negentienjarige zuster van het kind geen aanvaardbaar alternatief heeft geacht en daarom van oordeel is geweest dat een onderzoek naar het gezin van deze zuster terecht achterwege is gebleven;

dat daarom ook dit onderdeel faalt;

Verwerpt het beroep;

Verleent verzoekers verlof tot kosteloos procederen in cassatie.

Aldus gedaan door Mrs. Dubbink, President, Minkenhof, Drion, Snijders en Haardt, Raden, en door de President voornoemd uitgesproken ter openbare terechtzitting van de

1.3 ^{1/2}

eerste april 1900 zeven en zeventig, in tegenwoordigheid
van de Procureur-Generaal.

Mevrouw Hengst
Mevrouw

Omgangsregeling

DEN-HAAG, 7-4-77.

Geachte HEER BEEMSTER. ⁷⁸⁹ 12 APR. 1977

Hierbij wil ik een klacht indienen, tegen mevrouw Hengst. Daar zij mij niet als betrouwbaar acht, want alles wat ik zeg kan volgens haar niet. Robbie vroeg aan mij bij het laatste bezoek, op 9-3-77, of ik bij hem ook eens kwam kijken naar het voetballen. (Volgens Mevr. Hengst gelooft zij dat niet.) Maar waar blijft ons samenwerking zo, als wij elkaar niet vertrouwen, dat is u bedoeling toch niet, (hoop ik.) Ik ben inderdaad naar het voetballen geweest. Ik kwam wat te laat, toen Robbie mij zag kwam hij direct naar mij toe, en zei, wat bent u laat, ik zei dat ik moest zoeken waar het was. Toen de wedstrijd was afgelopen vroeg hij of ik weer kwam kijken, ik zei dat hij moest schrijven waar hij moest spelen, dat zou hij doen. (Wat niet is gebeurd, waarschijnlijk mocht dat niet.) Want hij moest op 19-3-77 spelen op eigen terrein, maar dat is niet gebeurd, want hij was niet opgesteld. (Wat ik zeer kinderachtig vindt.) Afgelopen zaterdag 26-3-77 speelde hij in Delft. Daar ben ik ook naar toe geweest. Ik heeft inderdaad aan Robbie gevraagd waarom hij niet heeft geschreven, ik kon aan hem zien dat hij het moeilijk mee had. Ik heeft direct niets meer aan hem gevraagd. Want aan de ene kant wilt hij graag dat ik kom kijken, maar aan de andere kant mag hij niet, wat zeer moeilijk voor hem is. (maar van mijn kant ook.) Om zulke slechte samenwerking. Mijn vrouw neem ik speciaal niet mee, omdat zij veel anders reageert als ik, en ik wil onder geen enkele voorwaarde ruzie op het voetbalveld, vooral omdat er op het voetbalveld Robbie Mounier wordt geroepen, en dat neem mijn vrouw onder geen enkele voorwaarde, zodoende blijft zij thuis. U moet goed begrijpen Meneer Beemster, het gaat op het ogenblik goed met mij, en dat wil ik zo houden, en onder geen enkele voorwaarde verliezen, maar Mevr. Hengst moet wel bedenken, alsdat ik niet weer in een hoek wordt gearukt, wat mij 1 1/2 jaar bij Mev. Reep is gebeurd. Want daar gaat het naar uit. Want ik laat mij beslist niet meer voor leugenaar uitmaken, door wie dan ook. Ik ben gelukkig dat ik hem weer ziet, en dat laat ik mij onder geen enkele voorwaarde afpakken. En ik wil gert ook niets, wat MIJN ZOON aan mij vraagt. Ik verwacht van U zo spoedig mogelijk schriftelijk antwoord.

Tekend ik hoogachtend.
M.v.d. Luitgarden.

Robbie van de Luitgaarden

dinsdag, 19 april 1977

Telefoon van de heer Abbas te Oude Pekela: 05978 - 3705:

De heer Abbas is vrijwillig medewerker buurthuis. Las het verhaal over Robbie in Story, was hier zeer bewogen over en "dook" er als het ware in. Heer Abbas staat in geen enkele relatie tot de vader: "Het is pure bewogenheid."

Goed, de man is aan het bellen en schrijven gegaan naar allerlei mensen. Natuurlijk ook naar H.M. de Koningin, waarvan hij een brief heeft ontvangen met de mededeling, dat zijn, heer Abba's brief, voor onderzoek en behandeling is doorgezonden aan de Staatssecretaris van het Ministerie van Justitie.

Maar daar liet hij het niet bij:

Hij is achter het adres gegaan van de vader van Robbie, en kwam met vader in contact, zowel schriftelijk als telefonisch. Vader stuurde aan de man de gehele levensgeschiedenis van eigen gezin en van Robbie, met cassette-bandjes waarop Robbie zegt tegen vader: "Papa, ik wil weer bij je terug zijn."

Waar het nu, vandaag, om gaat, is dat vader jarig is en dat vader z'n eigen zoon niet ontmoeten kan. Vader's liefste wens is, dat Robbie op zijn verjaardag komt. De heer Abbas heeft vader nu gebeld, die huilend zijn gesprek moest beëindigen: "Stel je voor, ik heb zelf een zoontje en dit is toch verschrikkelijk."

Ook heeft de heer Abbas telefonisch contact opgenomen met de pleegmoeder. Dit zou gisteren gebeurd zijn. Toen de heer Abbas opbelde, nam Robbie de telefoon aan. Hij heeft dus ook met Robbie gesproken, maar volgens de heer Abbas waren dit maar twee woorden geweest, toen kwam pleegmoeder aan de telefoon, die nogal erg kort aangeboden was en tot schelden overging, wel vertelde dat ze elkaar ~~xxxxxx~~ (vader en zoon) verliedenwee hadden gezien.

Wel, dit is een verhaal, ontstaan door bemoeienis van een lezer uit pure menselijke bewogenheid, waarbij niet gedacht wordt aan belangen van kind en wat er voor dit kind momenteel het beste kan zijn. Wat er voor belangen op het spel staan en zich dit niet realiserend, maar wel begrijpende dat er 2 kanten aan een zaak zijn, stort de heer Abbas met een niet te sluiten energie, zich hierin, zich niets aantrekkend van de woorden van zijn eigen vrouw, dat hij zich te veel in deze zaak stort.

De heer Abbas vraagt beleefd, doch dringend, of er vandaag voor de vader een kans is zijn zoon te ontmoeten: "Dat zou toch het mooiste verjaardagsgeschenk zijn voor een vader".

Hij verwacht - de heer Abbas - vandaag van ons een telefoontje.

Z. van Melis.

19 april 1977.

Heb de Hr. Abbas gebeld. Binnen twee minuten had hij door dat wij geen gomene spelletjes met vader v.d. L. spelen. Dat wij uitgaan van wat Robby op dit moment pankan en niet wat de vader graag wil. Hij was volkomen tevreden gesteld.

andre beemster.

1084

18 JUNI 1977
DEN-HAAG. 10-5-77.

Zijne Excellentie.

Naar aanleiding van ons telefoon gesprek, van 9-5-77, via de Haagseche
 courant, en U mij vrouw, of ik wat gegevens, ontrent mijn zoon Robert
 naar U toe te sturen. Zijne Excellentie, dit zijn mijn klachten.
 Ten eerste tegen de Raad van Kinderbescherming, en de Voogdijraad
 Waaronder mijn Zoon nu is. En het pleeggezin waar mijn zoon nu is.
 Dat is de Familie K.N. Mounier neren Pats Wallerbaum 6. te Zoetermeer.
 De Fam. Mounier samen met de Voogdijraad, heeft ons ten onrechte onze
 Zoon Robert 12 jaar van ons afgehouden, terwijl de afspraak was onder
 getuigen, alsdat er regelmatig contact met ons zou worden onderhouden.
 Na heel veel aandringen is het ons gelukt, om ons Zoon eens per maand
 zeggen en schrijven I tag mogen zien, en alsnog ten huize van de
 Voogdijraad, te Frederik Hendrikplein. 45 te DEN-HAAG. Mijn Zoon heeft
 een paar keer een lijn gevraagd, of hij mij thuis mag komen opzoeken,
 maar de Voogdijraad is daar niet mee eens, en vertelt ons dan, dat mijn
 Zoon dat niet heeft gevraagd, dat kon volgens mevrouw Hengst niet, dat
 is de Basale Sociale Werkster van mijn Zoon. Ook vroeg mijn zoon of
 ik bij hem was kijken, naar het voetballen, hij speelt bij D.W.O. in
 Zoetermeer. Dat wilde zij mij ook verbieden, omdat dat niet goed zou
 wézen voor mijn Zoon. Maar het bleek niet mijn Zoon die het niet prettig
 vondt, maar de Fam. Mounier. Ook toen mijn Zoon jarig was, en mijn Vrouw
 opbede naar de Fam. Mounier, werd er verteld, U bent verkeert verbonden.
 Daar ik op dat moment erg ziek was, Ik ben zelf invalide sinds 1950
 en op dat moment erg overstuur was, na dat telefoon gesprek van mijn
 Vrouw, zijn mijn twee getrouwde dochters met schoonzoons daar naar toe
 gegaan, het russeltaat was, toen mijn dochters Robbie op de galerij zag
 lopen, en naar hem toe vou gaan, werd hij door zijn pleegmoeder brufend
 naar binnen gesleurd. Mijn tweede grote grief is alsdat mijn Zoon op
 school onder de naam van Robbie Mounier is ingeschreven, met medeweten
 van de Voogdijraad, en dat hij bij de K.N.V.B. is ingeschreven als
 Robert Mounier. Ik zal daar een copie van insluiten. Zijne Excellentie
 waar blijft ons recht, dat zo iets mag, terwijl wij het kind van GOD
 hebben gekregen. En het ergste van allemaal vindt Ik Zijne Excellentie
 alsdat mijn Vaderschap is ontnomen, waar ik geen nacht over kan slapen,
 Ik heeft nog zeven kinderen, waarvan drie getrouwd zijn, waar niets op
 aan te merken valt, dat geeft de voogdijraad en Kinderbescherming toe,
 waarom dan zo iets, terwijl Meester Richters mijn duidelijk heeft
 beloofd, onder getuigen van mijn broer, die ook bij de Justitie werkt,
 dat mijn Vaderschap nooit zal worden afgenomen. Zijne EXCELLENTIE
 Ik smeekt U helpt ons om mijn Zoon Robbie gauw weer bij ons thuis mag
 vezen, en al het onrecht teniet word gedaan. Zijne Excellentie Ik weet
 hoe druk U het heeft op het ogenblik, maar laat mij dan, met een van
 U mensen praten, die in deze materie thuis is.
 Zijne Excellentie Ik hoop spoedig bericht van U te mogen ontvangen
 In bij voorbaat mijn zeer hartelijke dank, voor U genomen moeite.

Doss. 1084/41
 20 MEI 1977

Tekend Ik Hoogachtend.
 M.v.d.J.uitgaarden.
 DEN-HAAG. TEL. 0170. 995533.

Behand
 65 brief
 Rvd K (P)
 9 juni 77

Misschien kan de koningin ons Robbie teruggeven

Al bijna vier jaar vechten in Den Haag Hielkje Marinus van de Luitgaarden voor de terugkeer van 1 elfjarig zoonje Robbie. Teleurstellingen ble niet uit. Ten einde raad schreven ze de koningin

Zenuwachtig maakte Hielkje van de Luitgaarden, moeder van zeven kinderen, uit Den Haag de brief open, die de postbode zojuist in de bus had gedaan. „Eindelijk bericht van Robbie,” zei ze opgelaten tegen haar man, die nieuwsgierig kwam toelopen. Hielkje wende de enveloppe open en trok haar gezicht.

„Heste papa en mama,” schreef haar elfjarig zoonje, ik heb een broertje en een zusje. Ze heten Remco en Clarinda. En m'n moeder heeft gezegd, dat ik erg zuinig moet zijn op de nieuwe fiets.” Moedeloos liet Hielkje zich op de bank vallen. Ze voelde hoe langzaam tranen naar ogen vulden.

Snikkend stamelde ze: „Robbie is toch van ons? Waarom schrijft hij dit...?” Marinus knikte alleen maar en zei niets. In de gezellige woonkamer van de familie Van de Luitgaarden was het stil. Marinus en Hielkje lachten alleen maar aan Robbie, die ze al drie jaar niet meer hadden gezien. „Als baby kon Robbie helemaal niet met me opschieten. Elke keer als ik hem wilde verzorgen parstte hij in huilen uit. De dokter zei, dat dit wel over zou gaan, maar hij kreeg geen geneesmiddel. Het werd zelfs steeds erger,” vertelt Hielkje. Samen met haar man en de dokter besloot ze Robbie tijdelijk onder te brengen in een kindertehuis. Maar ze hebben steeds gezegd, dat we Robbie niet wilden nissen. Als het weer goed zou gaan met hem moest hij weer thuis komen.”

Naar een ander gezin

We weten niet waarom Robbie helemaal niets van me moest hebben. Nog steeds is dat een aadsel, want als ik Robbie nu zoek is hij vriendelijk,” vertelt Hielkje. De kinderbewerking had zich inmiddels

Kleine Robbie met zijn vader.

ook ontfermd over de kleine Robbie en een gesprek tussen één van de mensen van deze instelling en het echtpaar Van de Luitgaarden zorgde ervoor, dat Robbie niet meer naar een kindertehuis hoefde. Robbie's onderwijzeres uit Zoetermeer wilde hem graag in haar gezin opnemen. En vanaf dat moment begon voor Hielkje en Marinus van de Luitgaarden de grote ellende.

„We dachten, dat Robbie beter in een gezin kon opgroeien dan in een tehuis. Maar we wisten niet, dat we Robbie daarmee helemaal kwijt zouden raken,” zegt Hielkje van de Luitgaarden verdrietig. Zelden mochten ze bij Robbie op bezoek komen. Later kregen ze zelfs helemaal geen toestemming meer. Brieven aan Robbie werden niet beantwoord en toen Hielkje radeloos telefonisch probeerde om Robbie's stem weer te horen, vroegen zijn pleegouders een geheim nummer aan.

Meer dan drie jaar zagen Marinus en Hielkje hun zoonje niet meer en ondertussen probeerden ze bij allerlei instellingen hun recht te krijgen. Tevergeefs echter.

Verbeten vochten Hielkje en Marinus door. Juny, een oudere getrouwde zus van Robbie, bood aan dat haar broertje bij haar in huis mocht wonen. Maar Robbie's pleegouders wilden hem niet laten gaan. Ze gaven hem een nieuwe achternaam en wilden hem zo aan z'n echte familie onttrekken.

Eén uur per maand

Marinus schakelde de rechter in en tot zijn grote vreugde besliste die, dat Robbie eens per maand één uurtje zijn vader en moeder weer mag zien.

„Ik ben nu al een paar keer bij hem geweest,” vertelt Robbie's vader. „De eerste keer was erg ontroerend. Robbie vertelde me, dat hij weer terug wilde naar huis. Terug naar z'n broertjes en zusjes. Maar we mogen hem niet terughalen. In onze onschuld en onwetendheid zijn er allerlei dingen gebeurd, waarvan we de gevolgen niet konden overzien. Voor we het wisten hadden we niets meer over Robbie te vertellen...”

Nog steeds begrijpt het echtpaar Van de Luitgaarden niet,

waarom ze hun eigen zoon terug mogen hebben. „Wij ben onze andere kinderen allemaal kunnen opvoeden. Nooit zijn daarop aantekingen gemaakt. Voor de Kinderbescherming hebben we zelf de Raad van Keld, omdat we niet wisten we moesten doen. Nooit hebben we Robbie werkelijk gemist.”

Hielkje van de Luitgaarden krijgt tranen in haar ogen ze haar trieste verjaardag. „Nachten lig ik te piekeren Robbie. Waarom botste je tijd tussen ons? Ik weet ik steeds niet en ik denk dat Robbie geen antwoord kon geven op deze vraag. Ik val in slaap als ik in m'n gedaante zijn lachende gezichtje zie hoor ik hem zeggen: als ik ben, kom ik weer bij je...” Hielkje en Marinus vechten voor hun zoon. „De koningin nu een brief schreef,” zegt Hielkje fanteliek. „Misschien dat z voor ons kan doen.” Ma start voor zich uit. In z'n den houdt hij een pakje. Robbie, als ze hem deze keer weer een uurtje mogen z

13 juni 1977.

Rob v.d. Luitgaarden.

Om 17.- uur gaat de telefoon en krijg ik moeder v.d. Luitgaarden aan de lijn. Zij is hevig opgewonden, schreeuwt en bedreigt ons en "dat wijf" in Zoetermeer met het leven.

Ze is niet te kalmeren en daarna krijg ik vader v.d. Luitgaarden die me rustiger verteld dat zij op het station stonden en dat Rob niet gekomen is. Ze hebben tot bij vijf uur gewacht. Ze hebben in Zoetermeer hun woord gebroken, ze gaan er met 20 man op af en elken alle ruiten in etc. etc.

v.d. Luitgaarden eist dat wij e.s.v. regelen.

Stelt dat wij het niet begrijpen, dat er iets merkwaardigs moet zijn en dat wij zullen bellen met Mevr. Mounier. Dat ik echter eis dat men rustig is, want dit soort toestanden wens ik niet als Robby straks binnenstapt.

Het soort weini effect.

Wij bellen Mevr. Mounier.

Zij zegt dat Rob om 16.- uur door haar op de trein is gezet.

Wij vertellen dat Rob nog niet is aangekomen, dat er kennelijk bij het afhalen iets misgegaan is.

Ondervassen heeft v.d. Luitgaarden al weer naar ons gebeld en meegedeeld dat Rob zelf heeft gebeld naar huis en gezegd dat hij op het station staat. Vader is inmiddels weer terug naar het station om Rob te halen.

Mevrouw Mounier belt inmiddels zelf ook weer op. Haar man is thuis gekomen en heeft gezien dat er 3 sprinters voor het stat on den Haag stonden die wegens een storing niet binnen konden komen. In een dazer zat Rob dus kennelijk.

Weer gebeld met v.d. Luitgaarden (995533). Meegedeeld hoe het zat. Mevrouw M. sterk op het hart gebonden toch vooral niet te gaan zeuren over dit incident waar Mounier ~~niet verantwoordelijk~~ niet verantwoordelijk voor gesteld kan worden.

Ze is intussen helemaal geklemaerd en zal het gezellig maken, vraagt er wel een uurt bij omdat Rob nu i.p.v. om 4.- uur om 5.- uur kwam.

Dit nog even gevraagd aan Mevr. Mounier die er niet zo spontaan op reageert. Hij is door sportfestijnen en dergelijke al zo moe dat dit niet kan, hij moet morgen gewoon naar school. Krijg er toch een half uurtje bij, om 8.30 uur moet hij terug zijn.

Niet zo soppatjes dus.

Mevr. v.d. Luitgaarden echter vind dit halfuurtje erbij toch wel fijn.

Ze zal me morgen bellen hoe het geweest is, zegt ze me desgevraagd toe.

Een drama dat een goede afloop heeft ????

andre beemster.

14 juni 77. Tel. met Mevr. Mounier.
Rob was om half 9 thuis. Was toch nog 9.15 in vrifly in bed
lag. Kiek cadeautjes phad. Rens had gevraagd wanneer hij nog
dus is bij haar kwam. Ze had gezegd. Kater aan

14 juni 1977

Belt Mevr. v.d. Luitgaarden.

Macht Rob nu weer haar excuses aan voor laat gedrag bij uistroom. Ze er nu met belang over het bezoek van Rob aan thuis. Rob was prettig, heeft ontspannen gespeeld met de kinderen. Men heeft niet gepraat over "de dingen", zegt moeder. Zij houden zich aan afspraken.....

Moeder vraagt of Rob nu de volgende keer weer thuis mag komen. Gezagd dat we hierover praten na terugkomst van Mej.Hengst die op vakantie is.

andré heemster.

Kinderbescherming 's-Gravenhage
Frederik Hendrikplein 48
's-Gravenhage.

MINISTERIE VAN JUSTITIE

1405 25 JUNI 1977

Mr. L. van Heijningen
Koninginnegracht 138
's-Gravenhage

Bericht op
BX brief van 17-2-1977

Onderwerp Robert van de Luitgaarden

Kenmerk: Directie Kinderbescherming
Nr. D.P. 777/41
RJSWIJK-ZH, 22 juni 1977
Huis te Landelaan 492
Tel. 070-949315

Naar aanleiding van Uw bovenvermelde brief deel ik U mede dat ingevolge de wet de Stichting Katholieke Kinderbescherming te 's-Gravenhage als voogdes over Robert van de Luitgaarden geboren 13 juni 1965 te 's-Gravenhage, het recht heeft te bepalen, hoe de omgangsregeling tussen deze jongen en zijn ouders zal verlopen, alsmede welke gedragslijnen het pleeggezin, waarin de stichting de jongen heeft geplaatst, met betrekking tot zijn opvoeding dient te volgen.

Ik ben niet bevoegd de voogdijvereniging met betrekking tot deze punten aanwijzingen te geven.

Voorts deel ik U mede dat de Voogdij-instelling de omgangsregeling herhaaldelijk met de ouders heeft besproken en dat mij niet is gebleken, dat de voogdijvereniging bij de opvoeding en verzorging van de betrokken minderjarige zou handelen in strijd met de belangen van de jongen.

930

De Staatssecretaris van Justitie,
Namens de Staatssecretaris,
Het Hoofd van de Directie
Kinderbescherming,
voor deze,

Voor afschrift conform,
Het Hoofd van Post- en Archiefzaken
voor deze,

(J.J. van Iersel)

1643 1977

Den-Haag, 19-7-1977.

Geachte Heer Beemster,

Ondergetekenden, de Heer M.v.d.Luitgaarden en Mevr.H.v.d.Luitgaarden, Hartevelt, willen het volgende onder uw aandacht brengen.

Volgens afspraak mogen wij als ouders van Robbie van de Luitgaarden onze zoon elke tweede Woensdag van de maand zien en spreken.

Wij, evenals alle broertjes en zusters van Robbie verheugen ons altijd op deze bezoeken.

Wat ons ten zeerste verbaast is de nonchalante wijze waarop met deze afspraken gegoocheld wordt.

Op 11 Juli 77 werden wij door Mej.Hengst telefonisch op de hoogte gebracht dat Robbie niet op 15 Juli (2^e Woensdag), maar op 20 Juli bij ons op bezoek zal komen.

Deze nieuwe afspraak was al geregeld door Mej.Hengst en de Fam.Mounier zonder ons daar eerst in te kennen. Ook is in deze niet naar de mening van Robbie gevraagd.

Wij protesteerden tegen deze gang van zaken en kregen toen o.a. te horen van Mevr.Willink dat het in het belang van Robbie was en dat wij hem dat moesten gunnen.

Wij, de ouders van Robbie van de Luitgaarden, zullen de laatsten zijn die onze zoon iets misgunnen.

Maar wij achten het in het belang van Robbie, zowel voor zijn opvoeding als voor zijn respect voor de pleegouders, dat hij leert dat er niet met afspraken gemarchandeert mag worden. Afspraken dienen om gehouden te worden.

Ook met de regeling dat Robbie een week later na de grote vakantie naar school gaat dan andere schoolkinderen zijn wij het niet eens.

In het belang van Robbie dient hij geen uitzonderingspositie in te nemen. Kinderen leren op deze manier hun plicht te verzaken.

Het volgende willen wij nog onder uw aandacht brengen.

Wij vinden het hoogst onverantwoordelijk dat onze zoon Robbie zonder zelfs maar een kwartje op zak op de trein wordt gezet als hij naar zijn ouders gaat. Mocht er onderweg iets gebeuren kan hij niemand telefoneren.

Wij wijzen u op deze punten en hopen van ganse harte dat u er voor zal zorgen dat het een en ander beter geregeld zal worden.

Hoogachtend,

(M.v.d.Luitgaarden.)

M.v.d.Luitgaarden

(H.v.d.Luitgaarden-Hartevelt.)

H.v.d.Luitgaarden Hartevelt

31 OKT. 1977

In verband met het slechte weer is het voor ons niet doenlijk om in Emmen te blijven.

Zoals indertijd met de heer Beemster ik afgesproken, verwachten wij daarom dat u Rob om 18.00 uur in Arnhem brengt. Wij zullen op u wachten op het parkeerterrein van de Rijnhal in Arnhem (voor de Rijnhal richting Nijmegen rijden).

K. Mounier

Voor noodgevallen zijn wij te bereiken onder tel. nr. 085-243153

Bestuur K.N.V.B.,
Afdeling 's-Gravenhage,
Suezkade 141,
's-GRAVENHAGE.
=====

21 september 1977.

Mijne Heren,

Hierbij vragen wij Uw aandacht voor het volgende.

Een onzer pupillen, Robert VAN DE LUITGAARDEN (roepnaam Robby), geboren op 13 juni 1965 te 's-Gravenhage, is lid van de S.V. "D.W.O." te Zoetermeer, secretariaatsadres Stationsstraat 170 te Zoetermeer.

Robby van de Luitgaarden verblijft in het pleeggezin K.A. Mounier op het adres Pats Wallerode 6 te Zoetermeer. Robby werd bij "D.W.O." ingeschreven onder de naam Robby Mounier. Dit op grond van het feit dat het voor deze jongen problemen oplevert als hij zijn vriendjes moet uitleggen dat hij weliswaar in het gezin van zijn pleegouders Mounier verblijft, doch in feite Van de Luitgaarden heet. Kinderen in zijn positie (pleegkind) ontsien deze voor hen vaak verwarrende situatie door de naam van de pleegouders te voeren; dit wordt ook vaak op scholen gepraktiseerd. De ouders van Robby, de heer en mevrouw Van de Luitgaarden, hebben weliswaar begrip voor deze psychologische achtergronden, doch maken bezwaar tegen het feit dat hun zoon kennelijk bij de K.N.V.B. staat ingeschreven onder de naam "Mounier".

Wij, als wettelijke vertegenwoordigster van Robby van de Luitgaarden, kunnen ons de gevoelens van de ouders Van de Luitgaarden wel indenken. Hiernaast lijkt het ons ook beslist juist, indien deze jongen onder de naam waaronder hij in de burgerlijke staat staat is geschreven, als lid van de K.N.V.B. wordt vermeld. Wij verzoeken U dan ook Robby in Uw registers te willen inschrijven onder zijn eigenlijke naam: VAN DE LUITGAARDEN.

Gaarne danken wij U voor de te nemen moeite.

- c.c. de heer Van de Luitgaarden
te Emmen (Dr.), Zuidlaarderbrink 142
- c.c. de heer B.J. Boersen, voorzitter
Dagelijks Bestuur "D.W.O.", Beemd-
gras 31 te Gouda

Hooftaken,

(A.J. Boester)
Directeur.

2448 3 5 OKT. 1977

EMMEN, 30-10-'77

Geachte Heer Beemster,

Hiermede willen wij u bedanken voor uw verzoek aan het bestuur van de KNVB-afdeling 's-Gravenhage, om onze zoon Robbie in hun registers voortaan te laten inschrijven als Robbie van de Luitgaarden en niet als Robbie Mounier.

Wij hopen dat u inmiddels de desbetreffende bevestiging van de KNVB hebt ontvangen en verzoeken U ons wel met een afschrift hiervan te verblijden.

Tevens maken wij van deze gelegenheid gebruik om op het gedenkwaardig verloop van de bezoekdag van Robbie op 2 oktober terug te komen.

Op 7/9'77 heeft mevrouw Hengst ons een brief geschreven waarin de datum van Robbies bezoek werd bepaald op 2/10'77. Daarin stond ook dat de familie Mounier die Zondag om ± 12 uur Robbie zou brengen en dat zij rond een uur of half vijf wilden terugrijden. Het één en ander kon volgens mevrouw Hengst beter mondeling geregeld worden, iets, waar wij volledig mee instemden. (zie bijlage I) Dit praktische overwegingen voldoet o.i. een mondelinge afspraak in dit geval altijd beter, hetgeen in het verloop van dit bezoek duidelijk is bewezen.

Robbie werd op die bewuste Zondag door de familie Mounier bij ons voor de deur afgezet. Hij kwam binnen met een brief, geschreven door de familie Mounier, waarin stond dat Robbie om 6 uur terug verwacht werd en afgezet op een parkeerterrein in Arnhem. (zie bijlage II). Mondeling overleg hierover was niet meer mogelijk aangezien de familie Mounier direct was weggereken. Het enige wat ons nog overbleef was het telefoonnummer voor noodgevallen bellen om de in de loop van de dag verergerde ziekte-toestand van mij, de vader van Robbie, te melden en mede te delen dat het onverantwoordelijk is om met hoge koorts en onder de medicijnen (het was een kaakontsteking) een auto te besturen en Robbie naar Arnhem te brengen.

De reactie van mevrouw Mounier was ronduit onvriendelijk. Tot onze stomme verbazing kregen wij de Kinderpolitie aan de deur met het verzoek om Robbie op de trein te zetten. Dit vonden wij in de gegeven omstandigheden onverantwoordelijk en de Kinderpolitie stemde hiermee in.

Wij zijn dan ook blij met telefoontje van mevrouw Hengst op 20 oktober, waarin zij meldde dat Robbie op 12 november of eind november een weekend mag overkomen. Wij willen u er op attenderen dat het bezoek van 2 oktober eigenlijk in de maand september had moeten plaats vinden. Wij verzoeken u met het oog op een ordelijk verloop van het aantal bezoeken per jaar deze bezoeken, waar mogelijk, vast te stellen op het tweede week-end in de maand.

Het zal een trein-reis voor Robbie worden waarin alle partijen een steentje moeten bijdragen. Daar gaan wij mee akkoord. Maar wel willen wij een telefoonnummer hebben om eventualiteiten te kunnen melden om dergelijke naderigheid als maar voor een gedeelte hierboven beschreven staat, in het belang van Robbie, te vermijden.

U dankend voor uw welwillende medewerking verblijven wij met de meeste hoogachting,

Mevr. H. v. d. Luitgaarden-Hartevelt

Mevr. H. v. d. Luitgaarden-Hartevelt

De Heer M. v. d. Luitgaarden

M. v. d. Luitgaarden

106

ob van de Luitgaarden

De Heer en Mevrouw Van de Luit-
gaarden,

EMMEN.

14 december 1977.

Beste heer en mevrouw Van de Luitgaarden,

Aangezien U deze week diverse malen tevergeefs getracht heeft mij telefonisch te bereiken en ik dinsdagavond toen ik U belde, steeds een dubbeltonig signaal te horen kreeg, zal ik nu dan waar schriftelijk de regeling voor het eerstkomende bezoek van Rob doorgeven.

Fijn, dat het weekend eind november voor Rob en ik neem ook aan voor U, gezellig verlopen is.

Zoals ik U al schreef in mijn brief van 18 november j.l. zou ik zo spoedig mogelijk laten weten wanneer het volgende weekend zou zijn. Nu geloof ik echter, dat ik U moet teleurstellen, daar ik via onze telefonis vernam, dat U met Kerstmis op Rob rekent.

In mijn brief van 18 november j.l. heb ik echter ook heel eerlijk en duidelijk geschreven, waarom Rob niet "iedere maand" naar Emmen kan overkomen. Daar U hier niet negatief op gereageerd heeft, had ik het vertrouwen, dat U hiervoor begrip had. Jammer, want dit geeft weer onnodige teleurstelling.

Leest U echt de brief er nog eens op na.

Het eerstvolgende weekend kan nu geregeld worden op 21 en 22 januari. De tijden van vertrek en aankomst heeft U wellicht van de vorige keer b waard. In ieder geval stuur ik half januari nog even een berichtje.

Menseer en mevrouw, ik hoop dat U met Uw gezin fijne feestdagen zult hebben en dan de maand erop met Rob erbij nog eens dunnetjes over.

Met vriendelijke groeten,

hoogachtend,

(E.M. Hengst)
Maatschappelijk werkster.

Emmen, 1 Februari 1978

Aan de Heer Beemster *380*
p/a
Stichting Katholieke Kinderbescherming
Frederik Hendrikplein 48
's - Gravenhage

op p. 18
antw.

Geachte heer Beemster,

Betreft: Robby van de Luitgaarden

Naar aanleiding van enige voorgekomen misverstanden heb ik Robby op 22 Januari j.l. een brief voor de fam. Mounier meegegeven, waarop tot nu toe helaas geen reactie is gekomen. Een copie van de desbetreffende brief sluij ik bij.

Het betreft de regeling van de treinreis op 21.1.1978. Ingesloten vindt U een copie van de brief aan ons geschreven door mevr. Hengst. Deze brief is duidelijk te laat geschreven zodat wij bij eventualiteiten onmogelijk zouden hebben kunnen reageren.

Op Zaterdagochtend de 21ste Januari kwam een buurvrouw aan mijn vrouw vertellen, dat zij een telefoontje had gekregen van een zekere mevr. Hengst van de Voogdijvereniging uit Den Haag. Deze mevr. Hengst had haar verzocht om ons te berichten dat Robby met de trein in Emmen zou aankomen om 13.03 uur. Maar wie er kwam in Emmen, geen Robby. Wel kwam de Kinderpolitie van Emmen om ongeveer 13.00 uur aan de deur met de mededeling dat Robbie al vanaf ongeveer kwart over elf 's ochtends op het station in Zwolle (!) op zijn vader wachtte. Robby heb ik toen direct opgehaald.

Tot mijn verbazing had Robby wel een kaartje tot Emmen bij zich. Wat werd er eigenlijk allemaal "gerageld"?! Eerst een brief van mevr. Hengst en daarna een telefoontje van haar via bureu, die niets met de zaak uitstaande hebben. Wij, mijn vrouw en ik, moeten scherp protesteren tegen de wijze waarop voor ons totaal onbekende bureu worden betrokken bij familie zaken die ons alleen aangaan. Te Uwer informatie vermeld ik, dat de Kinderpolitie van Emmen deze handelwijze voor ons als zeer onaangenaam ervaart. Verder vindt de Kinderpolitie Emmen, dat Uw Voogdijvereniging haar had moeten inschakelen.

Ook hebben mijn vrouw en ik ernstig bezwaar tegen de wijze waarop de fam. Mounier de treinreis van Robby heeft gearrangeerd. In plaas van zich ervan te overtuigen dat Robby veilig en wel in de trein naar Emmen zit, hebben zij dit kind alleen achtergelaten op een voor hem vreemd perron in Zwolle. Zo kan dit in wezen wel gesteld worden. Wij vinden deze handelwijze onverantwoordelijk.

Wij hebben aan het bovenstaande niets toe te voegen, verzoeken U inmiddels echter te bewerkstelligen, dat aan dit soort onverkwikkelijkheden een einde wordt gemaakt.

Wij danken U voor de te nemen moeite zeer.

Hoogachtend,
de Ouders:

heer en mevrouw van de Luitgaarden

De Heer en Mevrouw Van de Luit-
gaarden,

306

Robbÿ van de Luitgaarden

EMMEN.

17 februari 1978.

Geachte heer en mevrouw Van de Luitgaarden,

Uw brief van 1 februari j.l. ontvangen. U heeft even op antwoord moeten wachten, daar ik de gegevens in Uw brief moest verifiëren. Op enkele punten zal mevrouw Hengst hierop ingaan. Uiteraard sult U begrijpen, dat ik haar dese brief heb voorgelegd, daar ze een en ander geregeld had. Hieronder volgt dan ook haar antwoord op Uw brief. Ik hoop, dat door haar uiteenzetting de misverstanden uit de weg geruimd sullen zijn. Wel kan ik U toeseggen, dat U voortaan tijdiger bericht sult krijgen.

Mijn brief van 19 januari j.l. heb ik, daar bleek dat ik U telefonisch niet kon bereiken, per expresse verzonden. Dese brief is vrijdag, 20 januari, bij U aangekomen.

Aangesien de familie Mounier zekerheid wilde hebben, dat U de brief op tijd ontvangen had, daar Rob voor het eerst alleen de rit tot Zwolle met de intercity sou maken, heb ik getracht U via een buurvrouw te bereiken. Dit was op vrijdagavond om ± 18.00 uur. Ik heb heel summier gesteld, of zij bij U wilde informeren of de brief van mevrouw Hengst was aangekomen in verband met het afhalen van het soontje. Dieselfde avond vernam ik van die mevrouw dat Uw zoon haar te woord gestaan had, daar U beiden niet thuis waren. Hij gaf ten antwoord dat de brief op tijd was en vader Robbÿ in Zwolle sou afhalen. (Dit was op vrijdag, en niet op zaterdagochtend, zoals U meende.)

Dit verzoek staat ook ~~aan~~ in mijn brief van 19 januari, met name: "De trein komt in Zwolle aan om 17.12 uur, soudt U hem daar kunnen afhalen. De bevestiging, gegeven door Uw zoon, gaf ons de zekerheid dat alles goed sou verlopen. Begrijpelijk dat Rob vreemd stond te kijken dat U niet in Zwolle was. Gelukkig is Rob bijdehand genoeg, want hij stapte zonder paniek naar een spoorwegbeambte. Deze nam contact op met de familie Mounier, om advies te vragen.

Verder schrijft U dat U het vreemd vond, dat Rob een treinkaartje tot Emmen bij zich had. De familie Mounier geeft Rob echter een weekendretour tot Emmen mee daar, ingeval U hem met de trein in plaats van met de auto tot Zwolle tegemoet reist, dan alles financieel voor Rob geregeld is.

De heer Mounier heeft Rob de eerste keer toen hij hem tot Zwolle weggebracht heeft, goed geïnstrueerd, zodat hij de volgende keer alleen tot Zwolle sou kunnen reizen.

Het is een doorgaande trein en Rob vond dit helemaal niet beswaarlijk, doch voelde zich groot.

Over een poosje zal hij ook wel de overstap op de trein naar Emmen aandurven, doch die 3/4 uur wachten is niet zo prettig.

Beer geachte Heer Beemster,

Tot mij wendden zich wederom de heer en mevrouw Van de Luitgaarden, thans wonende te Emmen, ter zake van hun zoon Robbie.

Door de verhuizing is de afstand tussen de verblijfplaatsen van ouders en zoon wat groot geworden.

De ouders kunnen zich niet verzoenen met de gedachte dat hun kind buiten hun gezin verblijft. Ook zou Robbie bij herhaling zijn innig verlangen naar het ouderlijk huis tot uiting brengen.

Ook de andere kinderen verlangen er naar.

De ouders wensen dat herstel van de ouderlijke mscht wordt verzocht.

Is het niet mogelijk dat bij wege van proef het kind langere tijd bij de ouders vertoeft? Ik denk aan de mogelijkheid dat hij de komende paaavacantie geheel bij hen doorbrengt om te zien hoe dit uitwerkt.

Ik dank U voor Uw bericht en verblijf,

hoogachtend,

Uw dw.,

Geachte Heer Van Heijningen,

In antwoord op Uw brief van 22 februari j.l. delen wij U mee niet op Uw suggestie te kunnen ingaan Robby bij wijze van proef, bijvoorbeeld de paaavacantie, bij de ouders te laten doorbrengen. Dit soort afspraken en konstrukties hebben ons inzien slechts zin, indien alle partijen van mening zijn dat naar een thuisplaatsing toegewerkt wordt.

Het is U uit eerdere beslissingsmomenten en briefwisseling ten aanzien van deze materie bekend, dat wij voortsnog niet denken aan thuisplaatsing van Robby bij de ouders Van de Luitgaarden.

Te Uwer oriëntatie delen wij U mee dat Robby weekends thuis doorbrengt. Dit doorbrengen van weekends thuis hebben wij voornamelijk georganiseerd in verband met het feit, dat de ouders thans in Emmen woonachtig zijn.

Afspraken zijn inmiddels gemaakt ten aanzien van de weekends 18-19 maart, 22-23-april en 10-11 juni 1978.

Vertrouwende U hiermee voldoende te hebben ingelicht,

hoogachtend,

(A.J. Beemster)
Directeur.

859

14 APR. 1979

Zoetermeer, 12 april 1979

Fam. M. van der Luitgaarden

Emmen

Geachte heer en mevrouw Van der Luitgaarden

In het weekeinde van 22 en 23 april a.s. zal Rob weer bij u op bezoek komen.

Rob zal zaterdag 22 april om ± 13.00 uur op het station Emmen-Burgers arriveren en hij verwacht dat u hem daar afhaalt.

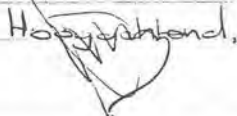
Rob zal ook deze keer voldoende geld bij zich hebben om de trein terug te betalen. Indien u Rob dus niet zelf terug kunt brengen, kunt u hem in Emmen op de trein laten zetten.

In dat geval moet Rob de trein van vijf voor half vier van het station Emmen-Burgers naar Zwolle hebben ~~en~~ in Zwolle op de intercity van 17.18 uur naar Den Haag overstappen.

Rob heeft de heenreis al enkele malen gemaakt en vindt het helemaal geen probleem om ook terug per trein te gaan; daarover hoeft u zich dus geen zorgen te maken.

Ik hoop dat het voor Rob een prettig weekeinde wordt.

K.H. Mourier

Hopelijk vriend,

Memo Beemster

Robbie v.d. Luytgaarden.

dd. 5 mei 1978.

Belt de Heer Mounier.

Hij deelt mee dat het besluit van hem en zijn vrouw is Robby niet meer terug te nemen. Zij zien de zin er niet van in, Rob's gemotiveerdheid zal gering of afwezig zijn, terwijl akties van de familie, o.a. uit den Haag te verwachten zijn. Men betreurt het dat het verblijf van Rob op deze manier afloopt, had men een jaar gehad dan was Robby' beter toebereid geweest voor een terugkeer naar huis. Nu is het geforceerd en vanuit negatieve momenten. Men verdenkt de Haagse zus en zwager van opstokerijen richting Rob. Verder meent men dat Rob in de weekends die hij "thuis" doorbracht vaak elders, o.a. in den Haag was.

Mounier zal de schoolrapporten opvragen en adviseert Rob na de lom naar de lagere tuinbouwschool te doen. Ervaring leerde dat Rob veel zin en vaardigheid had in het werken met planten e.d.

Men gaat er van uit dat Mej. Bangst nog nagesprekken met hen zal hebben.

Men uitvoerig bedankt voor alle geeds aan Rob gedaan en evenzeer betreurt dat het zo afloopt.

a.j.beemster.

751

VAN DE LUITGAARDEN - HARTEVELT

Dw dossier: 45256

De Heer Secretaris van de
Raad voor de Kinderbescherming
Postbus 1209
2500 BE S GRAVENHAGE

16 mei 1978.

Geachte Heer Secretaris,

Hierbij willen wij melding maken van het feit dat op 1 mei j.l. Robert (roepnaam Robbie) VAN DE LUITGAARDEN, geboren dd. 13 juni 1965 te 's-Gravenhage, weggelopen is bij het adres van zijn pleegouders, de familie K.H. Mounier, Zoetermeer. Hij meldde zich dieselde dag bij zijn sus en swager, de familie M. Roos te Den Haag.

Deze hebben dit feit gemeld aan de Kinderpolitie te Zoetermeer. Bij de diverse gesprekken die hierop gevolgd zijn met Rob, met de pleegouders Mounier en met de heer en mevrouw Van de Luitgaarden, is gebleken dat een terugplaatsing van Rob bij de pleegouders Mounier niet haalbaar was. Vanaf 8 mei j.l. hebben wij Rob voorlopig bij zijn ouders in Emmen geplaatst.

Hieronder volgt hetgeen aan deze plaatsing is voorafgegaan.

Bij beschikking van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage dd. 12 juli 1976 werd onze instelling benoemd tot voogdes over Robert van de Luitgaarden.

Aangezien de ouders beroep aantekenden, werd de zaak opnieuw bekeken, doo het vonnis werd op 26 november 1976 bekrachtigd.

Op 1 april 1977 wordt door de Hoge Raad der Nederlanden het beroep verworpen.

Op 1 juli 1975 kwam Rob in het kader van "ondertoesichtstelling" bij de pleegouders, de familie K.H. Mounier, thans wonend Fats Wallerode 6 te Zoetermeer. Mevrouw Mounier was leerkracht op de L.O.M.-school die Rob bezocht. Zij kende de situatie van het knaapje en werd er erg door aange-trokken.

De ouders kozen toen ook zelf voor een gesin in plaats van weer een ander tehuis.

Rob kreeg bij de pleegouders een liefdevolle, consequente aanpak. Men trachtte hem ook wat zelfstandigheid te leren. Rob is in deze jaren dan ook flinker geworden. Bovendien heeft hij in deze jaren kunnen ervaren wat een hechte gezins- en familieband betekent: men hield in het gezin en de verdere familie veel van hem.

Aangezien Rob vóór deze pleeggesinplaatsing vele milieuwisselingen had meegemaakt (met name negemaal), werd destijds besloten, door de Katholieke Stichting Jeugd en Gesin Den Haag-Leiden, om de oudercontacten voorlopig wat af te houden.

Kort voor de gezinswisseling op 12 juli 1976, werd door de Katholieke Stichting Jeugd en Gesin Den Haag-Leiden het contact tussen ouders en Rob weer op gang gezet.

Deze contacten hebben zich voortgezet bij onze instelling. Eerst vonden de ontmoetingen plaats op het bureau van onze instelling. Daarna enkele malen bij de ouders thuis in Den Haag en sinds de ouders op 1 september 1977 verhuisd zijn naar Emmen, heeft Rob ook enkele malen een weekend aldaar doorgebracht.

Deze bezoeken, vooral tijdens de weekends, hebben bij Rob een zekere onrust gebracht.

Soms vertelde hij bij thuiskomst aan de pleegouders ontspannen verhalen, doch een andere keer zweeg hij en was dan de komende dagen ongenietbaar.

In hoeverre de ouders en andere gezinsleden door suggestieve vragen en voorstellen Rob te vroegtijdig naar hen toegepraat hebben, valt slechts te veronderstellen.

Door deze ontstane situatie; de prikkelbaarheid van Rob; het uitspelen van de ouders tegen zijn pleegouders, ontstond er voor alle partijen spanningen, die noch voor het pleeggezin met twee jonge kinderen alsook voor Rob heilzaam werkten.

Bovendien kwam Rob tegen zijn puberteitfase, hetgeen aan zijn gedrag al merkbaar was.

De pleegouders hadden zich dan ook reeds sterk afgevraagd of continuëring van Rob in hun gezin nog haalbaar was.

Door het stelling kiezen van Rob, met name het weglopen, zijn de gesprekken hierover in een versneld tempo geraakt.

Gesprekken door onze directie en de begeleidend maatschappelijk werker hebben plaatsgevonden met de ouders en pleegouders en later ook met Rob erbij. Dit heeft geresulteerd in een officieuze thuisplaatsing.

Enkele punten die hopelijk positief zullen werken bij deze thuisplaatsing zijn o.a.: de nieuwe woning, die in een rustige buurt in Emmen ligt;

mevrouw Van de Luitgaarden die thans niet meer buitenshuis werkt; het kleinere gezin door huwelijken van de kinderen; thans zijn er nog vier kinderen thuis.

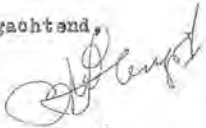
Met de L.O.M.-school in Emmen is contact geweest en men zal hem voor deze komende weken voor de vakantie zo goed mogelijk opvangen.

Van onze instelling uit zal er zoveel mogelijk contact gehouden worden. De ouders zijn hiervan op de hoogte.

Wij hopen dat door een wederzijds vertrouwen de goede plannen van de ouders tot zijn recht zullen komen en dat Rob zich nu eindelijk ook een gelijkwaardig gezinslid zal kunnen voelen. De ouders staan thans open voor begeleiding en wij hopen dat deze toch wel geforceerde situatie die wij niettegenstaande dit feit, thans, hoewel vroegtijdig doch niet onverantwoord achten, te zijner tijd tot een definitieve thuisplaatsing zal kunnen leiden.

(A.J. Beeuwer)
Directeur

Hoogachtend,

(B.M. Hengst)
Maatschappelijk werker.

Robbie v.d. Luitgaarden.

8 juni 1978.

Belt vader v.d. Luitgaarden.

Hij is duidelijk aangeslagen en vraagt met benepen stem of wij inderdaad achter hem willen en blijven staan.

Hij vertelt hiertoe het volgende.

Robbie's gedrag is uitdagend, en heeft trekken van ~~xantaxer~~ chantage.

Hij stelt steeds duidelijker en frequenter dat hij thuis gekomen is op voorwaarde dat moeder weg zal gaan.

Hij stelt de laatste tijd ook dat vader toch niets over hem te vertellen heeft ↓!

Hij schrijft de laatste tijd briefjes naar Mounier Zoetermeer op school.

Of deze briefjes zijn verzonden is niet bekend. *nee!*

Op school vertelt hij overigens weinig plezierige verhalen over thuis.

Vader heeft op school gesprekken gehad en de "hoofdmeester" heeft al gezegd echt achter vader te zullen staan.

Kortom het is weer hetzelfde beeld dat alleen maar kan gaan leiden tot afknappen en wat dan.

andre beemster.

1339 15 JUNI 1978

Zoetermeer, 13 juni 1978

St. Kath. Kinderbescherming
Fried. Hendrikplein 48
1-Gravenhage.

Geachte mevrouw Hengst,

Hierbij zend ik u een briefje van Rob van der Luidgaards.
Volgens het poststempel op de envelop is dit briefje, wat ik gisteren ontving, in Zwolle op de post gedaan.

Hoogachtend,

¹³³⁴
Beste Lieve pleegouders

15 JUNI 1978

Hoe gaat het er mee?

Met mij slecht.

Did mag mijn vader niet weten hoor?

Want dan krijg ik een pakje rammel

Moeder is veel liever tegen de andere
kinderen dan tegen mijn.

Ik heb wel spijt dat de weggelepen bent.

Maar ik kom nog wel een beetje bije als
dat mag?

Wij dat niet tegen u zeggen
af

Rob. ooooooooooooo

De drie mooiste jaren uit mijn leven

Drie jaar bij deze mensen gewoond. Soms huilde ik in bed, bang om weer in de steek gelaten te worden. Mijn pleegmoeder kwam dan naar de slaapkamer om mij gerust te stellen. Ze waren zo lief voor mij dat ik weer plezier in mijn leven had. Ik speelde vaak buiten en leefde zoals een kind hoort te leven.

En wat was ik trots op mijn eerste, grote nieuwe fiets. Ik fietste elke dag met plezier naar school. School vond ik leuk en ook mijn klasgenootjes. Ik kan me nog herinneren dat als er een toneelstuk opgevoerd moest worden als klas, je dan je klasgenoten mocht nomineren om de hoofdrol te spelen. Ik werd vaak gekozen. Misschien wel om dat ik toen een vrolijk jochie was met humor. Ik wist het toen heel zeker: ik zou toneelspeler worden. Zo leuk vond ik het.

Ook gingen we iedere zondag naar de kerk. Later werd mijn pleegvader koster van die kerk. Ik ging naar de zondagsschool en kreeg mijn eerste kinderbijbel. Maar ook, en dat was prachtig, gingen we naar Denemarken op vakantie. Daar hebben we LEGoland bezocht. Ik heb zelfs toen mijn LEGO-rijbewijs gehaald, en in een echte LEGOboot gezeten. Ook vond ik Denemarken zo schoon vergeleken met Nederland. Het pleeggezin waren goede mensen, zij hebben mij met veel zorg verzorgd.

Na het eerste jaar ging ik maandelijks naar het kantoor van de Kinderbescherming om met mijn ouders te praten. Ik vond dat best eng, omdat ik niet wist wat mij te wachten stond. Behalve dan dat mijn vader altijd iets leuks voor mij meebracht. We zijn zelfs een keer vis gaan halen in Scheveningen onder bezoektijd. Hoewel ik het fijn vond om mijn vader te zien, hield ik toch afstand. Mijn moeder kwam zelden mee.

Stommititeit

Mijn familie liet mij niet met rust. Zo kwam op een dag een familielid naar mij toe op het schoolplein; ik kon mijn ogen niet geloven. Hij vertelde mij dat hij een zak vol kwartjes bij zich had, zodat ik kon telefoneren met mijn ouders. Want ze misten mij enorm. Ik belde meteen. Ze vertelden dat als ik naar hun toe wilde komen er maar één manier mogelijk zou zijn: weglopen bij mijn pleegouders. Van het overige geld kon ik een treinkaartje kopen naar Den Haag. Omdat het allemaal in het geheim moest en ik nog nooit met de trein had gereisd, vond ik het een groot avontuur. Op het perron in Den Haag stond mijn familie me al op te wachten. Ik mocht niet meteen mee naar huis, maar werd eerst ondergebracht bij een familielid. Toen wij een paar dagen later mijn spullen gingen ophalen bij mijn pleegou-

ders, schaamde ik mij diep. Ik had er eigenlijk enorm veel spijt van dat ik was weggelopen. Maar ik durfde dit natuurlijk niet te zeggen en schikte mij in mijn lot. Mijn pleegouders hadden daarna geen zin meer om mij terug te nemen, daar zij ziek waren geworden van de vele conflicten met mijn familie.

Memo's Beemster

30 juni 1978.

Robby v.d. Luitgaarden,
Belt moeder v.d. Luitgaarden, sullend en wanhopig vertelt ze dat iedereen over de toeren is over het gedrag van Rob.
Hij zit nu alsmaar te beveren dat vader .d. L. zijn echte vader niet is. Moeder vertaalt dit als: jij bent dus vreemd gegaan moeder.....".
Verder blijft Rob verhalen in de buurt rondstrooien dat hij slaag krijgt en geen eten, 's-morgens gaat hij naar bureu om eten vragen - thuis krijg ik het niet zegt hij dan.
Moeder zegt dat Rob ijkoud is - liefdeloos etc. etc. Ze kan het niet langer verdragen al zullen ze nog wel volhouden.....
Even later vader v.d. L. aan de lijn. Ook hij is wanhopig. Vertelt dezelfde verhalen.
Uiteindelijk werd het verzoek van vader om met Rob óp ons bureau te komen omgezet in een afspraak, V^{ader}der komt dinsdag a.s. om 11.- met Rob op bureau.

andre beemster.

2.

Toch is dit incident voor Rob aanleiding om te verzuchten :
"Ik ben zo blij dat we nu weer lief tegen elkaar kunnen zijn, mama"
Als ik zeg dat dat nu eigenlijk het belangrijkste is, opweest teg drie uur praten, reageert alleen de zwager, non-verbaal, heftig knikkend. Een poging hem er toe te brengen zijn adhesie te laten verwoorden verzand helaas in: KINDEREN HEBBEN LIEFDE NO-DIG.

Enfin, men ging opgelucht weg, Robby brengt de vakantie door bij zijn zusje in den Haag. Gevraagd of hij eens langs komt.

-Hoevel ik duidelijk heb gemaakt dat we nu echt moeten proberen allemaal om het thuis zijn van Robby alle kansen te geven, lijkt het hopeloos. Het zal wel weer kapot lopen op de ~~hardaxxixif~~ ontstellende ~~axxx~~ aversie van moeder tegen Robby. Het is een hoog verdrietige zaak dit kind te zien worstelen, zijn pogingen te zien een beetje liefde van moeder te krijgen, pogingen die afstuiten op het ~~axxx~~ GRANJET van moeder, die te beperkt is in- en doorzigt op zichzelf en haar handelen te hebben en te krijgen.

andre beemster.

Robby v.d. Luitgaarden.

13. 9. 78

Om 8.- uur 's-avonds belt Mevr. v.d. Luitgaarden. Zij vraagt het telefoonnummer van Mej.Hengst, achteraf hoor ik dat ze ook Ine S. heeft gebeld. Ine was niet bereikbaar op dat moment.x

Als ik haar vraag of ze werkelijk zo'n haast heeft dat ze 'savonds moet bellen m.a.w. of ze morgenochtend ook kan bellen, zegt zij dat dat wel kan.

Ze deelt mee dat het moeilijk is met Rob, haar moeder zegt dat ook, haar moeder is op vakantie bij haar, Rob gaat helemaal niet meer naar buiten.....

Verder heeft ze niets aan die ~~psich~~ psycholgen, ze hoort er niets van.

Belooft dat ik Mevr. Hengst zal vragen haar morgen, 14 sept., terug te bellen.

andre beemster.

1745

, van de Luitgaarden
sb. 13.06.1965

De Weledelgelaerde Heer
Drs O. Radlach Pries

Juliana Kinderziekenhuis
Dr Van Welylaan 2

2566 ER S GRAVENHAGE

1 november 1978.
afgegeven door mej. B. Hengst

Gesachte heer Radlach Pries,

In verband met het gesprek dat U aanstaande vrijdag om 14.15 uur met Rob zal hebben, stuur ik U ter inzage enkele gegevens. Het verslag van 30 juni 1978 heeft ook gediend ter ondersteuning van een gesprek dat eenmaal plaatsgevonden heeft tussen een psycholoog in Emmen en Rob. Deze psycholoog, de heer Schreier, zou trachten hiervan nog iets op papier te zetten.

De proefplaatsing van Rob thuis heeft geduurd vanaf begin mei 1978 tot 20 oktober 1978.

Al spoedig kwamen de zelfde klachten. Rob gedraagt zich tegenover moeder afwijzend, voelt zich steeds achtergesteld, speelt dit uit tegenover anderen (buren, school).

Aangezien een "regelmatige" begeleiding vanuit Den Haag naar Emmen moeilijk te realiseren is, hebben wij een bureau ingeschakeld. Door drukte aldaar kon niet meteen met gesprekken begonnen worden en heeft ^{dit}even op zich laten wachten.

Een gesprek heeft plaatsgehadt met Rob en tweemaal met de ouders. De ouders wijten nu de mislukte proefplaatsing aan het tekort aan begeleiding.

Vanwege de moeilijkheden laten zij Rob de hele zomervakantie doorbrengen in Den Haag bij hun getrouwde dochter Wil, op wie Rob erg gesteld is. Vader was vaak afwezig door bezoek aan een zieke broer, die in Tilburg in een ziekenhuis lag. Rob vond het niet prettig als vader weg was. Hij werd dan extra in het oog gehouden door zijn broer van 16 jaar. Bij de vier bezoeken, die ik in die periode bij hen heb afgelegd, sprak ik met de ouders en ook enige tijd met Rob alleen. Alle moeilijkheden, zoals Rob het balsefde, roldewer, door Rob verwoord, heel duidelijk uit. Hij behoefde geen moment na te denken. Trachtte alles zo eerlijk mogelijk door te geven. Hieruit bleek steeds weer, dat Rob zich door iedereen, behalve op school en een hartsvriendinnetje, achtergesteld voelde. Het grootste verwijt ging steeds naar moeder, die volgens hem "zulke grote ogen kon op zetten", vooral als vader niet thuis was. Hij werd dan bang van haar. Hij durft ~~wel~~ in mijn bijzijn tegenover moeder te zeggen, wat hem dwars zit, o.a. het verwijderen van zijn foto, waar hij met papa op stond; het minder eten krijgen dan de anderen en daarop eten weigeren, geen kusje krijgen als hij naar bed ging, etc.

De herfstvakantie heeft men Rob weer in Den Haag laten doorbrengen, daar men de situatie in Emmen niet aankon. Tijdens die week gedroeg Rob zich ook bij zijn zus niet prettig volgens hen. De situatie stond natuurlijk op scherp, dus elk woord en gebaar viel snel verkeerd. Hierop hebben de ouders laten blijken, Rob niet meer thuis te kunnen hebben. Nu zelfs hun getrouwde dochter Wil het met Rob niet redde, was dit voor

hen een bewijs dat alle oorzaak en schuld bij Rob zit. Volgens hen moet hij in een streng internaat. Rob zegt dat papa "hem nooit meer wil zien". Hierop zegt hij: "Hij weet zeker niet wat "nooit" betekent "want als ik ga trouwen, moet hij toch een handtekening zetten!"

Thans hebben we Rob vanaf 24 oktober kunnen plaatsen in een gastgezin in Rotterdam-Ommoord. Zij hebben zich via de Centrale voor Pleeggezinnen als "tijdelijk gezin" beschikbaar gesteld. Rob is vanaf 1 november 1978 aldaar op de L.O.M.-school geplaatst. De school heeft gesteld, dat het toch erg belangrijk is, dat Rob het lopende schooljaar daar afsmaakt. In principe zijn pleegouders het daarmee eens, hoewel zij na deze ene week nog weinig over een langer durende plaatsing kunnen zeggen.

Tot zover de situatie tot op heden.

Via U zouden we graag vernemen, hoe Rob zijn "thuisituatie" zal moeten leren verwerken en hetgeen Uw advies is voor zijn naaste toekomst.

In afwachting tekenen wij, met vriendelijke groeten,

hoogachtend,

(B.M. Hengst)

Maatschappelijk werker.

Eerste indrukken, genoteerd door mevrouw Konijnendijk te Rotterdam, waar Rob VAN DE LUITGAARDEN sinds 24 oktober 1978 verblijft.

- Niet zo'n beste conditie: - wat te dik, gauw mee bij lichamelijke inspanning - obstipatie - aambeien?
- Hoort hij wel goed? Of is het een gebrek aan concentratie? Of is het behoefte aan aandacht? Vaak iets vragen, maar dan niet luisteren of niet goed verstaan wat het antwoord is. (Kan ook liggen aan het wennen aan elkaars taalgebruik.) Vaak vragen "wat bedoelt U", terwijl er niet altijd méér uitleg bij kan.
- Gauw bang, maar in sommige opzichten voor mijn gevoel "show". Hij is haast fobisch voor iets dat aan hem kan (zou kunnen) blijven plakken. Hij ziet gaeste in een bewegend gordijn. Maar soms lijkt het ook te horen bij een image, dat hij voor zichzelf heeft opgebouwd: als ik me klein en bang (e.d.) gedraag, dan vinden ze me wel lief/beschermen me/etc. Op dit laatste word ik wat kriebelig en dan moet ik echt bewust mijn reactie in de gaten houden: de aandacht even geven, maar daarnaast laat ik hem weten, dat ik het eigenlijk niet bij een grote knul vind passen.
- In eerste instantie kon hij Lianne's "geluid" (hullen, roepen, etc.) niet goed verdragen. Hij voelde zich half verplicht/half t.o.v. mij gestoord door haar en ging druk afleiden.
- Hij was tijdens weekend veel bij grote knullen. Haalde best geintjes uit, maar legde de verantwoordelijkheid daarvoor bij anderen (wie maakt, dat iedereen wakker blijft, etc.).
- Hij eist meer "beloning" op, dan hij "verdiend" heeft: hij overdrijft het aan de dat hij in een werkje heeft gedaan.
- Ik vraag me af, wat er achter verhalen zit van driftbuien vroeger, of andere "conflicten", waar hij iets van laat doorschemeren.
- Hij is bezig met seksuele dingen, maar geeft de indruk er nog niet zoveel van te weten.
- Iedereen in de "omgeving" valt op hem: "wat heb jij mooie ogen", of achteraf "wat een lekker jong is dat". Zelf heeft hij daar best lol in, de ijdeltuit.
- Hij is (overdreven) bezig met zijn lijf. Maakt zich over het minste al zorgen, maar ik ben er (nog) niet voor te porren. Bovendien "controleer" ik maar weinig, of hij zichzelf echt schoonhoudt (tanden oren, billen). Het lijkt redelijk.
- Hij kan soms heel trefzeker formuleren, maar hij spelt vaak slecht, zeker als hij emotioneel ergens mee bezig is. Hij kent wel een aantal woorden, maar wij vinden toch dat hij een aantal begrippen/woorden had kunnen kennen, die we zo eens gebruikten (wat betekent horizon, wat is "zwanger", "weduwe", etc). Het kan dan best een blokkade wezen of zo; misschien stellen wij zelf hoge eisen. In elk geval leggen we geduldig (en soms uitvoerig) uit.
- Hij is aanrakerig. Ik niet zo erg. Ik realiseer me, dat hij niet van jongsaf aan zo is aangeraakt, als ik terloops met Lianne doe.
- Hij speelt niet. Heeft hij speelgoed? Wat voor soort?
- Als er met andere kinderen samen iets "moet", ziet hij het niet zitten. (Wil niet meer op voetballen, blij met niet schoolzwemmen, hij doet zo te horen niet mee met "normaal" kattelwaad op school) Wij zijn niet ingegaan op zijn verhaal dat hij rustig en hard bleef dóórwerken, terwijl iedereen lol maakte

13 november 1978.
Mevrouw Konijnendijk

Memo Beemster

Robby v.d. Luitgaarden.

30 jan. 1979.

Op mijn verzoek Hr.v.d. Luitgaarden op bezoek.

Hij ziet er slecht uit, kijkt erg verbitterd. In het gesprek blijkt mij dat ook te zijn.

Een gesprek is dan ook niet goed mogelijk. Alle (bekende) negatieve verhalen spuiten er weer uit. Vanaf de o.t.s. en het omzetten hiervan in een gedwongen ontheffing (ik ben mijn vaderschap kwijt terwijl ik schuldeloos ben) tot de harde meedogenloze pleegmoeder in Zoetermeer die hem niet binnen wilde laten indertijd.

Als ik tracht te achterhalen hoe vader het vertrek van Robby thuis verwerkt heeft blijkt dat hij de schuld van het falen van de thuisplaatsing in feite schuift op het gemis aan begeleiding, van het Bureau in Emmen dat door ons werd benaderd met het verzoek dit te doen zowel als van onze instelling die hem liet aanmodderen. Heb gemeend dit wel voor zover dit mogelijk was te moeten doorbreken door te praten over de te geforceerde manier van naar huis gaan van Rob indertijd en de nog steeds aanwezige eversie van moeder t.o.v. Rob.

Zonder hierover duidelijk te kunnen zijn moest vader mij hierin wel enigzins gelijk geven.

Vader heeft in het gesprek herhaaldelijk gesteld Robby nooit meer te willen zien. Ik dit heb ik doorbroken door te stellen dat het voor mij niet aanvaardbaar en begrijpelijk is dat hij dit nu zegt terwijl hij vroeger predikte maar toch ook wel in praktijk bracht veel van Rob te houden.

Vader moest ook dit wel toegeven. Denk dat hij vanuit zijn ve krampte houding t.o.v. Robby nu niet helder en reeel kan denken over Rob.

Vader gaf toe Rob wel te willen zien maar dan niet zoals vroeger onder begeleiding in een kamertje op een bureau.

Op dit laatste niet ingegaan.

Wel enkele malen herhaald dat we niet en nooit meer moeten denken aan een thuisplaatsing van Rob op welk tijdstip dan ook. Dit gaf vader volmondig toe.

Met moeder zou het goed gaan. De 17 jarige zoon is sinds kort geplaatst in een vakinternaat van B.J. te Rolde. Dit ~~is~~ wegens wangedrag en stelen thuis.

Vader zegt een kaart gehad te hebben van Rob met Oud en Nieuw met nog drie namen Hij wint zich er erg over op dat er geen adres op stond. Ziet dat als blijk van wou-trouwen. Alsof hij Rob zou weghalen of zo dat heeft hij nog nooit gedaan.

Over Rob's spullen is niet te praten nu, v.d. L. begint te zeggen dat ik dit gesprek alleen maar wilde om Rob's spullen in handen te krijgen. Hij heeft ze dan ook niet meegenomen. Verder zegt vader dat Mej. Hengst de spullen maar had moeten halen in Emmen, dat heeft ze niet gedaan dus die interesse was er kennelijk ook niet bij haar. Tegenargumenten tegen deze aantijging wil hij niet horen. Waar vader er verder demonstratief over zwijgt het nog maar even gelaten voor wat het is.

Er zijn geen duidelijk afspraken gemaakt met vader over verdere contacten met ons ~~of~~ Rob.

andre beemster,

230

R. van de Luitgaarden
codenummer 117 - 5330658

MINISTERIE VAN JUSTITIE
Directie Kinderbescherming
Postbus 20301
2500 EH S GRAVENHAGE

15 februari 1979.

Hierbij verzoeken wij U subsidie te willen verlenen voor voortzetting van psychotherapeutische behandeling van onze pupil Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren op 13 juni 1965 te 's-Gravenhage.

Deze therapeutische behandeling is voorgesteld door de heer Drs O. Radlach Pries, die een psychologisch onderzoek verrichtte. Dit psychologisch onderzoek werd door ons geïndiceerd geacht na mislukking van een door de ouders geforceerde thuisplaatsing. Rob verbleef vóór deze thuisplaatsing in een pleeggezin te Zoetermeer en had door ons geregelde en gecontroleerde contacten met de ouders.

De ouders hebben desondanks kans gezien Rob dusdanig te beïnvloeden dat hij uit dit gezin wegliep. Het verblijf bij de ouders thuis werd door ons uiteindelijk wel gelegaliseerd, omdat de enige adequate oplossing was, een confrontatie van Rob met zijn ouders. Onze verwachting dat het "stuk zou lopen" werd, helaas, bewaarheid. De ouders wijzen Rob - gezien hun wat primitieve instelling - nu sterk af.

Om Rob te helpen deze afwijzing door zijn ouders te verwerken en hem hierdoor tevens meer te richten op een ander toekomstperspectief, is therapie geïndiceerd. De heer Radlach Pries is bereid ook de therapie ter hand te gaan nemen.

Overigens kan worden meegedeeld dat de voormalige pleegouders helaas hebben moeten besluiten, Rob niet meer in hun gezin te kunnen nemen. Rob verblijft thans in een crisisopvanggezin te Rotterdam. Mogelijk zal hij, mede gezien het tijdelijkheidskarakter van deze plaatsing, begin volgend schooljaar geplaatst moeten gaan worden in een tehuis.

Vertrouwende U hiermee voldoende te hebben ingelicht,

de directeur,

(A.J. Beemster).

Asprey

Ag. No.

130

ddo:

2 APR. 1979

EMMEN. 30-3-79

GEECHTE HEER BEEMSTER

NAAR AANLEIDING VAN ONS
GESPREK, IN FEBRUARI, WOU
IK EVEN OP REAGEREN.
HET IS MIJ BITTER LEGENGEVAL-
LEN, DAT IK NIETS MEER IETS
VAN U HOORT. NU BEGRYPT
IK DE WARE BEDOELING.
HET GING ER NIET OM, DAT
U ZONODIG CONTACT WOU
HEBBERN, MET MIJ EN ROBBY,
MAAR UITSLUITEND OM ZIJN
KLEDING, EN SPEELGOED.
DAT IS GEEN MOOI SPELLETJE
WAT U SPEELT. IK HAD VAN
U WEL MEER VERWACHT EN
GEHOOPT MIJN HOOP IS INGESTORT.
MENEER BEEMSTER, IK HOOP
DAT U ALS VADER WEL BEGRYPT,
WAT HET BETEKEND, ALS JE
ZO IN DE MALING WORD
GENOMEN, DOOR DE VOOGDIJRAAD,
MET ZOETE WOORDEN, EN

202.

VOORAL NU HET
HEE JAAR VAN HET KIND IS.

IS MIJ DAT ALS VADER
ZYNDE BILDER ~~IS~~ LEGEN-
GEVALLEN

MIK HOOP DAT U, U INZICHT
LEGEN OVER MIJ EN ROBBY
ZIE OUDERS TOT BETEREN
SAMENWERKING KAN KOMEN.

TEKENED IK HOOGACHTEND.

M. V. D. L. LIEGAREN.

EMMEN.

9m 6 kelle
afspreek rond
vendere contacten
gemaakt.
Wat willen deze mensen
in serie? *Amber*

De Heer en Mevrouw
Van de Luitgaarden

558

EMMEN

6 april 1979.

Geachte heer en mevrouw Van de Luitgaarden,

Helaas moet ik uit Uw brief van 30 maart j.l. opmaken, dat er weer een deuk bijgekomen is in Uw toch al niet grote vertrouwen in onze instelling.

Graag wil ik proberen mijn zienswijze op het laatste gesprek dat ik met U had en het vervolg ervan, weer te geven.

Mijn uitnodiging aan U voor het gesprek in februari kwam toch wel voort uit zorg voor U. Die zorg ontstond mede tijdens een gesprek met Uw in Den Haag wonende dochterenkele weken daarvoor en die mij vertelde over Uw problemen en verdriet rond Robby.

Ik zag het als mijn plicht U minstens voor te stellen hierover samen te praten en dat deed ik middels een uitnodiging aan U.

Uiteraard heb ik aan deze gelegenheid gekoppeld de vraag om Robby's spullen (fotoboek e.d.) mee te nemen. Het verkrijgen van deze spullen is voor Robby duidelijk een belangrijke zaak en waarom zou ik dit niet voor hem trachten te bereiken via een vraag aan U.

Het is bijzonder jammer dat U nu de indruk hebt gekregen, dat ik U in een soort valletje heb laten lopen, namelijk zogenaamd vragen om een gesprek met U, met als enig doel het krijgen van Robby's speelgoed en kleding. Het geloof in mijn woorden nu kan ik U echter niet geven. Voor wat betreft Uw klacht dat U na het gesprek in februari niets meer gehoord hebt van mij, zou ik het volgende willen zeggen.

Bij ons afscheid na het laatste gesprek heb ik tot tweemaal toe tegen U gezegd, dat ik graag verder wilde praten met U over Uw relatie tot Robby. U hebt dit toen wat afgehouden en ik sprak met U af, dat U zelf een signaal zou geven als U verder met mij of met mejuffrouw Hengst wilde praten. Wij voelen weinig voor forceren in dit soort gevoelige situaties. Daarom gaven wij geen contact op en wachten wij op Uw verdere reacties.

Wanneer ik Uw laatste brief als signaal mag zien, dan zeg ik hierbij graag, dat U altijd welkom bent en ik zelf graag met U verder wil praten over de dingen, dierwe bespraken in februari.

Alle goeds voor U en Uw gezin.

Met vriendelijke groeten en hoogachting,

(A.J. Beemster)
directeur.

Memo Beemster

25 april 1979

Belt Hr.v.d. Luitgaarden

Zeer geemotioneerd vertelt hij een verjaarskaartje te hebben gekregen van Robby met de volgende tekst :

Gefeliciteerd met Uw verjaardag.

Wilt U mijn kleren sturen, want ik loop nog in dezelfde broek.

Ik vind het jammer dat ik weg ben.

Hr.v.d. Luitgaarden tracht eerst schande te spreken van ons en het pleeggezin, name lijk over het feit dat aan die jongen geen kleding zou zijn gegeven. Als ik hierop wat afhoudend reageer, ontladen zijn furien zich Robby die alleen maar wil hebben en hem, vader onder druk wil zetten.

De rest van het verhaal is zoals gebruikelijk, verdriet en agressie zonder vorm.

Gesteld dat wij in ieder geval zullen nagaan of Rob inderdaad nog steeds in zijn wegloopbroek loopt, al gesteld dat ik dit niet kan aannemen.

andre beemster.

Aanvraag plaatsing kindertehuis met rapport Raad van de Kinderbescherming

669

R. v.d. Luitgaarden
geb. 13.06.1965

Stichting De Opbouw
Burg. Reigerstraat 86
3581 KW UTRECHT
t.a.v. De Heer Cramer.

4 mei 1979.

Geachte heer Cramer,

Naar aanleiding van het telefonisch onderhoud, d.d. 3 mei j.l., in verband met een aanvraag voor plaatsing in één van Uw gezinstehuize voor onze pupil Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren d.d. 13 juni 1965, stuur ik U enige gegevens. Mogelijk zou er een bijplaatsing in Amersfoort gerealiseerd kunnen worden.

Bijgesloten stuur ik U ter insage een uittreksel uit de rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming d.d. 15 januari en 29 mei 1973 en 3 april 1976 en een rapport van de psycholoog Dr B.O. Radlach Pries d.d. 16 februari 1979.

In aanvulling op de rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming, kan ik U het volgende melden:

Onze instelling werd bij beschikking van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage op 8 juli 1976 benoemd tot voogdes over Robert. Robert verbleef toen reeds 1 jaar in een pleeggezin in Zoetermeer in het kader van een ondertoezichtstelling.

Het beleid was er op gericht om Rob een ongestoorde ingroei in het pleeggezin te laten doormaken. Op grond hiervan werden bezoeken van de eigen ouders, gezien alle frusterende ervaringen voor Rob in het verleden (zie rapporten), afgehouden.

Plaatsing in het pleeggezin te Zoetermeer werd indertijd na goed overleg met de ouders gerealiseerd.

In verband met de "tweejaar termijn" werd door de Rechtbank een gedwongen ontheffing uitgesproken. Deze maatregel is met name door de vader als een onverteerbare zaak beleefd.

Na onze benoeming tot voogdes hebben we dan ook enig contact tussen de ouders en Rob op gang gezet. Niet alleen om aan de wensen van de ouders te voldoen, doch zeker ook, omdat wij zowel als de pleegouders van mening waren, dat Rob moet ^{voel} de realiteit van het bestaan van zijn eigen ouders te leren leven. Ondanks het begrip van de ouders voor ons motief, waarin we stelden de contacten met de grootste voorzichtigheid te willen hanteren, bleef er toch een stuk wantrouwen en ongeduld zitten, die tot enkele incidenten leidde; o.a. een artikel in het weekblad "Story".

Aanvankelijk maakte alleen vader gebruik van de ontmoetingsmogelijkheid later bracht hij om beurten enkele van zijn kinderen mee en enkele malen verving de moeder haar man.

De contacten tussen moeder en Rob waren van moeder's kant erg vlak en koel. Rob hunkerde wel naar gezegenheid, doch moeder kon hieraan niet

voldoen.

Vader gaat steeds verder met zijn eisen en wil de inhoud van de contacten en frequentie uitbreiden.

Als in september 1977 de ouders plotseling gaan verhuizen naar Emmen, wordt onze instelling voor een voldongen feit gesteld, met als gevolg uitbreiding van het contact tot een weekend in de zes weken. deze bezoeken bleven niet zonder uitwerking. De kritische instelling van de ouders ten opzichte van de pleegouders hebben, wellicht onbedoeld, spanningen veroorzaakt.

Bovendien bleef bij hem de behoefte om, evenals zijn broers en zus, door beide ouders te worden geaccepteerd.

Op 1 mei 1978 resulteerde de spanningen in "weglopen" door Rob uit Zoetermeer naar eigen zus en zwager in 's-Gravenhage.

Na diverse gesprekken met pleegouders en Rob, bleek dat de pleegouders de plaatsing van Rob bij hen niet meer als een reële mogelijkheid zagen. Zij hadden voldoende overzicht meer op Rob, daar hij heen en weer geslingerd werd met zijn pro en contra gevoelens tussen pleegouders en ouders. De ouders zagen niets liever, dan Rob voor een proefperiode bij hen thuis. Niet geheel van harte besloten wij Rob officieus thuis te plaatsen, na een bijna drie jarig verblijf in het pleeggezin.

Na enkele weken komen al de eerste klachten binnen rondom de relatie moeder - Rob. Rob voelt zich ten opzichte van de overige gezinsleden achtergesteld. Moeder pakt hem hardhandig aan en Rob reageert hierop door moeder "dood te wensen".

Door ons wordt een bureau ingeschakeld van waaruit de ouders en Rob enige begeleiding kunnen krijgen. Die begeleiding gaat volgens de ouders echter niet snel genoeg van start.

Diverse bezoeken van ondergetekende vinden plaats aan de ouders, Rob en aan de school. De school heeft geen enkele moeilijkheid met Rob.

Wel zoekt Rob bij het hoofd van de school nogal eens een uitlaatklep voor zijn moeilijkheden.

Op 23 oktober 1978 laat de heer Van de Luitgaarden blijken, dat hij Rob niet langer thuis kan houden, temeer daar Rob zich nu niet alleen tegen zijn vrouw afzet, doch nu ook hem grote monden gaat geven. Hij had Rob al tijdens de zomervakantie naar zijn dochter in 's-Gravenhage gebracht. Vanuit een bezoek van Rob aan 's-Gravenhage, kwam de escalatie en zij brachten hem op ons kantoor.

De heer Van de Luitgaarden verweet onze instelling en het bureau in Emmen een tekort aan begeleiding.

Hij wist nu zeker, dat hij Rob nooit meer thuis wilde hebben!

De volgende dag kon Rob naar een, voor ons bekend, jong gezin in Rotterdam, waar Rob in ieder geval kon blijven tot het eind van het schooljaar 1978/1979.

De man is leraar wiskunde en zijn vrouw was leidster gezins/bejaardenzorg. Zij hebben een dochtertje van 2 jaar. Dit gezin heeft vele kwaliteiten en zij hebben op een deskundige, hartelijke manier Rob een stuk rust en acceptatie kunnen geven en daarnaast hebben zij hem wat bijgestuurd en inzicht gegeven in de realiteit.

Rob heeft direct geweten dat hij bij hen tijdelijk was en alles is met hem openlijk doorgesproken; hij voelt zich nu niet weggestuurd.

Hij is bij het plan betrokken. Wel koos hij, in gesprek met de psycholoog, voor een internaat. Hij voelt onbewust, dat er dan minder sociale controle is.

In overleg met onze directie en de psycholoog zouden wij Rob echter liever in een klein gestructureerd setting zien.

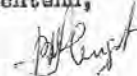
Bovendien willen wij zo lang mogelijk de contacten tussen de ouders en Rob afhouden om herhaling van het verleden te voorkomen.

In een internaat liggen echter de oudercontacten erg voor de hand en is de drempel voor de ouders veel lager.

Rob bezocht tot op heden de L.O.M.-school; hij zit nu in het laats
Nu hij eenmaal weet, dat hij op het eind van het schooljaar gaat ve
ken, hoopt hij dat hij spoedig weet waar hij naar toegaat.
Hij heeft van de pleegouders de zekerheid meegekregen dat hij van ti
tot tijd een weekend of vakantie bij hen mag doorbrengen.

Vertrouwende U met bovenstaande gegevens voldoende te hebben inga
licht, en hopen op een spoedig bericht met mogelijk wat verdere gege
vens over het bedoelde gezin, taksamen wij,

hoogachtend,

(A.J. Beemster)
Directeur

(B. Hengst)
Maatschappelijk werkster.

1/0 *Beemster*

Beste papa

14-5-79

Hoe gaat het met jullie? Met mij goed.

U heeft het met de kaart verkeerd berepen, toen ik schreef: „jummee, dat ik weg moest.“

Ik bedoel daarmee, dat het bij jullie thuis niet goed ging.

Want ik heb gemerkt, hoe jullie denken, toen ik voor het eerst weer thuis was.

Toen lag ik in een vreemd bed, en toen kon ik niet slapen.

De volgende dag zelden jullie, dat ik afluisterde, maar dat was niet waar.

En toen moest ik toch naar de zolder.

En weet u, mijn broekjes zaten altijd in mijn kast, alleen Corrie niet.

Daarom vind ik Corrie en u het liefste thuis en Gerard.

En dan nog iets: ik heb ~~erover~~ erover nageplacht voor ik zover weet, heb ik niet gezegd, dat mama dood moest.

En u weet niet, waarom ik zo aardig was tegen mama, nou zal ik het zeggen, want anders sloeg ze mij en was vader boos op mij, en dat weet mama, maar ze zegt niks tegen u, want ze is bang, dat u boos zal worden.

Ik vind het het ergst voor u, dat ik niet meer bij u kan zijn.

Ik weet, dat ze toch mee zullen zeggen, als u ~~het~~ het navraagt.

Wilt u terugschrijven naar mij, stuur dan de brief dan naar meneer Beemster of mevrouw Hengst.

Ik zal zeggen, dat ze hem niet open moeten maken.

Van kerst ik hem wel.

Rob met mee naar vacantie - Rob wilten rust
P. doet ook in week met Rob

Waarom bijtelle

Rob geweldig - mensen die aandacht van hem
besteedt.

Alleen met hem, dan van hem nutter komen
Neef de huplijn. A'dam gebeld.

Rob - Oversticht

De krabbel op de memo is zeer onduidelijk en niet makkelijk te ontcijferen. Wat ik er zelf uithaal is: *dwing hem op bed te liggen*, En dat men mij wil aanraken. En wat doet die naam: Rob???? onder aan de memo? Waren er soms meer mensen op de hoogte?

Ag. No. 1219

ddo: 8 JUNI 1979

GEACHTE HR. BEEMSTER.

WILT U ZO VRIENDELIJK ZIJN
EN DEZE VERJAAR ONBEGRIJPBAAR
DOOR TE ZENDE N AAN ROBBY
BIJ VOORBAAT MIJN HARTELIJKE
DANK DARRVOOR.

Hooftchenet
M. v. d. Luidgwaard

Aanvraag plaatsing St. Antoniushuis

917

R. van de Luitgaarden
geb. 13.06.1965

De Weledelgeboran Heer
H.J.M. van Maanen
Directeur "St. Antoniushuis"
Oud Clingendaal 7
2245 CH WASSENAAR

22 juni 1979.

Geachte heer Van Maanen,

Naar aanleiding van het telefonisch onderhoud van vorige week in verband met een aanvraag tot plaatsing van onze pupil Robert (roepnaam Rob) VAN DE LUITGAARDE geboren dd. 13 juni 1965 te 's-Gravenhage, sturen wij U hierbij enkele gegevens. Rob is voor Uw tehuis geen onbekende, daar hij vanaf mei 1974 tot en met juni 1975 ook in Uw huis was opgenomen.

De achterliggende gedachte bij deze aanvraag is, om tevens een kans te maken dat Rob te zijner tijd voor een van Uw gezinsetehuizen in aanraking kan komen.

Bijgesloten sturen wij U ter inzage een uittreksel uit de rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming dd. 15 januari 1973; 29 mei 1973 en 5 april 1976 en een rapport van de psycholoog Drs B.O. Radlach Pries dd. 16 februari 1979.

In aanvulling op de rapporten van de Raad voor de Kinderbescherming, kunnen wij U het volgende melden.

Onze instelling werd bij beschikking van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage op 3 juli 1976 benoemd tot voogdes over Rob.

Rob verbleef toen reeds één jaar in een pleeggezin in Zoetermeer in het kader van een ondertoezichtstelling.

Het beleid was erop gericht om Rob een ongestoorde ingroei in het pleeggezin te laten doormaken. Op grond hiervan werden bezoeken van de eigen ouders, gezien all frustrerende ervaringen voor Rob in het verleden (zie rapporten), afgehouden. Plaatsing in het pleeggezin te Zoetermeer werd indertijd na goed overleg met de ouders gerealiseerd.

In verband met de "twee jaar termijn" werd door de Rechtbank een gedwongen ontheffing uitgesproken. Deze maatregel is met name door de vader als een onverteerbare zaak beleefd.

Na onze benoeming ^{tot} voogdes hebben we dan ook enig contact tussen de ouders en Rob op gang gezet. Niet alleen om aan de wensen van de ouders te voldoen, doch zeker ook, omdat wij zowel als de pleegouders van mening waren, dat Rob moet leren met de realiteit van het bestaan van zijn eigen ouders te leven.

Ondanks het begrip van de ouders voor ons motief, waarin we stelden de contacten met de grootste voorzichtigheid te willen hanteren, bleef er toch een stuk wantrouwen en ongeduld zitten, die tot enkele incidenten leidde, o.a. een artikel in het weekblad "Story".

Aanvankelijk maakte alleen vader gebruik van de ontmoetingsmogelijkheid, later bracht hij om beurten enkele van zijn kinderen mee en enkele malen verving de moeder haar man.

De contacten tussen moeder en Rob waren van moeder's kant erg vlak, en koel. Rob hunkte de wel naar genegenheid, doch moeder kon hieraan niet voldoen.

Vader gaat steeds verder met zijn eisen en wil de inhoud van de contacten en frequentie uitbreiden.

Als in september 1977 de ouders plotseling gaan verhuizen naar Emmen, wordt onze instelling voor een voldongen feit gesteld, met als gevolg uitbreiding van het contact tot een weekend in de zes weken.

Deze bezoeken bleven niet zonder uitwerking. De kritische instelling van de ouders ten opzichte van de pleegouders hebben, wellicht onbedoeld, spanningen veroorzaakt. Bovendien bleef bij hem de behoefte om, evenals zijn broers en zus, door beide ouders te worden geaccepteerd.

Op 1 mei 1978 resulteerden de spanningen in "weglopen" door Rob uit Zoetermeer naar de eigen zus en zwager in Den Haag.

Na diverse gesprekken met pleegouders en Rob bleek, dat de pleegouders de plaatsing van Rob bij hen niet meer als een reële mogelijkheid zagen.

Zij hadden niet voldoende overzicht meer op Rob, daar hij geen en weer geslingerd werd met zijn pro en contra gevoelens tussen pleegouders en ouders. De ouders zagen niets liever dan Rob voor een proefperiode bij hen thuis. Niet geheel van harte, besloten wij Rob officieus thuis te plaatsen, na een bijna driejarig verblijf in het pleeggezin.

Na enkele weken komen al de eerste klachten binnen rondom de relatie moeder-Rob. Rob voelt zich ten opzichte van de overige gezinsleden achtergesteld. Moeder pakt hem hardhandig aan en Rob reageert hierop door moeder "dood te wensen".

Door ons wordt een bureau ingeschakeld, vanwaaruit de ouders en Rob enige begeleiding kunnen krijgen. Die begeleiding gaat volgens de ouders echter niet snel genoeg van start.

Diverse bezoeken van ondergetekende vinden plaats aan de ouders, Rob en aan de school. De school heeft geen enkele moeilijkheden met Rob. Wel zoekt hij bij het hoofd van de school nogal eens een uitlaatklep voor zijn moeilijkheden.

Op 23 oktober 1978 laat de heer Van de Luitgaarden blijken, dat hij Rob niet langer thuis kan houden, temeer daar Rob zich nu niet alleen tegen zijn vrouw afzet, doch ook hem grote monden gaat geven. Hij had Rob al tijdens de zomervakantie naar zijn dochter in Den Haag gebracht. Vanuit een bezoek van Rob aan Den Haag, kwam de escalatie en zij brachten hem op ons kantoor.

De heer Van de Luitgaarden verweet onze instelling en het bureau in Emmen een tekort aan begeleiding.

Wij wist nu zeker, dat hij Rob nooit meer thuis wilde hebben!

De volgende dag kon Rob naar een, voor ons bekend, jong gezin in Rotterdam, waar hij in ieder geval kon blijven tot het eind van het schooljaar 1978/1979.

De man is leraar wiskunde en zijn vrouw was leraar gezins/bejaardenzorg. Zij hebben een dochttertje van twee jaar. Dit gezin heeft vele kwaliteiten en zij hebben op een deskundige, hartelijke manier Rob een stuk rust en acceptatie kunnen geven en daarnaast hebben zij hem wat bijgestuurd en inzicht gegeven in de realiteit.

Rob heeft direct geweten, dat hij bij hen tijdelijk was en alles is met hem openlijk doorgesproken; hij voelt zich nu niet weggestuurd.

Hij is bij het plan betrokken. Wel koos hij, in gesprek met de psycholoog, voor een internaat. Hij voelt onbewust, dat er dan minder sociale controle is.

In overleg met onze directie en de psycholoog, zouden wij Rob achter liever in een kleine, gestructureerde setting zien. Vandaar dat wij Rob te zijner tijd graag in Uw gezinshuis zien.

Rob bezocht tot op heden de L.O.M.-school; hij zit nu in het laatste jaar.

Het advies is voortgezet L.O.M.-onderwijs. Hopelijk is dat in Uw omgeving te realiseren. Nu hij eenmaal weet, dat hij op het eind van het schooljaar gaat vertrekken, hoopt hij dat hij spoedig weet waar hij naar toe gaat.

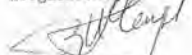
Hij heeft van de pleegouders de zekerheid meegekregen, dat hij van tijd tot tijd een weekend of vakantie bij hen mag doorbrengen.

Vertrouwende U met vorenstaande gegevens voldoende te hebben ingelicht en hopend op een spoedig bericht wanneer U onderstaande maatschappelijk werkster, mevrouw E.M. Hengst met (of zonder) Rob voor een kennismaking zou kunnen ontvangen, tekenen wij,

(A.J. Beemster)
Directeur

hoogachtend

(E.M. Hengst)
Maatschappelijk werkster.

928

R. van de Luitgaarden
117-333.065.8

MINISTERIE VAN JUSTITIE
Directie Kinderbescherming
Postbus 20301
2500 EH S GRAVENHAGE

25 juni 1979.

D.d. 19 februari j.l. verkregen wij Uw machtiging voor psychotherapie ten behoeve van onze pupil Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren dd. 13 juni 1965. Deze machtiging verloopt op 1 juli 1979.

Zoals U bekend is, verblijft Robert in het pleeggezin I.J. Konijnendijk te Rotterdam. Het gezin Konijnendijk nam Robert indertijd op in de sfeer van crisis-opvang. Het gezin staat als zodanig ook bekend bij de Stielring Centrale voor Pleeggezinnen Zuid-Holland en Zeeland. Het was dan ook op ons aandringen en in het belang van Robert, dat de plaatsing van Robert gedurende de rest van het schooljaar voortduurd. Men heeft echter steeds de voorwaarde gesteld, dat de plaatsing van Robert maximaal tot het einde van het schooljaar 1978/1979 kon voortduren.

Wij vroegen en kregen plaatsing van Robert in het Sint Antoniushuis te Wassenaar. Deze plaatsing zal medio juli a.s. worden gerealiseerd. De motivering voor deze psychotherapeutische behandeling door de heer Drs G. Radlach Pries werd beschreven in onze brief dd. 15 februari j. Continuering voor bedoelde behandeling, ook na plaatsing in het Sint Antoniushuis, lijkt zeker geïndiceerd, waar psychotherapeutische behandelingen als basis dienen te hebben een vertrouwensrelatie tussen therapeut en cliënt. Welnu, die basis is er tussen de heer Radlach en Robert.

Op grond hiervan verzoeken wij U in dit bijzondere geval subsidie te willen verlenen voor voortzetting van de therapie door de heer Radlach Pries. Overdracht aan de aan het Sint Antoniushuis verbonden psychol. mevrouw Eisen-Schlösser, lijkt ons in dit geval een onmogelijke zaak.

Vertrouwende U hiermee voldoende te hebben ingelicht.

De directeur,

(A.J. Beemster)
directeur.

Goedkeuring plaatsing kindertehuis

STICHTING SINT ANTONIUSHUIS
WASSENAAR

POSTREKENING: 33.30.50
BANKIERS:
NED. CREDITBANK, DEN HAAG

64/2/vg

WASSENAAR, 18 juli 1979.

Aan R.K. Voogdijver, voor Kinder-
bescherming
t.a.v. mevrouw B.M. Hengst
Frederik Hendrikplein 4B
2582 BA Den Haag.

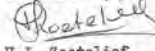
Gesachte mevrouw Hengst,

Hierbij bevestigen wij dat per 16 juli 1979 in ons kindertehuis
is opgenomen:

Hob van de Luitgarden, geboren 13-06-1965 te 's Gravenhage.

In het vertrouwen u hiermede van dienst geweest te zijn.

Hoogachtend,

H.J. Zoetelief
adj. directrice

Kinderpsycholoog

Al vrij snel na de eerste keer seksueel misbruik door André Beemster moest ik naar een kinderpsycholoog. De eerste ontmoetingen met deze psycholoog waren in het ziekenhuis, later bij hem thuis. Wat gebruikelijk schijnt te zijn. Toen ik deze psycholoog al zo'n vier á vijf jaar kende, vertelde ik hem uiteindelijk over het seksueel misbruik door Beemster. Maar tot mijn verbazing reageerde hij er niet op en ontweek het onderwerp. Daarop besloot ik het ook niet meer aan te halen. Jaren later werd mij duidelijk dat deze psycholoog Radlach Pries en André Beemster goede bekenden van elkaar waren. Toen ik voor het eerst mijn jeugdzorgdossiers in handen had, ontdekte ik dat André Beemster toestemming had gevraagd bij justitie om de kosten voor deze psycholoog vergoed te krijgen.

*Bezoek met mijn vader. Op het kantoor van André Beemster.
Hier lachte ik nog, onwetend dat die lach mij snel zou vergaan.*

VAAK VERHUIZEN

Mijn vele verhuizingen naar pleeggezinnen en internaten heb ik als kind niet zo erg gevonden; ik wist immers niet beter. Dan moest ik weer weg van huis en zo kwam ik er weer terug. Dat het vooral met mijn moeder en mij te maken had, wist ik. En dat ik geen stress had van mijn moeder als ik van thuis weg was.

Ik ben blij dat ik deze ervaringen met verschillende, fijne pleegouders heb mogen meemaken. Hierdoor heb ik gemerkt dat er een heleboel lieve mensen waren die het goed voor hadden met mij; met kleine Robbie. Toch hield ik er op de een of andere manier altijd rekening mee dat dit fijne gevoel zomaar weer voorbij zou kunnen zijn. Gelijktijdig voelde ik mij altijd een bijzonder kind, er waren immers altijd mensen met mij bezig.

Hoewel ik eerst de kat uit de boom keek, paste ik mij overal vrij snel aan. Als ik eenmaal wist met wat voor soort mensen ik te maken had, voelde ik mij veilig. Ik voelde me een kind zonder zorgen. Daarom ben ik blij dat er pleegouders zijn en heb veel waardering voor deze mensen. Ze geven om kinderen vanuit hun hart. Dat voelt een kind heel goed aan en dat brengt het zonnetje in iemands leven. Ook al is de klap keihard als je dan toch weer weg moet, zonder dat je er op rekende. Maar ook andersom is dat een keer gebeurd.

Ik woonde als kind drie jaar bij pleegouders en liep toen weg. Niet omdat ik dat zo graag wilde, maar ik werd overgehaald door mijn ouders. Wat had ik een spijt! Toen ik mijn spullen ging ophalen bij de pleegouders zag ik hun verdriet en onmacht. Wat was ik verdrietig en voelde me schuldig over wat ik had gedaan want dat verdiende ze niet. Ik ben er van overtuigd dat mijn leven beter was verlopen als ik bij deze pleegouders was blijven wonen. Zoveel warmte die ik daar ontving, dat was bijzonder.

Als kind ben je zo beïnvloedbaar dat je dingen doet die je eigenlijk niet wil doen, machteloos omdat je maar een kind bent, en tegen volwassene is dan niet op te vechten. Wat zij zeggen is altijd de waarheid, dat krijg je mee. Overigens, jaren later heb ik deze mensen nog een keer ontmoet. Het voelde fijn ze te bedanken voor die mooie tijd.

Ik weet niet precies meer wanneer, maar op een dag werd ik afgeleverd bij vreemde mensen en toen zag ik een vrouw met maar één been. Wat vond ik dat een eng gezicht. Niet lang hoor, al snel ging ik met haar mee naar het ziekenhuis

waar ze werd behandeld en raakte ik er aan gewend. Ik vond het zelfs wel stoer iemand te kennen met één been. Van die periode kan ik me herinneren dat ik 's morgens altijd beschuit nam met pindakaas. Maar naar mijn idee heb ik er niet lang gewoond.

Wat baalde ik toch altijd als ik het ergens naar mijn zin had ik weer moest verhuizen. Terug naar huis, om daar weer mee te maken dat het weer fout ging. Het was altijd weer voorzichtig zijn en op mijn tenen lopen om maar niets fout te doen. Bang dat mijn moeder kwaad zou worden en dat ik weer weggestuurd zou worden. Hierdoor ging ik mij thuis minder uiten. Hoewel ik vaak ruzie had met mijn moeder en mij niet geaccepteerd voelde door haar, heeft zij mij nooit geslagen. Dus wat dat betreft was het er veilig.

Ook op de internaten heb ik leuke tijden meegemaakt, vooral de tweede keer dat ik in Wassenaar woonde. Toen we op een avond niet wilden slapen, gingen we met een groep kinderen op ons bed springen en lawaai maken op de grote slaapzaal. Daarna besloten we om het dorp in te gaan. We rolden oude kranten op en gebruikten die als fakkels. Zo liepen we langs de Rijksweg. De leiding werd er helemaal gek van. En natuurlijk belden de buurtbewoners de politie. Toen we de politie zagen renden we weg en verstopten ons in de bosjes. Maar dat mocht niet baten, we werden meegenomen naar het politiebureau. Een hele ervaring voor een klein jochie. We moesten samen wachten in een grote cel/kamer en voor we het wisten lagen we weer op de slaapzaal op het internaat.

Ik weet nog goed dat we carnaval gingen vieren bij de plaatselijke voetbalclub en dat ik geschminkt ging als Simon Tahamata (voetballer van Zuid-Molukse afkomst). Dat was wel grappig; ik was ook zo klein van stuk.

Wat ook heel leuk was, was dat het internaat naast het Dierenpark Wassenaar lag; we hoefden alleen maar de weg over te steken. Nu waren we een stel ondeugende boefjes. We maakten een gat in het hek bij de struiken, zodat het niet snel op zou vallen. Zo hadden we mooi gratis toegang tot het dierenpark. Dat was wel spannend, altijd de angst: zal ik niet betrapt worden? Wat gelukkig nooit is gebeurd. Wel werd het gat ontdekt, omdat sommige kinderen hun mond niet hielden.

SEKSUEEL MISBRUIK

Sint Antoniushuis te Wassenaar

De tweede keer dat ik hier naartoe gebracht werd, viel het mij op dat alles veel vrijer was geworden. Van de oude situatie was niet veel meer over. Van mijn eerste periode kon ik mij herinneren dat je niet over het gras mocht lopen en dat je zeker niet op de meisjesafdeling mocht komen. Nu mocht je gewoon over het gras lopen en lagen de jongens en de meisjes samen op een slaapzaal, wel met houten schotjes ertussen. Ook de nonnen en broeders waren er niet meer. Eén ding was nog wel hetzelfde: eerst moest je twee bruinen boterhammen eten met beleg, daarna mocht je zoetigheid pakken. En de kok, genaamd Kees was er nog steeds. Dat was een hele aardige man en hij herinnerde mij ook nog. Ik leerde nog een andere kok kennen, hij heette Bert en daar had ik ook een goede band mee.

Direct vanaf het begin begon het seksueel en geestelijk misbruik door André Beemster.

Bezoekuur

Ik bezocht mijn ouders nooit meer bij hen thuis. Wel was er voor hen de mogelijkheid om eens per maand op het kantoor van de Katholieke Kinderbescherming in Den Haag langs te komen. Dit gaf mij een vreemd gevoel. Ik zag hen wel als mijn ouders, maar aan de andere kant ook weer niet, heel raar. Deze ontmoetingen duurde ongeveer een uur. Niet altijd kwam mijn moeder mee. Zodra het bezoekuur was afgelopen, werd ik door André Beemster meegenomen naar de derde verdieping. Daar was zijn kamer. André Beemster was de directeur van de Stichting Katholieke Kinderbescherming Den Haag.

De eerste keer dat gebeurde staat voor altijd in mijn geheugen gegrift. André was erg aardig tegen mij. Hij had speciaal pindakaas voor mij gekocht, want hij wist dat ik dit lekker vond.

Hij vertelde mij dat ik op hem moest wachten, omdat hij nog wat werk moest afhandelen. Bovendien zou hij mij terugbrengen naar het huis in Wassenaar. Hij gaf me een leeg blad papier en viltstiften en zei: "Ga maar lekker tekenen". En verdween. Toen hij terugkwam had ik mijn tekening af en ik liet hem vol trots zien.

Hij ging achter zijn bureau zitten en trok mij op zijn schoot om samen de tekening te bekijken.

Misbruik

Zittend op zijn schoot keurt hij mijn tekening. Ik ben trots dat deze aardige man vindt dat ik mooi kan tekenen. Maar dan verdwijnt de tekening naar de achtergrond, André heeft mijn broek losgeknoopt. Waarom doet hij dat? Zijn grote hand verdwijnt in mijn broek. Ik begrijp er niets van. Nooit eerder zat iemand aan mijn piemeltje, alleen de dokter. Waarom doet hij dit, vraag ik mij steeds af. Ik vind het niet prettig.

'Tegen niemand zeggen,' zegt André. Trillend sluit ik mijn broek.

Wanneer hij me naar Wassenaar brengt, rijden we met een omweg naar de duinen.

'Jij vindt auto's toch mooi, Robbie? Dan mag jij even in deze auto rijden,' zegt André. Op een parkeerplaats zet hij mij op zijn schoot. Het leek mij wel cool om te mogen rijden. Het duurde niet lang en als we weer stilstaan op de parkeerplek komt weer die hand in mijn broek.

'Laat mij je piemeltje eens zien,' beveelt André. Hij rommelt daarbij met zijn hand in mijn broek. Vervolgens haalt hij zijn piemel ook uit zijn broek!

Ik weet niet wat mij overkomt. Zo'n grote heb ik nooit eerder gezien. Ik ben verbaasd en verward.

'Pak hem maar beet,' zegt André.

Onwennig pak ik met mijn kleine handjes zijn plasser beet. Hij leert me hoe ik af moet trekken. Voor het eerst in mijn jonge leven ervaar ik dat er ook wat uitkomt. Ik vind het smerig. De directeur veegt de vuiligheid af aan zijn zakdoek, die hij uit zijn broek haalt, start zijn auto en zegt:

'Wij hebben nu een geheimpje samen, Robbie. Jij en ik. Niemand mag het komen te weten want jij hebt ook auto gereden en dat mag niet!'

Angstig stem ik in met zijn verzoek. Ik besef nog niet dat ik zojuist seksueel ben misbruikt.

Geheim

Tegen mijn ouders vertel ik dat ik van die 'aardige' man auto heb mogen rijden, mijn ouders worden heel erg boos. Papa neemt meteen contact op met André Beemster om hem te zeggen dat dit niet mag! Ik ben bang dat ik iets verkeerd heb gezegd. André komt naderhand ook naar mij toe en zegt: 'Jij hebt jouw ouders toch niet van ons geheim verteld, Robbie?'

Ik zeg dat dit niet zo is. Vanbinnen ben ik een gebroken en angstige jongen. Ik had het papa wel willen vertellen over wat er echt gebeurd was, maar hij was al zo boos over het besturen van de auto, dat ik niet meer durfde.

Ik kan het mijn vader niet kwalijk nemen, ik zou ook boos geworden zijn als mijn zootje auto mocht rijden in een auto van een volwassene! Maar als hij niet meteen boos was geworden, had ik misschien opgebiecht wat er werkelijk gebeurd was. Mijn tip: luister altijd goed naar uw kind, val het niet meteen aan, maar zoek het een en ander uit. Misschien is er meer aan de hand. Uit je woede niet in bijzijn van uw kind. En komt er misbruik naar voren, laat vooral het kind positieve dingen meemaken als tegengewicht. Het heelt niet de diepste wond, maar het draagt wel bij om het leven te veraangemen. Want zoals in mijn geval: een groot deel van mijn jonge leven gevuld werd door misbruik, daar werd ik niet bepaald vrolijk van. En zeker niet als je dan jaren later ook nog eens wordt weggejorist.

Ik heb een kopie van een verslag dat over mij is gemaakt in deze periode, daarin staat:

"Dat het vanaf het begin al duidelijk was dat hij had gekozen voor een verblijf in een kindertehuis en dat hij dit feit ook accepteert. Het is een paar keer voorgekomen dat Rob 's nachts in het bed van de kleinere jongens is aangetroffen. In hoeverre hij seksuele handelingen heeft verricht is ons niet duidelijk. Het is de vraag of hij op deze wijze contact tracht te krijgen met andere of dat hij latent homofiel is."

Ik kan zeggen dat ik in al die jaren dat ik bij Drs. Radlach Pries kwam ik niet echt het gevoel had dat ik er wat aan had. Ik ging erheen omdat het moest.

R. van de Luitgaarden
stamnummer: 117 - 53 30 658

22 januari 1980.

Op 19 februari 1979 verkregen wij Uw machtiging voor psychotherapie ten behoeve van onze pupil Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren dd. 13 juni 1965. Deze machtiging is na 1 juli d.a.v. verlengd met een halfjaar. Wederom verzoeken wij U de machtiging te verlengen, zo mogelijk voor het gehele jaar 1980 en wel om de volgende reden.

Zoals U bekend is, kwam Rob medio juli 1979 in het Sint Antonius-huis te Wassenaar. Deze plaatsing werd gedaan om te zijner tijd goed te kunnen stromen naar het gezinshuis, waar vergevorderde plannen aanwezig waren. Helaas laat de realisering vanwege subsidie-technische redenen vrij lang op zich wachten.

Weliswaar tracht men in de groep, waar Rob momenteel woont, zoveel mogelijk persoonlijke begeleiding te geven, doch door het te grote aantal kinderen en de aanwezigheid van peuters en kleuters, kan niet geheel aan die noodzakelijke behoefte van Rob voldaan worden. De psychotherapeutische behandeling door de heer Drs O. Radlach Pries heeft Rob dan ook dringend nodig om zijn psychische achterstand, opgelopen door de ontelbare afwijzingen door zijn ouderlijk milieu, enigszins in te halen om hierdoor beter met zijn gefrustreerde gevoelens te leren omgaan.

Voor Rob is de heer Radlach Pries, waarbij nu ruim een jaar komt, een vertrouwenspersoon geworden, die hij nog niet kan missen. Als dit contact te vroegtijdig moet worden verbroken, zou dit aan Rob grote psychische schade toebrengen, daar hij zich dan voor de zoveelste keer in de steek gelaten voelt.

Wij vertrouwen U met het vorenstaande voldoende te hebben ingelicht over de urgentie van deze zaak.

De directeur,

(A.J. Beemster).

Rob kwam op bureau! Ik was niet aanwezig
Sne bijgaaf heeft hem en en ander laten opblijven

4-2-1980

- Rob v/d Huitgaard den
1. Ik heb wel eens het gevoel dat ik jaloers bent op de andere. Want die kunnen weg naar de film en naar de ouders.
 2. Ik zou graag een weekendje hebben om eens uit 't leven van het verdriet te zijn. Meneer Paaloch zei dat u een goed idee.
 3. Anders ga ik op de zeeverkenners. Op zaterdag. Daar gaan we op zee varen en spelletjes doen. Dat lijkt me leuk.

Ik ben vanachter Hier op de bero geweest
Want ik had het gevoel dat ik een ~~schok~~ nadij had daarom wou ik u bellen maar u was er niet toen maar naar mevrouw ^{Snyders} gegaan
Wat de Leiding, zei dat ^{de uit bed} er er ~~moeten~~ moeten komen en naar school gaan anders moest ik een uur naar blijven op school.
dat vindt ik een rotstreek toen ben ik weggelopen en bleef een paar
Veel groetjes van
Rob v/d G.

615

M. van de Luitgaarden
117-5330658

MINISTERIE VAN JUSTITIE
Directie Kinderbescherming
Postbus 20301
2500 EH S GRAVENHAGE

22 april 1986.

Hierbij verzoeken wij U in overweging te willen nemen machtiging te verlenen voor de aanschaf van een rijwiel ten behoeve van onze pupil Robert VAN DE LUITGAARDEN, geboren te 's-Gravenhage op 13 juni 1965.

De laatste keer werd Uwerzijds machtiging verleend in het vierde kwartaal 1978.

Rob's fiets werd gestolen op een camping te Noordwijkerhout, waar hij met zijn school een werkweek doorbracht. De fiets had een mankement, waardoor Rob niet per fiets kon terugkeren naar Den Haag. De fiets bleef achter in Noordwijkerhout. Aktie van school of tehuis om het defecte rijwiel terug te halen bleef uit.

Toen wij uiteindelijk zelf geïnformeerd werden over het feit dat de fiets van Rob in Noordwijkerhout stond en de fiets wilden halen, bleek dat het vervoermiddel gestolen was.

Waar Rob, verblijvende in het Sint Antoniushuis te Wassenaar, een fiets nodig heeft om zijn school in Den Haag te bezoeken, verzoeken wij U om bij wijze van uitzondering opnieuw machtiging te willen verlenen.

De directeur:

(A.J. Beemster)

Memo's Beemster

Rob v.d. Luytgaarden.

18 april 1980.

Komt vanuit Hr, Radlach naar bureau om zijn spaarbankboekje te halen. Rob is nogal verontwaardigd omdat blijkt dat de pl.ouders in Zoeterme een fors bedrag hebben afgehaald van zijn boekje. Er rest nog f. 50.- Rob gaat bellen met zijn ex.pl.o. Mevrouw legt hem uit dat zij met hem besproken hebben dat de kinderen, ook hun eigen kk, mee betalen aan de vakantie. Daarom heeft men ook van zijn boekje geld afgehaald. Rob zegt dat hij dat gek vindt, verder dat hij helemaal niet mee is geweest met deze vakantie. Dat was je eigen verkiezing, respondeert pl.m. Verder vraagt Robby haar zijn fiets. Die is gekocht van de k.b. zegt hij, dus wil ik hem terug. Mevr. zegt dat zij deze fiets zelf kochten dus dat Robby hierop geen rechten kan laten gelden. De fiets staat te wachten op een eigen kind. Mevrouw zegt het kennelijk allemaal erg koeltjes, alhoewel Robby in het gesprek na wat gespartel ja-ja zei is hij achteraf toch gekrenkt.

Radlach heeft met Rob weer gesproken over contacten met thuis.

Rob heeft tegen R. gezegd dat hij contact wil opnemen omdat vader op 19e april 50 jaar wordt.

Radlach heeft gezegd dat hij dit maar moet bespreken met de kinderbe: Dat nu doet Rob meteen maar. Hij wil of gewoon maar een weekend naar huis gaan of even opbellen.

Hab hem geadviseerd eerst maar een ver jaarskaart te schrijven naae vader. Hem hierbij geholpen. Naast felicitaties schreef hij ook dat hij vader een keer wil ontmoeten, misschien als vader een keer in den Haag komt. Rob maakte op mij een erg gespannen indruk, met name t.a.v. contact met vader. Ben bang dat het toch weer gaat gebeuren.

20 april 1980.

Daar Robby zijn schooltas op bureau liet liggen hem deze aangebracht. Robby valt over zijn woorden als hij vertelt dat vader hem al gebeld heeft. Vader blijkt erg enthousiast ~~gareg~~ gereageerd te hebben op Robby's brief. Er rolde gelijk een uitnodiging uit voor een weekend in Emmen. Gelukkig was de leiding van Antonius erg wijs om Robby te zeggen dat het beter zou zijn als vader eerst een keer bij Rob in Wassenaar op bezoek zou komen. Rob accepteert dit toch kennelijk wel.

21 april 80

Gebeld met Hr. van Maanen van Ant.huis en de Heer Radlach-Pries om hen op de hoogte te stellen van de ontwikkelingen. Radlach biedt wederom aan een gesprek met vader v.d. Luytgaarden te hebben indien nodig. Gezegd dat dit best wel nodig zou kunnen worden. Afspraak met beide heren, het proces dat onvermijdelijk gaat komen zoveel mogelijk in de hand houden.

andre beemster

Rob.v.d. Luitgaarden.

22 april 1980.

vervolg.

Wel gezegd dat ik in ieder geval na dinsdag (de ontmoeting ps-Rob) een gezamenlijk gesprek met Ant. op prijs zou stellen. Dat werd door van Maanen onderschreven. Beiden betreurden we het dat deze zaak in een stroomversnelling kwam tijdens vakantie van de begeleidend m.w.ste , Mej.B.Hengst. Beiden echter ook menen we dat we het op straffe van veel spanningen vnl. bij Rob, niet hadden kunnen laten liggen tot na haar vakantie.

andre beemster

Robby v.d. Luitgaarden.

1 mei 1980. avond.

Bij Robby op bezoek geweest om na te gaan hoe hij het eerste contact met vader heeft ervaren.

Rob vertelt dat hij het wel gezellig heeft gehad. Men is naar zusje

in den Haag gegaan. Moeder was daar ook.....
Veel wezenlijks is er niet gesproken. Alleen zit vader alsmaar te "zeuren" dat moeder naar een psychiater in Emmen moet om te achterhalen waarom zij niet met Robby overweg kan. Vader zei op een moment dat er misschien iets gebeurd is in het ziekenhuis toen Robby werd geboren. Moeder zou toen volgens Rob gezegd hebben "ja dat is het". Zelfs voor Robby was dit illustratief voor de onmogelijkheid van moeder om met het gegeven "aversie tegen zoon Rob" iets te doen. Toch ook klinkt er in Rob's stem iets door van hoop, "als datgene wat er in moeders hart fout zit over mij, beter gemaakt kan worden, dan wordt alles misschien nog wel goed.". Verder was Robby wel opgewekt. Er zijn géén afspraken gemaakt voor nieuwe ontmoetingen. Robby zegt hiervan nuchtertjes dat nu er weer contact is tussen hem en thuis, dat vanzelf zal gaan. Een weekendsje naar Emmen of zo..... Weer zegt hij ongevraagd toch niet voorgoed naar huis te willen.

Met Hr. van Maanen die ik in Wassenaar ontmoette afgesproken dat we de op gang gezette procedure z.s.w. moeten evalueren en duidelijke plan afspraken maken.

andre beemster.

7 mei 1980

Robby v.d. Luytgaarden.

Komt vader v.d. L. onaangekondigd op bureau. Hij is bij Radlach geweest, Radlach had weinig tijd voor hem, hetgeen echter op pa niet zo'n negatieve indruk had gemaakt.

Vader is echter erg agressief. Wederom komt het hele oude, ons zeer bekende verhaal er uit rollen. Vader zegt op mijn vraag hoe het gesprek was geweest bij R. dat hij geen zin heeft om met wie dan ook te praten zolang hij het vaderschap niet terug heeft gekregen wat hem ten onrechte is afgenomen etc. Als ik hem vraag (tegen beter weten in) of hij bedoeld Robby weer naar huis te halen nu hij dit vraagt, ontkent hij dit, hij ziet in dat Robby niet naar huis terug kan omdat nu al weer is gebleken dat zijn vrouw moeite heeft met Robby. Zo zal Robby als hij nu belt niet vragen naar moeder, alshem gevraagd wordt of hij zijn moeder wil spreken door telefoon dan zegt hij neen....

Ik heb maar niet geprobeerd hem de nonsens van zijn vraag uit te leggen, namelijk vragen om hersteld te worden in de ouderl.macht en tevens stellen de betrokken kind niet thuis te willen hebben. Het ligt feitelijk veel dieper zo diep dat ik er niet bij kon....

Vader verwijt op een bepaald moment dat wij Rob kunstmatig van hem als vader weghielden. Als ik zeg dat juist wij dat deden waren die laatstelijk het eerste contact Rob-vader legden ontkent hij dit. Bij doorpraten blijkt dat vader en Rob al voor Rob's komst naar ons bureau met de vraag om contact met thuis i.v.m. vader's 50e verjaardag, op zijn minst telefonisch contact hadden en vader Robby had gezegd hoe te handelen naar ons toe i.v.m. hernieuwd contact. Robby heeft dit overigens goed "gespeeld" zonder door de mand te vallen.

Tenlotte zegt vader dat wij tegen Robby moeten zeggen dat er voorlopig geen weekends kunnen zijn van Rob naar Emmen. ~~Ers~~ Eerst moet Rob tegehovert moeder anders gaan reageren. Dit laatste ook met Rob besproken, hij reageert hier vrij vlak op, alsof hij allang weet hoe hij het wil gaan doen.

andre beemster.

14 Juli '80

Rob, v.d. Luitgaarden,

Belt Hr. van Maanen van Antonius Kinderhuis.

Heeft Rob bij zich gehad wegens problemen in de groep. Ondanks het feit dat er maar drie kinderen in de groep zijn heeft de ~~gr~~ groepsleiding problemen met Robby.

Hr. van Maanen vangt Rob zoveel mogelijk op, heeft een heel gesprek gehad met Rob waarbij vnl. de problemen van vroeger naar buiten komen, Rob is erg nerveus, gespannen, van Maanen noemt Rob een patientje. Er zijn ook ziekelijke fantasien, sexueel en / Hij lijkt nu veel te verwerken, hetgeen vnl. geïnspireerd wordt door de niet aflatende beïnvloeding (overwegend negatief) van vader.

De door vader gezonden brieven tijdens de periode dat er geen ko takt was (Robby in Rotterdam) welke brieven door onze instelling zouden zijn achtergehouden spelen een grote rol, op dit moment.

Rob zei tegen van Maanen : als mevr. Hengst ontkent dat zij de brieven achterhield dan stap ik morgen zo uit de auto.....

Wat betreft de conflicten met de groepsleiding zegt van Maanen dat de groepsleiding op dit moment niet opgewassen is tegen de gedragswijze van Rob. van Maanen stelt voor te bezien of Rob een paar dagen naar zijn ex-pleegouders in Rotterdam gaat, dit om de moeilijke situatie van dit moment te kunnen doorbreken.

Van Maanen zou het fijn vinden als Me r. Hengst de mogelijkheid zou onderzoeken om ~~vroegen~~ morgen evt. aan Robby te kunnen aanbieden.

Beloofd dat ik zal trachten Mevr. Hengst te bereiken.

Overigens schijnt vader voor a.s. zondag een afspraak te hebben met Rob's ex-pleegouders in Rotterdam. Fam. Konijnendijk.

andre beemster.

16 juli 1980.

Rob v.d. Luitgaarden.

Het door Mevr. Hengst aangekondigde telefoontje van Rob aan mij over de "brievenkwestie" is inderdaad gekomen.

Daar Rob via de telefoon moeilijk benaderbaar was en ik zelf deze kwestie toch te belangrijk achtte om zo onvolledig af te doen, temeer waar Robby mij persoonlijk op mijn verantwoordelijkheid in deze zaak aansprak, heb ik Rob voorgesteld er dan maar samen over te praten.

Dat gesprek vond woensdag 16 juli plaats op ons bureau. Heb Rob laten zien het briefje van vader aan mij waarbij hij verzocht een kaart aan Rob door te geven, plus een brief van vader aan mij over de teleurstelling van vader over de samenwerking tussen ons en hem als vader, wij zouden vader na vertrek van Robby uit Emmen alleen nog maar benaderd hebben over de spullen van Rob en mijn antwoord op deze brief.

Inhoudelijk zal Rob niet veel begrepen hebben van deze briefwisseling, dat ik hem echter als betrokkene en als "grote jongen" benaderde, deed hem kennelijk veel goed.

Heb langdurig Rob trachten te overtuigen dat hij best van vader mag houden en loyaal zijn t.o.v. hem, dat hij er tevens van overtuigd kan zijn dat wij, nu eenmaal in zijn leven staande, alles op alles zetten om hem Robby een beetje gelukkig leven te geven. Als voorbeeld gegeven de inspanningen van Mevr. Hengst om een gezinshuis te vinden.

Typerend is dan dat je eigenlijk weinig respons krijgt krijgt, maar dat Rob geniet van de aandacht en het feit dat hij als VOL wordt aangezien en behandeld.

Over zijn gedrag in de laatste periode in Antonius zegt hij: ik was er gespannen, Waarin dan : antwoord: dat ik weg ga in Wassenaar en naar Hilversum ga. Dat ~~weg~~weggaan geeft toch wel verdriet omdat het beken is en er toch wel "mensen" zijn die je zal missen. Toch wil ik graag naar Hilversum gaan omdat ik daar zelfstandig kan worden. Ook hier weer weinig echt inzicht en verbaal mogelijkheden zich te uiten.

andre beemster.

Rob v.d. Luitgaarden,

8 okt.1980.

Beit Rob. Hij is erg opgewekt, verteld over zijn "uitje" naar KISS, over school waar het goed gaat en het gezinshuis waar hij het best naar zijn zin heeft.

Rob vertelt ook blij dat hij nu goed en prettig (telefonisch) contact heeft met zijn moeder. Aanstond weekend gaat hij naar Emmen, naar huis. Gemeend hem toch wat te moeten temperen in zoverre dat hij er voor moet zorgen dit niet te forceren, niet te veel verwachtingen te hebben. Had de indruk dat hij wel ongeveer begreep wat ik bedoelde. Tenslotte vroeg Rob me weer over de nieuwe voogd die hij wil hebben, Hij vindt Mevr. Hengst best erg goed en sympathiek maar hij wil graag een andere omdat Mevr.Hengst toch altijd weer over vader praat.

Als ik dit ongenueanceerde van Rob tracht te vertalen dan wil hij eigenlijk iemand die hij niet behoeft te identificeren met allelei toestanden van vroeger, waarmee hij "onbesmet" verder kan gaan nu hij voor zijn gevoel een nieuwe strat maakte,

Gesteld dat ik er zeker van ben dat Mevr. Hengst er met hem over zal praten, dat ik eigenlijk dacht dat dit al gebeurd was of binnenkort zal gebeuren. Rob vraagt of Mevr, Hengst hem ghierover wil bel-len. Gezegd dat ik haar dit zal vragen.

Rob komt niet terug deze keer op het "vaderschap", iets wat hij tot voor kort konsekwent koppelde aan het krijgen van een andere "voogd".

andre beemster,

Rob. v.d. Luitgaarden.

21 nov. 80.

Volgens afspraak vader v.d. Luitgaarden met Rob op bureau. Het gaat om overleg rond de mogelijkheid om vader's al jarenlang aanwezige grief Het door de rechtbank ontnomen zijn van zijn "Vaderschap", een onvrede die hij hij de laatste maanden op Rob overbrengt met alle gevolgen vandien voor Rob's ontwikkeling.

Het plan van ons was: vader vr. sgt herstel in de ouderlijke macht - wij adviseren positief echter onder voorwaarde dat bij een evt. herstel van de ouders direkt een o.t.s. wordt uitgesproken opgrond waarvan de hulpverlening en plaatsing in het gezinshuis te Hilversum kan worden gecontinueerd. De o.t.s. zou dan kunnen worden uitgevoerd door Humanitas Utrecht. Deze instelling door ons benaderd bleek bereid te zijn een dit plan mee te werken. Ook de Raad v.d. K.B. was in principe niet tegen deze ~~xxx~~ ongebruikelijke handelwijze.

Meer bleek hoe moeilijk vader zich kan losmaken van allelei oude situaties en wrevel. Beter was het mogelijk om het gesprek via Rob te leiden die feitelijk beter met de materie om kan gaan dan vader, terwijl vader beter bereikbaar bleek te zijn via de omweg Rob.

Er was even schrik dat in het plan een o.t.s. noodzakelijk bleek te zijn, echter vader zowel als Rob zijn van mening dat thuisplaatsing onmogelijk is en alleen al om de betaling... zullen zij een o.t.s. aanvaarden. Wel is men blij met mijn voorstel om vooref een kennismakinggesprek te hebben met Humanitas Utrecht.

Vader zal gelijk a.s. maandag naar een advocaat-procureur gaan in zijn woonplaats. Rob is duidelijk opgelucht dat het gesprek na een moeilijk begin ~~verloren~~^{soepel} verlopen is.

11 dec. 1980.

Bel ik fm. v.d. Luitgaarden met de vraag of de advocaat-proc. al bezig is met de herstelprocedure. Moeder weet nergens van, vader is niet thuis. Bel 's-middags terug vader is wel thuis geweest maar nu niet bereikbaar... Moeder zegt dat vader v.d. L. besloten heeft het er maar bij te laten, het gaat nu toch allemaal naar wens in de kontakten van het gezin v.d. L. met Rob.....

andre beamster.

Pas nadat ik mijn dossiers had ontvangen, realiseerde ik mij wat er buiten mij om had plaatsgevonden. Want zoals u leest en nog zult lezen, bemoeit een directeur van een Kinderbescherming-organisatie zich wel heel erg met een van zijn pupillen. Bovendien wist hij dat ik bij niemand kon aankloppen om over het misbruik te vertellen.

U leest dat André mij bij Drs. Radlach Pries in behandeling houdt, maar ook dat de gevolgen van het misbruik, waar ik met niemand over kon praten, langzamerhand zichtbaar worden.

U zult begrijpen dat er veel dingen gebeurd zijn tijdens het misbruik waarover ik in dit boek niet wil uitweiden; ook ik heb mijn eigenwaarde. U kunt zich vast wel het een en ander voorstellen bij deze nare praktijken. Sommigen daarvan hoeven het licht niet te zien. Beemster had mij hierdoor in zijn macht en was mijn zwijgplicht bezegeld. Zelfs nu, na al die jaren nog!

MISBRUIK IN SPANJE

Ik zat in een overgangsfase; dat betekende dat ik binnenkort bij mijn pleegouders zou gaan wonen. Ik was vaak te vinden in de keuken in het St. Antoniushuis, dan mocht ik de koks, Kees en Bert helpen. Ik vond dit gezellig. Bert vroeg op een dag aan mij of ik het leuk zou vinden om samen met hem en zijn vrouw op vakantie te gaan, naar Spanje. Mits er toestemming voor gegeven zou worden. Natuurlijk vond ik dat leuk, maar ook eng om voor het eerst als vijftienjarige met het vliegtuig op reis te gaan. Voor mijn pleegouders was er geen enkele aanleiding of ver-

451

VERELARING

7 april 1961.

Ondergetekende, directeur van de "Stichting Katholieke Kinderbescherming 's Gravenhage", gevestigd te 's-Gravenhage aan het Frederik Hendrikplein 48, verklaart hierbij geen bezwaar te hebben tegen het feit dat de minderjarige: ROBERT VAN DE LUITGAARDEN, geboren te 's Gravenhage op 13 juni 1965, wonende te Hilversum, Nassaulaan 7, onder voogdij van bovengenoemde instelling, op vakantie meereist met de heer B.C. Verbiscen.

(A.J. Beemker)

denking dat er wat vreemds aan de hand was met deze situatie. En voor mij ook niet. Wij wisten niet beter of ik zou met de kok en zijn vrouw op vakantie gaan.

Toen we op Schiphol aankwamen, vertelde de kok dat zijn vrouw al in Spanje zat en dat we met zijn tweeën zouden vliegen.

In Benidorm in het appartement aangekomen, zei hij: "Zo nu nemen we eerst samen een bad". Ik zei hem dat dit niet hoorde en dat ik wel ná hem zou gaan badderen. Maar hij drong er steeds meer op aan en zei dat we zo weg moesten, haast hadden en dat het beter was om samen in bad te gaan.

Omdat ik al werd misbruikt door Beemster, liet ik het gebeuren maar (weer) over mij heen komen. Wat moest ik anders? In een vreemd land, in een appartement ver van huis en ik sprak de taal niet. Wie moest mij helpen? Wie kon mij helpen? Ik was op mezelf aangewezen. Nooit had ik deze kok verteld wat ertussen mij en Beemster gebeurde. Maar André Beemster had wel toestemming gegeven om met deze pedofiel naar het buitenland te gaan. In hoeverre kenden ze elkaar? Wist André Beemster dit? Allemaal vragen. Van iemand met zijn functie mag je toch verwachten dat hij eerst met de kok gesproken had.

Wat was ik blij dat ik weer thuis was, en dan bedoel ik veilig in Nederland, ondanks dat daar Beemster ook weer op mij wachtte ...

Tegen mijn pleegouders durfde ik niets te zeggen, omdat ik bang was dat ook het misbruik – gepleegd door de directeur van de Kinderbescherming – bekend zou worden. En de macht die deze organisatie had, begon ik steeds meer te voelen. Ik dacht: stel dat ik zeg wat er gebeurd is, wat zullen de gevolgen voor mij kunnen zijn? Ik zou waarschijnlijk niet geloofd worden en opgeborggen worden in een tuchtschool.

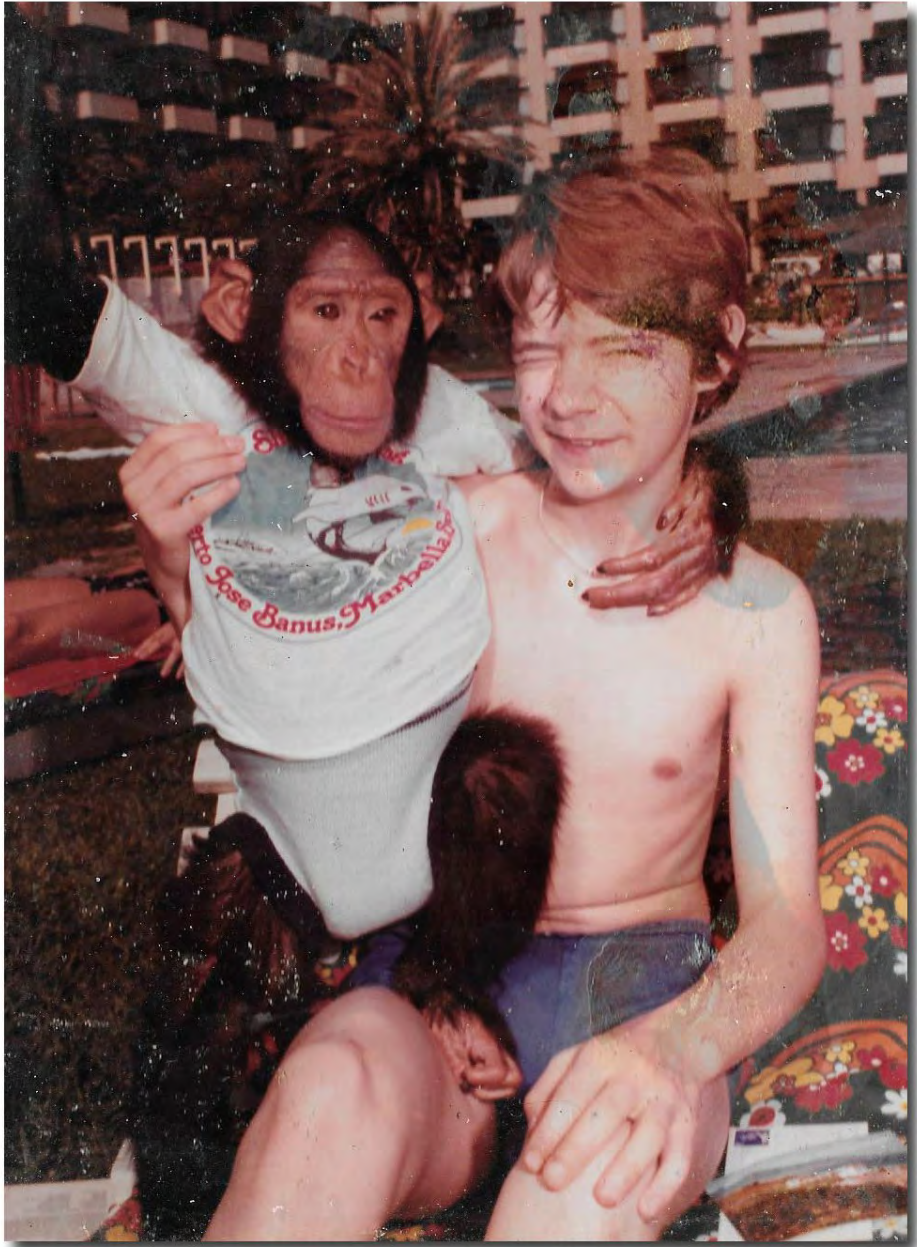
Ik besloot dat het beter was om te wachten tot ik mijn vrijheid had. Dat ik zelf kon doen en laten wat ik wilde en daarvoor moest ik nog heel veel geduld hebben.

Nog zes jaar te gaan tot ik volwassen was.

Ik kan zeggen dat het jarenlange seksuele en geestelijke misbruik mijn hart totaal heeft gebroken. Het beste kan ik deze ellende als volgt omschrijven:

"Mijn tenen balanceren op de rand van het ravijn. Langzaam komt er een oude man met een wandelstok aanlopen van de overkant van de brug. Aan zijn stok zit een scherpe punt. Hij komt steeds dichterbij. Op een gegeven moment voel ik die scherpe punt in mijn rug steken. Ik weet dat ik niet in het ravijn mag vallen, want dan ben ik dood.

Angstig kijk ik naar beneden en denk: ik moet volhouden, ik moet dit volhouden. En omdat die man steeds meer prikken in mijn rug geeft, val ik bijna. Ik voel me totaal machteloos en hoop dat hij snel weer oversteekt."

OVERLEVEN TOT IK EENENTWINTIG WORD

Kamertrainingscentrum

In 1982 stopten mijn pleegouders met het verzorgen van hun pleegkinderen. Omdat ik zestien jaar was, werd besloten dat ik niet opnieuw naar een internaat zou gaan. Er werd gekozen voor een kamertrainingscentrum. Dit is een woonhuis waarin vier tot acht jongeren met psychosociale problemen onder begeleiding samenwonen. Dat vond ik heel pijnlijk, want ik had het super naar mijn zin bij mijn pleegouders.

In die periode ging ik soms een weekend naar mijn ouders toe. Tegenover mijn moeder voelde ik mij zeer onprettig en tegenover mijn broers en zussen heel voorzichtig. Het liefst wilde ik samen met mijn vader zijn.

School

Ik weet nog dat ik mijn eerste stukje vlees bakte. Ik was ineens wat meer volwassen, met verantwoordelijkheden. Ik volgde een koksopleiding op Lts-niveau. Eerst vond ik dat leuk, maar op een gegeven moment ging ik steeds minder naar school toe. Ik was steeds vaker te vinden in een jongerencentrum. Hier rookte ik mijn eerste joint. Ik merkte dat blowen mij rust gaf en dat ik scherper tegen dingen aan begon te kijken. Ik kwam erachter dat die 'aardige' man, André Beemster, meer invloed op mij had dan ik dacht, en dat ik voorzichtig moest zijn. Hij was immers mijn toezienend voogd en directeur van de kinderbescherming. Hij had mijn onder-toezichtstelling verlengd tot mijn eenentwintigste.

Oplichting

Leefgeld kreeg ik van de kinderbescherming en dat liep via André Beemster. Hij regelde dat ik mijn weekgeld van een paar tientjes kon ophalen bij een directeur van een bejaardenhuis in Hilversum, die hij kende. Dit gebruikte hij ook om mij onder druk te zetten. Want als ik niet aan Beemster zijn genoeg voldeed, kreeg ik gewoon geen leefgeld.

Aq. No. 46

ddat:

4 MAART 1982

Stichting Sonnehoeck

KAMERTRAININGSCENTRUM

Koningslaan 43, 1405 GK Bussum
Telefoon 02159-1 66 31
Bank:
Ned. Middenstandsbank N.V., Bussum
Rek. nr. 65.84.61.370
Giro N.M.B. 267618

Kath. Kinderbescherming
Frederik Hendrikplein 48
b.d.v. J. v.d. Zwart
2502 SA Den Haag

BUSSUM, 3-3-182

Betreft: Aanvraag voor plaatsing van R.v.d. Huitgarden

L.S.

Bijgaand doen wij u toekomen informatieboekje(s) van ons kamertrainingscentrum en / intakeformulier(en).

Voor de duidelijkheid even het volgende:

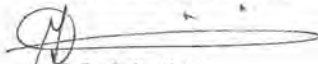
Om toegelaten te kunnen worden tot ons huis stellen wij als eis, dat er een begeleidende instantie is, die de (aspirant)bewoner blijft begeleiden gedurende de periode dat hij/zij in ons huis verblijft.
Tevens eisen wij, dat er zekerheid is over het feit, dat de plaatsing betaald zal worden door een instantie voordat de betreffende bewoner geplaatst wordt.

Onze intakeprocedure is als volgt:

- aanvraag tot plaatsing,
- informele kennismaking van de bewoner met ons huis
- opsturen van het intakeformulier. Wij willen graag dat dit uitgebreid ingevuld wordt door de plaatsende instantie (niet door de aspirant bewoner zelf). Vooral de vragen op blz. 3 van dit formulier zijn voor ons van groot belang. Tevens willen wij graag een pasfoto.
- Bespreking van het intakeformulier in ons team
- Het team beslist of de aangemelde bewoner al dan niet uitgenodigd zal worden voor een intakegesprek, zo ja,
- Intakegesprek in ons team (op vrijdagochtend) met de aspirantbewoner en zijn/haar begeleider (van de plaatsende/begeleidende instantie)
- Uiteindelijke beslissing. (In twijfelgevallen kunnen wij tot een proefperiode besluiten).

Met vriendelijke groeten en misschien tot ziens,

hoogachtend,
Stichting Sonnehoeck

J.C. Lohmeijer
directeur

Mijn oude pleegouders hadden, voordat ik naar Soest verhuisde naar mijn eerste kamertrainingscentrum, een spaarrekening geopend bij de Postbank. Daar stond tweehonderd gulden op toen ik het kreeg. Toen ik op een dag vijftig gulden ervan afhaalde, kreeg ik een lumineus idee. Op de ene pagina stond het geldbedrag in cijfers en op de andere pagina voluit. Ik besloot om 150,- gulden te veranderen in 450,- gulden. Het zag er perfect uit. Ik wist zeker dat dit zou werken.

De eerste stop was een drogisterij, waar een klein postkantoor was. Dat deed ik bewust, want misschien waren ze daar minder wantrouwig. Ik wilde 150,- gulden opnemen en dat lukte. Dat gaf mij zelfvertrouwen. Ik deed dit trucje nog een paar keer, steeds bij verschillende, kleine postagentschappen. Zonder problemen. Tot ik naar het hoofdkantoor ging. De medewerkster daar vertrouwde het niet en liep met mijn paspoort en spaarbankboekje naar achteren toe. Ik dacht nog: ik kan twee dingen doen. 1: Weglopen en dan door de politie thuis opgehaald worden. Of 2: hier op het postkantoor voor schut staan.

Mijn keus was snel gemaakt. Ik draaide me om en beruste in het feit dat het over en uit was. Ik heb er nooit straf voor gekregen. De duizend gulden die ik had opgenomen, werd door de kinderbescherming terugbetaald aan de Postbank.

Mijn geld ging voornamelijk op aan blowen en biertjes drinken in het jongeren-centrum. Daardoor kon ik mijn ondraagbare pijn over de gehele situatie beter aan. Gevolg was wel dat ik mijzelf meer een meer ging verwaarlozen; kleren vuil in de hoek, slecht eten en spijbelde van school.

Het zou nog een vervelende tijd tot mijn eenentwintigste gaan worden.

De leiding van het kamertrainingscentrum en André Beemster besloten dat het beter zou zijn als ik weer naar een internaat zou gaan met een school op het terrein. Dan kon ik mijn koksdiploma behalen. Bovendien was in de directe omgeving een kamertrainingscentrum. Dit was in het boerendorp Harreveld.

Ondanks dat ik volop blowde en zelfs medebewoners zocht die dat ook deden, behaalde ik wel mijn koksdiploma. Door contacten met andere blowers vond ik snel een huisdealer. Ik moest dan wel op de fiets naar Aalten. Soms was hij er niet en dat was flink balen; had ik voor niets dat heel eind gefietst. Ik had het blowen nodig. De leiding kon ik niet vertellen wat de oorzaak was van mijn drang naar drugs. Het woord misbruik, kwam niet over mijn lippen.

Gelukkig las ik het boek van Yvonne Keuls "Het verrotte leven van Floortje Bloem" (het verhaal van Christiane F.). Het gaat over een meisje dat begint met blowen en eindigt als heroïnehoertje. Dat boek gaf mij het inzicht: Robbie, zo moet je nooit willen eindigen.

Dat de auteur Yvonne Keuls later echt in mijn leven kwam, wist ik toen nog niet.

17 maart 1982

Hierbij verzoeken wij U ons bij wijze van uitzondering aandachtig te willen verlenen tot plaatsing van;

Rob v.d Luitgaarden
geboren 13 - 6 - 1965 te 's-Gravenhage.
in het kamertrainingscentrum "De Sonnehoeck"
Koningslaan 43
1405 GK BUSSUM.

Rob verblijft sinds 14-8-1980 in een gezinshuis van stichting "De Ophou" in Utrecht. Zijn huidige woonadres is Maarsluis 7 te Hilversum.

Rob is daar geplaatst na mislukte pleeggasin plaatsing en korte tijd internaatverblijf.

Tot veer kort was de plaatsing in het gezinshuis bijzonder geslaagd te noemen. Rob had een goede relatie met zijn gezinsouders opgebouwd. Helaas voor Rob zijn deze gezinsouders om privé redenen in december 1981 vertrokken en opgevolgd door andere gezinsouders.

Het contact met deze nieuwe gezinsouders is sindsdien veer Rob verslechterd.

De breuk heeft Rob moeilijk kunnen verwerken. De nieuwe gezinsouders hebben een wat andere aanpak naar de kinderen toe. (in totaal 6) Daar komt bij dat ook in de groep kinderen een volledige wisseling heeft plaatsgevonden. Rob bleef als enige van de "oude groep" over. Dit alles heeft ertoe geleid dat Rob begin dit jaar aangaf weg te willen uit dit gezinshuis.

Hij wil het liefst in een begeleide kamerbevoenings-project in de omgeving Hilversum - Bussum.

Dit heeft veeral te maken met de schoolomstandigheden van Rob. Hij volgt zijn schoolopleiding op de L.T.S.-afdeling ITO van de "Delta - school" te Bussum, adres; J.Sottermanstraat 3

Rob volgt deze opleiding (consumptieve richting) met veel plezier en is bijzonder gemotiveerd om deze opleiding te voltooien.

Momenteel zit Rob in het 3e leerjaar. Zijn resultaten zijn goed. Mede gemien het belang van deze schoolopleiding en ook de sociale contacten die Rob momenteel in de omgeving Hilversum en Bussum heeft liggen is gezocht naar een kamertrainingsproject.

Inmiddels is contact ontstaan met het kamertrainingscentrum "Sonnehoeck" te Bussum (adres Koningslaan 43)

De aanpak en de werkwijze van dit project spreekt onze instepling, maar ook Rob bijzonder aan. Hwat feit ligt er evewel dat dit project een z.g. "niet goedgekeurd" project is. Toch zouden we gaarne Rob binnen dit kamertrainingscentrum willen plaatsen om eerder genoemde redenen.

A.Boemster

Ag. No. 679 ddo: 07 APR. 1982

Ministerie van Justitie
Schedeldoekshaven 100 's-Gravenhage

Aan de St. Kath. Kinderbescherming
's-Gravenhage,
Frederik Hendrikplein 48,
2582 BA 's-Gravenhage.

Uw brief 17 maart 1982 nr. 298
Onderwerp R.v.d.Luitgaarden
117-533.065.8

Ons kenmerk Directie Kinderbescherming, afd.
Plaatsingsmacht. en Bijz.K. 117-533.065.8
Datum 2 april 1982
Doorkiesnummer 706245

Geacht bestuur,

Naar aanleiding van uw bovenvermeld schrijven deel ik u mede, dat de door u gevraagde machtiging voor plaatsing van Rob v.d. Luitgaarden in "De Sonnehoeck" te Bussum niet kan worden verleend.

Door de onderbezetting, welke zich in de sector van de zgn. "goedgekeurde kinderbeschermingsinrichtingen" voordoet dient een zeer restrictief beleid te worden gevoerd m.b.t. de niet-goedgekeurde inrichtingen. Het plaatsen van pupillen in laatst genoemde inrichtingen is dan ook in hoge mate ongewenst.

Ik verzoek u pupil te plaatsen in een dsz. goedgekeurde inrichting of gezinshuis of in een voor hem geschikt pleeggezin.

De Staatssecretaris van Justitie,
Namens de Staatssecretaris,
Het Hoofd van de Directie
Kinderbescherming, voor deze,

bijlage(n)

Postadres: Postbus 20301 - 2500 EH 's-Gravenhage - tel.: 070-707911 - Telex 34554 mvj nl

EVALUATIE - RAPPORT

betreffende : Rob van der Luitgaarden
geb. d.d. : 13-6-1965 te Den Haag
opgenomen d.d. : 1-8-1982 in De Snoekheuvel (Het Kompas)
op verzoek van : Kinderrechter Den Haag
rapport d.d. : 1-11-1982

Algemeen:

Rob bezoekt vanaf 1 augustus 1982 een kamer in Het Kompas. Hij moest uit het gezinshuis te Hilversum omdat dit gesloten werd. Hij durfde de stap om zelfstandig op een kamer te wonen nog niet aan. Hij wist niet precies wat hem dan te wachten stond en hij vond het fijn om af en toe nog met iemand over zaken te praten. Rob wist ook niet of hij met zoveel geld om kon gaan.

School was voor Rob geen probleem, daar ging hij graag naar toe.

Rob zijn start was wat moeilijk hier. Hij moest eerst een tijd op een heel klein kamertje wonen, omdat er nog geen andere kamer voor hem beschikbaar was. Dit zou voor \pm 2 weken zijn, het werden helaas 6 weken. Hij heeft zijn kleine kamer beperkt in kunnen ruimen en de rest van zijn spullen opgeslagen. Rob kwam in mijn vakantie, wat inhield dat hij de eerste 2 weken door een collega is opgevangen en dat hij hier al 2 weken woonde toen wij samen aan de slag gingen. Deze start verliep hierdoor in mijn beleving toch anders, wat afschrikkerend van beide kanten. Doordat Rob bij ons een voor hem ongekende vrijheid kreeg, heeft hij hiermee ruimschoots geëxperimenteerd, wat inhield dat ik hem vaak niet zag. We moesten duidelijker afspraken maken voor gesprekken. Ik heb nu na 2½ maand pas het gevoel dat we wat gerichter bezig zijn. We krijgen samen duidelijker wat Rob wel en niet kan en wat hij wil.

Wonen:

Rob is inmiddels van de kleine naar een grote kamer op de 2de etage verhuurd. Hij is erg blij met deze kamer en heeft die nu gezellig ingericht. Hij krijgt nog een bankstel en hoopt dan dat zijn kamer echt een gezellig thuis voor hem is. Zijn kamer ruime Rob een tijd tot tijd goed op, over het algemeen ziet het er redelijk netjes uit.

Rob kan zichzelf netjes verzorgen, maar als hij moeilijkheden heeft, laat zijn verzorging nogal wat te wensen over. Hij besteedt dan minder aandacht aan zijn uiterlijk.

Kleding wassen vindt Rob een vervelend werk. Hoewel hij gebruik kan maken van de wasmachine laat hij dit nog vaak tot het uiterste - tot hij bijna geen schone kleren meer heeft - oplopen.

Eten koken kan Rob redelijk goed, maar de regelmaat en anime ontbreken nog vaak.

School:

Rob zit in de 4de klas van de Delta school - kokeopleiding - te Bussum. Hij heeft zijn ritme om naar school te gaan nog niet gevonden. In de begin periode van school heeft hij wat pech gehad. Hij kreeg op een popfestival een gat in zijn hoofd geslagen, zodat hij een week plat op bed moest blijven liggen.

RAPPORT

betreffende : Rob van der Luitgaarden vervolgblad 1
geb. d.d. : _____ te _____
opgenomen d.d. : _____ in _____
op verzoek van : _____
rapport d.d. : _____

Daarna heeft Rob wat gespijheid en doordat hij 's avonds nogal eens te laat naar bed ging, veroliep hij zich 's morgens en bleef dan ook vaak thuis.

Rob en ik hebben verscheidende keren over dit probleem gepreat, maar Rob miste nog de spirit om door te zetten. We hebben 13-10-1982 een gesprek gehad op school en daar wat afspraken gemaakt:

- Rob wil zelf de school afmaken, hij zal hard moeten werken om de afgelopen periode in te halen,
- Als Rob 's morgens niet op school is, wordt Het Kompas gebeld, zodat hij eerder op verzuim aangefproken kan worden.

Vrije tijd - sociale kontakten

Tijdens de intake vertelde Rob al dat hij veel buitenshuis bezig was. Dit heeft zich hier ook voortgezet. Rob werkt 2 avonden per week in respectievelijk een buurt- en een jongeren centrum als vrijwilliger in Hilversum. De laatste tijd gaat hij ook regelmatig als bezoeker naar het jongeren centrum en naar een bar in Hilversum.

Het de meeste modebewoners was Rob al snel bevriend hier in huis. Hij zit ook regelmatig bij iemand op de kamer te kletsen.

Rob heeft veel mensen om zich heen nodig, hij kan moeilijk alleen zijn. Rob's grootste hobby is, met zijn "bakkie" bezig zijn. Dit heeft hij de eerste tijd hier niet kunnen doen omdat de antenne nog niet bevestigd kon worden.

Rob maakt gemakkelijk vrienden. (Mensen die wat bedreigend op hem overkomen gaat hij uit de weg).

Hij is spontaan maar n.i., niet zo open naar andere mensen toe. Rob is erg hulpvaardig naar andere mensen toe. De kontakten met zijn ouders, broers en zussen hebben we nog maar oppervlakkig besproken. Wel maakt Rob zich snel zorgen over de situatie thuis, als de dingen niet goed lopen.

Beld:

Rob is nog een het experimenteren met zijn geld. Hij heeft er nog niet zo'n goed zicht op, m.n. omdat hij zijn geld op zijn girorekening krijgt en zijn afschriften niet hier aankomen - fout van de girodienst. (Rob heeft wel een verhuibericht gestuurd.)

Konklusie:

Rob heeft een moeilijke start gemaakt in Het Kompas. Kleine kamer, get in zijn hoofd. De grote vrijheid die Rob hier heeft kan hij nog moeilijk hanteren. Mede hierdoor loopt de school nog niet zo goed. Rob is veel uithuizig en kan zich moeilijk alleen vermaken.

Geldzaken lopen redelijk.

RAPPORT

betreffende : Rob van der Luitgarden vervolgblad 2
geb. d.d. : _____ te _____
opgenomen d.d. : _____ in _____
op verzoek van : _____
rapport d.d. : _____

Aanvulling evaluatie bespreking:

Rob zit een beetje op de nul lijn, de zaken lopen niet zo fijn. Rob schaamt zich hiervoor, het gevolg is dat hij alles weglaat, het interesseert hem helemaal niet meer hoe het gaat, alles gaat toch fout, zoals school lukt nu toch niet meer, leest dan maar. Maar Rob zit in een leer-situatie, dus er mogen dingen fout gaan. De vraag aan Rob is hoe kunnen wij hem steunen. Rob wil in de herfstvakantie een paar dagen uit, naar de eerste gezinsouders, waar hij nog een goed contact mee heeft, zich daar lekker laten vervennen en weer wat op krachten komen. Hierna wil hij een nieuwe start maken.

Rob vraagt aan ons:

- of we vaker langs komen om te kijken of hij kookt en eet,
- 'e avonds Rob aanpreken om op tijd naar bed te gaan, zodat hij 's morgens op tijd op kan staan voor school,
- scheme maken waar hij zich aan kan houden.

Rob is snel beïnvloedbaar, kan nog slecht voor zichzelf opkomen. Hij zegt voor 90% ja als er iets aan hem gevraagd wordt. Cijfert zichzelf heel vaak laag, andere dingen en mensen zijn belangrijker/leuker.

27 Januari 1983 is Rob's 2de evaluatie, de volgende punten komen dan aan de orde:

- schoolgang
- dagritme - eten
 - naar bed gaan
 - opstaan
- opkomen voor jezelf, laten meeslepen
- praktische zelfstandigheid - was doen
 - kamer verzorgen
 - schoonmaken
 - geld

Nemens het team:

G. Rigtering
G. Rigtering, mantrix

Jongenshuis „Harreveld“

POSTBUS 4
7135 ZG HARREVELD (Gem. Lichtenvoorde)
TELEFOON 05443-1547
GIRO 85 37 59

Aq. No. 777 ddo: 18 APR. 1983

St.Katholieke Kinderbescherming Den Haag
t.a.v. De Weledele Heer J.v.d.Zwart

Frederik Hendrikplein 48

2582 BA DEN HAAG

UW REF. VAN DE LUITGAARDEN, RONZE REF. MdeB/AI/83130 DATUM 15 april 1983.
Geb: 13-06-1965

Geachte heer van de Zwart,

Naar aanleiding van het oriëntatiebezoek van Rob aan "Harreveld" kunnen wij U hierbij mededelen dat wij bereid zijn om Rob bij ons op te nemen.

Zoals inmiddels met U is afgesproken wordt Rob op maandag 18 april a.s. in de namiddag verwacht in projekt "de Driesprong".

Vertrouwende U hiermee van dienst te zijn geweest, verblijft, met vriendelijke groet,

hoogachtend,

P/v

M.A.C.de Beer, directeur.

MINISTERIE VAN JUSTITIE
Direktie Kinderbescherming
Postbus 20301
2500 EH 's-GRAVENHAGE

651/ab/mk

117-5330658

22 juni 1983.

Graag vragen wij uw aandacht voor het volgende.
Op 18.4.1983 plaatsten wij onze pupil Rob v.d. Luitgaarden in het vakinternaat "Harreveld" te Harreveld.
Dit op grond van het feit dat Rob niet te handhaven was in het projekt begeleide kamerbewoning "Het Kompas" te Soest.
Hij kreeg vanuit de grote vrijheid die hem hier geboden werd, kontakten met jongeren, welke o.a. drugverslaafd zijn.

Door de hele geschiedenis met Rob heen, hebben wij grote problemen gehad met het bieden van een stabiele leef-woonsituatie aan hem. Pleeggezinplaatsing en plaatsing in een gezinshuis liepen "stuk" op de niet aflatende agressieve inmengingen van Robby's vader, hetgeen temeer tragisch en voor ons onverteerbaar is, omdat de ouders vele malen blijkt geven Rob niets te kunnen bieden.

Om Rob gedurende de komende schoolvakantie iets te kunnen bieden aan verantwoorde ontspanning als tegenhanger van de drugscene waarin hij tot voor kort verkeerde, hebben wij besloten hem te laten deelnemen aan een zeetocht met het zezeilschip "De Eendracht".

Via bemiddeling van onze oud-voorzitter, de heer J.G. van Grieken, kregen wij een belangrijke korting op de deelnameprijs.
Kosten zijn f 585,- exclusief f 45,- verzekeringspremie (normale deelnameprijs f 1.585,-).

Het positieve van deze zeereis is dat de deelnemers geacht worden aan boord als bemanningslid mee te werken. Zij zijn dus geen "luierende" passagiers.

Wij verzoeken u te willen bezien of voor de genoemde kosten subsidie kan worden verstrekt.

Gaerne zijn wij bereid u deegewenst nadere informatie te verstrekken,

hoogachtend,

(A.J. Beemster)
direkteur.

EMMEN. 10-8-83.

Ag. No. 1564 ddo: 11 AUG. 1983

Geachte Heer. Zwaab.

MAAR AANLEIDING VAN U BRIEF
VAN 18-7-83 HET VOLGENDE.
U SCHREEF DAT ROB BANG WAS
OMDAT HIJ AF EN TOE SLICKIES
HAN GEROOKT. NU NAAR
INFORMATIE ROOKTE ROB
BEHOORLIJK, EN DAT BANG ZIJN
VOOR ZIJN VADER, DAT IS EEN
SOMERS, WANTS HIJ WEELE MONDERS
GOED HOE IK BEN. U SCHREEF
DOEK DAT MARYE EEN
GELINSHUIS MOKDER IS, DAAR
HEEFT U GELYK IN, MAAR
U SCH VERTELDE MIJ DOOR DE
TELEFOON DAT ZIJ CONTACT
MET MIJ ZOU OPNEMEN. IK
HAD DAAR NIET OM GEVARGD.
DAAROM MIJ BOOSHEID.
VERDER SCHRYF U, DAT HET
ROB ER VEELE FIJN ZALDOEN.
WAT DENK U VAN DE OUDERS?
MIJN BELANGRIJKSTE PUNT IS.
DAT ER NIET MEER HENGSE.
NOG GEEN OPENHEID EN
EERLIJKHEID IS VAN DE
ZIJDE VAN DE KINDER-
BESCHERMING. WANTS ER
WORDT ONS ALLES NIET
VERTELT. WANTS ALS U MIJ.

Hallo Pap en Mama

Hier is een keiharde brief want ik moet toch even mijn hart luchten.

Ik vindt het jammer dat het nu niet meer loopt met ons, wat ik nu in deze brief typt kan pijn doen in jullie hart maar dat is het in mijn hart ook en nu wil ik jullie niet alles verwijten hoor.

Allereerst schokten het me dat Jaap mijn vertelde dat ik alleen maar bij jullie kwam als ik wat wou hebben b.v die brommer, kreeg ik die brommer niet voor mijn verjaardag of aangeboden'nee dat vindt ik wel een klare streek, ik kwam altijd omdat ik van jullie allerbij houdt en niet voor die brommer of zo.

En dan nog iets beseffen jullie eigenlijk wat voor jeugd ik heb gehad in internaten, pleeggezinnen, inrichting nou die zijn niet op twee handen te tellen weten jullie dat ik nooit een echte thuis heb gehad behalen bij kees en marije ^{mens} dan, en dat ik nooit echte liefde heb gehad die wel iedereen nodig heeft !!!

Want om de jaar ben ik wel verhuist hoogstens 2jaar nou ik kan wel zeggen dat ik een klote jeugd heb gehad.

Ik had dit nogmaals liever in een gesprek gezegd.

En wat ik dan nog niet snapt waarom ik wel af en toe ^{s nachts} ~~snecht~~ wel goed met Mama op kan schieten want dan zit mama ook te zeggen dat ze er spijt van heeft, en ik probeer dan duidelijk te maken waarom kan dat overdag dan niet als mijn broers en zussen erbij zijn ik weet zeker dat er dan niks van klopt of heb ik soms ongelijk en nou wordt er natuurlijk gezegd Hoe durft hij dat te schrijven ik heb het altijd voor mijn gehouden, maar ik ben de laatste jaar wel keihard geworden iemand zeggen hoe je er over denkt.

Ik had een ding gewildt een dat is dat we elkaar better leerden kennen want ik weet

eigenlijk niet veel van jullie af, logies met zo'n jeugd we hebben gewoon de kans niet gekregen om elkaar te leren kennen want hoe kunnen jullie nou al vanaf mijn 3 jaar zeggen dat loopt nooit goed af, omdat ik niet wou eten uit mama der armen of dat ik lag te huilen en omdat ik te laat ging lopen en praten toen bezeeft ik het niet hoor.

Als je drie bent zijn je hersens niet goed ontwikkeld en dat is bij niemand en dat is wel zo, wie weet wat hij/zij op zijn derde jaar heeft gadan niemand toch!!!!

Ik heb ook ~~geda~~ van Jaap gehoord dat u en mama dachten dat Marije en Kees samen onder een hoedje speelde met mij en Jaap, nee Marije besef terminsten wat ik voor een jeugd ik heb gehad en van Marije, Kees, Joris krijg ik wel liefde die ik merkt ik zou ze voor geen MILJOEN willen missen of kwijt raken Ik had gehoopt dat jullie het wel wilden dat wij elkaar beter leerden kennen want wij zijn gewoon uit elkaar gegroedt of niet soms?

Maar goed jullie hebben nog steeds een plaatje in mijn hart waarin ik tegen mijn zelf zeg IK HOU WEL VAN JULLIE en dat zal ik mijn hele leven zeggen tegen mijn zelf jullie moeten deze brief niet opvangen als stank voor dank want zo ligt het ook weer niet nou goed ik zou in ieder geval zeggen ik hoop dat jullie en ik er van overtuigd dat het naar een paar keer (geen geheimen voor elkaar) dan zijn wij niet meer uit elkaar te slaan als wij dagjes uit gaan samen, goed ik hoop dat het echt goed komt maar dat kan alleen als wij er met zijn drieën er aan gaan werken.

Goed ik heb verteld wat ik op mijn lever heb, ik heb overens deze brief zelf gemaakt zonder hulp of zo, nogmaals neem dit niet te zwaar op.

en ik hoop dat ik spoedig wat van jullie hoort ook jullie mening graag

nou ik zeg dan bedankt en tot gauw op ons weerziens
met volle moet dan .
nog een ding ik het viel mijn wel tegen dat ik geen bedankje heb gehad
voor die kaart die ik gestuurd heb en de ook aangekomen moet zijn, en
want ik heb hem hier in nederland op de bus gegooid en met het goede adres
erop. goed ik hoop echt dat het gauw goed komt. en dat meen ik echt hoor
het goed willen jullie iedereen de groetjes doen van mijn kant
tot weerziens

Jullie zoon.

Robert v.d. Luitgaarden

Memo Beemster

Rob v.d. Luitgaarden.

24 mei 1984.

belt ok mee te delen dat hij, volgens de leraren, geslaagd is.

Hij is nu in Hilversum om een kamer te zoeken. Als het even wil lukken gaat
hij per 1 juni op kamer in H'sum wonen.

Hoe het dan fincaiel moet.

Hem gezegd dat hij bij op kamer wonen geld vooruit krijgt en evt. ook
een voorschot voor borgsommen.

Rob gerustgesteld. Weet overigens niet of Rob nu niet te hard loopt gezien
de gekozen datum vertrek Harreveld per 1 juni a.s.

andre Beemster,

Geslaagd

Na het behalen van mijn diploma in 1984 verhuisde ik naar Hilversum en ging op kamers wonen. Ik had daar een aantal kennissen en vrienden uit het jongerencentrum en mijn pleegouders woonden daar ook in de buurt. De ellende was nog niet voorbij. Ook hier kwam André Beemster bij mij langs. Hoewel ik een grondige hekel aan hem had, moest ik steeds vriendelijk blijven. Hij kon nog steeds doen wat hij wilde met mij. En al zijn bezoeken mondden uit op – met tegenzin - seks met hem. Daarnaast vertoonde ik extreem pubergedrag.

Samen met een medebewoner kwam ik op het idee dat je heel eenvoudig met een schaar en auto van het merk Mini kon starten. We gingen tot diep in de nacht op zoek naar een Mini. Uiteindelijk vonden we er een, en het idee klopte. We kropen er met zijn vieren in, ik achterin en we reden ermee weg. Het duurde niet lang of we werden achtervolgd door een politieauto en deze hield ons ook aan. Ze zagen al snel dat er geen sleutel in het contact zat en we werden aangehouden. Op het politiebureau in Soest kregen we te horen dat die Mini van een collega-agent van hen was ... Naderhand hebben we samen met de agenten er wel om gelachen. Ik ben voor deze zaak niet veroordeeld en heb nooit een gesprek gehad met bijvoorbeeld een kinderrechtster over dit incident.

Ik kreeg een oproep van het leger om mij te gaan melden in Utrecht. Verplichte dienstplicht was toen nog aan de orde. Op zich zag ik dienstplicht wel zitten, maar dat was dan om mijn rijbewijs te halen en lekker op de weg te zitten. Ik werd wel goedgekeurd, maar kreeg vrijstelling omdat andere familieleden al in dienst waren geweest.

Op kamers

Ook in Hilversum verzorgde ik mij slecht. Ik at te weinig en blowde veel. André Beemster stelde voor dat ik naar Den Haag zou verhuizen. In een pension vlakbij het kantoor van de Katholieke Kinderbescherming, dichtbij hem dus! Lekker doorzichtig. Hoe kwam ik ooit nog van hem en dat gebouw af in mijn leven? Ik had weinig of niets in te brengen en verhuisde naar Den Haag. Ik moest daar erg wennen en ging meteen op zoek naar een coffeeshop. Na ongeveer een halfjaar plaatste André mij weer over naar een gastgezin. Daar zou ik verblijven tot er een plaats vrij was voor mijn derde kamertraining. Ook op deze leeftijd dwong hij mij nog steeds tot seksuele handelingen met hem. Misselijk was ik ervan, en inwendig heel kwaad en gefrustreerd.

Gerard,

Rebby van de Luitgarden woent zoals je weet sinds enkele weken op kamer in den Haag. Dit mede en val. op aandringen van Jaap en mij. (Slechte invloeden in Hilversum en bereikbaarheid voor ons).

Hij heeft geen kontakten met thuis meer (ouders) maar wel met zijn ex-~~st~~ gezinshuisouders, die in Hilversum wonen.

Wij, Jaap en ik) vinden het van groot belang dat hij deze kontakten met de ex-gezinshuisouders aanhoudt.

Zijn weekgeld is uiterst laag gezien inhoudingen. Hij krijgt f. 45,- per week voor eten-kleding-zakgeld.

Op grond hiervan lijkt het gerechtvaardigd dat wij eens per maand het reisgeld den Haag-Hilversum voor hem betalen.

Vrijdag 25 okt. komt hij dan ook bij je voor reisgeld, naast het weekzakgeld.

Ik mag aannemen dat je het hier mee eens kunt zijn en hem het reisgeld geeft. Dit alles zolang hij geen verdiensten heeft als werk of zo.

merci.

andré.

25/10 reisgeld D.H. - H'sum f31= voorschot
betaald!

Rob v.d. Luitgarden.

Heeft nu telefoon 035 - 42101.

Heeft Jaap maandagavond gebeld kreeg geen antwoord, hiervoor excuses...

Rob vraagt een voorschot om een aantal singen te kunnen gaan kopen die hij broodnodig heeft.

Hij heeft het kennelijk erg naar zijn zin op z'n kamer en wil het gezellig maken.

Psychologisch goed teken denk ik.

Hem eerst gezegd een begroting te maken, dit heeft hij keurig gedaan.

Begroting is als volgt.

Aanvulling pennenset :	f.75,-
Koffie/theemokken :	"12,-
Koffiezetapp. :	"50,-
Aanvulling servies :	"25,-
Bestek :	"25,-
Zessenrek :	"25,-

Verder wil hij een ijaknet maar nu t zelf die te pullen proberen te krijgen bij de Stichting Spullenhulp, hiernaast heeft hij nog geen bed, hij slaapt op de bank. Ook een bed zal hij proberen te krijgen bij Spullenhulp.

Mijn voorstel is Rob f. 300,- over te maken om o.e.a. aan te schaffen en dit bedrag als lening te zien.

Wacht hij nog een aanvulling nodig hebben i.v.m. maatschap bed dan horen we dat wel.

Graag besproken op korte termijn.

andré

BIJNA EENENTWINTIG

Het overlijden van mijn vader

In het jaar dat ik eindelijk eenentwintig jaar zou worden, woonde ik voor de zoveelste keer bij een gastgezin; ik wachtte weer op een plek in het kamertrainingscentrum. Ik had werk als schoonmaker bij een slagerij in Rijswijk. Het was een pittige en verantwoordelijke baan. Met een hogedrukspuit moest ik alle slachttafels, vleeskratten en opslagruimten schoonhouden. Ik had het er wel naar mijn zin.

Elke avond stond het eten al klaar voor mij bij dit lieve gastgezin. Zo ook die avond dat ik gebeld werd door een familielid. Mijn vader lag op sterven en het zou beter zijn om te komen. Omdat ik al een aantal jaren niet meer thuis was geweest, voelde het zeer onwennig voor mij om daar weer te zijn. Maar ik was ook blij dat ik mijn vader nog onder vier ogen heb kunnen spreken. Na het gesprek ging ik samen met een familielid naar het dorp om iets te halen voor hem.

Toen we terugkwamen en net uit de bus waren gestapt, kwamen er twee dames op ons af en vroegen naar een adres. Het adres waar mijn vader woonde. Verbaasd vroegen wij waarvoor zij kwamen en zij vertelden dat er iemand was overleden. Zij kwamen de overledene wassen en aankleden. Wij spoedden ons naar huis.

Ik zie mijn vader nog liggen in zijn kist. God hebbe zijn ziel. Hij was een goede man, die ik veel te weinig heb mogen leren kennen. Als hij vier maanden langer had mogen leven dan had hij kunnen vernemen wat voor vuile spelletjes de directeur van de Katholieke Kinderbescherming met zijn zoon had uitgehaald.

Derde kamertrainingscentrum

Ik verhuisde naar mijn derde kamertrainingscentrum. Intussen was ik gestopt met werken en een opleiding begonnen als verzorger. En ik had besloten dat ik André Beemster zou aangeven bij de politie, zodra ik eenentwintig jaar zou zijn. Ik wist haast wel zeker dat als zijn speeltje (ik) volwassen zou zijn en hij er niets meer over te zeggen had, deze plek door een ander onschuldig jong kind zou worden opgevuld. Deze man was gevaarlijk en ik wilde hem hoe dan ook doen stoppen met deze praktijken.

Maar hoe?

Ik besloot mijn voornemen te overleggen met mijn mentor/begeleider van het de kamertrainingscentrum in Den Haag. En hij vertelde mij - tot mijn grote verbazing - dat het inderdaad een zeer gevoelig zaak was en leefde met mij mee om naar de beste oplossing te zoeken. Hij adviseerde mij dat ik eens met schrijfster Yvonne Keuls moest gaan praten. Zij had een boek geschreven over een kinderrechtster die jongens had misbruikt.

Ik ging op zoek naar het boek in de bibliotheek om zo achter de naam van de uitgeverij te komen om vervolgens Yvonne Keuls te kunnen benaderen. Tot mijn grote vreugde kreeg ik het adres en telefoonnummer van een medewerker van de bibliotheek, die na het aanhoren van mijn verhaal besloot het aan mij te geven. En wat bleek: Yvonne Keuls woonde twee straten van mijn kamertrainingscentrum af! Ik geloof niet in toeval, het moest zo zijn.

Laatste ontmoeting met André Beemster

André Beemster wilde met mij mijn eenentwintigste verjaardag vieren en uit eten gaan bij een Chinees restaurant. Ik weet nog goed dat ik aan tafel zat en alleen maar dacht: jongen, wat je mij hebt aangedaan, zal je tien keer zo hard terugkrijgen. Het kostte mij veel moeite om mijn gedachten voor me te houden. We bespraken de reizen die ik via hem had mogen meemaken op het zeilschip de 'Eendracht'. Daarmee was ik twee keer naar Denemarken en één keer naar Engeland gevaren. Het is een soort opleidingsschip. Maar ook mijn vele verhuizingen kwamen aan bod. En ik maar vriendelijk blijven lachen. Ik moest nog eventjes volhouden.

Aangifte

Eindelijk, ik was eenentwintig. Wat voelde ik een last van mij afvallen, echt letterlijk. Het mooiste verjaardagscadeau in heel mijn leven. Er werd een plan gemaakt om met een Tunesische medebewoner van het kamertrainingscentrum samen te gaan wonen. We konden goed opschieten met elkaar. Op deze manier konden we de kosten van huur delen. Maar eerst moesten we een kamer zien te vinden, wat uiteindelijk ook lukte. En ik was blij, want hij kon goed koken.

Toen ik schrijfster Yvonne Keuls opbelde, nodigde ze me meteen uit om bij haar langs te komen. Dezelfde middag was ik bij haar. Yvonne vertelde dat zij de pedofiele activiteiten van een kinderrechter beschreven had. En dat een krant een ingezonden brief van André Beemster had gepubliceerd. Hierin beweerde hij dat alles wat er in het boek van Yvonne Keuls stond niet waar was, allemaal gelogen. Ik snapte het niet meer: Dit zei de man die mij jarenlang had misbruikt?

Waarom was ik eigenlijk onder de macht van de Kinderbescherming komen te staan? Was het een geldkwestie? Een andere gedachte begon zich aan mij op te dringen toen ik bij Yvonne zat: Directeur Beemster was natuurlijk ook bevriend met de kinderrechter, die mogelijk mijn ouders uit de ouderlijke macht heeft gezet. Het kon haast geen toeval zijn. Ik heb altijd het gevoel gehad dat ik een doorschuifkind was en daarom misbruikt werd.

Yvonne Keuls is met mij meegegaan toen ik aangifte ging doen. Zij heeft ervoor gezorgd dat ik mijn verhaal kon doen bij een betrouwbare onderzoeker.

Over wat er met mij in Spanje was overkomen, durfde ik niets te vertellen tijdens de aangifte. Bang dat ik niet geloofd zou worden. Het misbruik, verscholen achter het masker van de Spaanse zon, was kort, maar zeker ook heftig geweest. Ik hield daar ook André Beemster voor verantwoordelijk. Hij was mijn voogd.

Belangrijk voor mij was dat André gestopt zou worden, zodat hij niet nieuwe slachtoffers zou kunnen maken.

De schriftelijke verklaring van Yvonne Keuls die zij schreef op 5 januari 2012, waarin zij bekennt Beemster te hebben gesproken, en hem een bekentenis heeft laten doen, is een geschenk uit de hemel voor mij. Voor in dit boek vindt u deze verklaring.

VOOGDIJDECHARGE

483/gw/mk

3 juni 1986

Hiemede verklaart ondergetekende
Robert van de Luitgaarden geboren 13.6.1965 te
's-Gravenhage, thans verblijvende te 's-Gravenhage
Schoutendreef 117 dat hij niets meer te vorderen heeft
van zijn gewezen voogdes de
"Katholieke Stichting Jeugd en Gezin den Haag - Leiden"
gevestigd te 's-Gravenhage, Frederik Hendrik~~plein~~ 48.

's-Gravenhage, 13 juni 1986

(R. v.d. Luitgaarden)

Robert van de Luitgaarden

EEN JAAR NA DE AANGIFTE

Nog steeds had ik niet gehoord of mijn aangifte tegen Beemster een zaak zou worden. Ik besloot daarom de publiciteit op te gaan zoeken. In mijn ogen verwaarloosde mijn advocaat de zaak en ondernam geen stappen tegen de dader, of instanties om een civiele procedure op te starten. Ik nam een andere advocaat in de armen en deze vertelde dat ik te laat was voor een civiele rechtszaak. Maar dat ik nog wel in aanmerking kon komen voor een schadevergoeding van de Commissie Gewelddismisdrijven. Daar moest ik dan wel eerst mee in gesprek.

Ondanks mijn vele verzoeken over hoe 'de zaak' er tegen Beemster voorstond, kwam er geen reactie van de rechtbank in Den Haag. Terwijl er in dat jaar juist besloten was dat slachtoffers van misdrijven beter op de hoogte zouden worden gehouden. Maar bij mijn zaak was dat niet zo, wat mijn advocaat ook probeerde. Er stonden zeker flinke belangen op het spel? De beruchte kinderrechter ging uiteindelijk weg met een gouden handdruk. En de zaak tegen André Beemster werd door dezelfde officier van justitie behandeld.

Tv-optreden Sonja Barend 25 mei 1987

Via Yvonne Keuls leerde ik een lotgenoot Peter kennen, hij was ook door Beemster misbruikt en door een kinderrechter. Hij kwam met het voorstel of ik niet eens bij Sonja Barend mijn verhaal wilde doen. Ik kwam in contact met Kees Driehuis – hij presenteert nu Per Seconde Wijzer. Destijds hadden we alleen nog maar NED 1, 2 en 3. Het programma van Sonja werd altijd zeer goed bekeken en ik besloot het te doen.

Ik informeerde mijn moeder dat ik mee wilde doen aan een live tv-uitzending, en dus mijn verhaal zou delen. Dat ik hoopte dat André Beemster, die op dat moment in de ziektewet zat, zijn functie niet terug zou krijgen. Wat er toen gebeurde, kan ik nog steeds niet geloven. Doodkalm zei mijn moeder: "Ik dacht altijd al wel, dat jij misbruikt werd!" Dit vermoeden had ze gekregen omdat ik steeds mee mocht op de zeilreisjes. Dit voelde als een dolk in mijn rug. Ik voelde me gekrenkt en zou geen rekening meer met haar gevoelens houden en de volgende dag gewoon mijn verhaal doen bij Sonja Barend.

Maar zover was het nog niet. Thuis, op het Kamertrainingscentrum, ging de telefoon op de eerste verdieping continu over. Het bleek mijn familie, die dreigde de tv-uitzending te komen verstoren, want het was een schande dat ik op tv zou verschijnen. Maar mijn eigenbelang was dit keer groter. Nadat er voldoende veiligheidsmaatregelen genomen waren en ik in de zaal had rondgekeken op eventuele aanwezige familieleden kon de uitzending beginnen. Voetballer Ruud Gullit, Ernst Jansz van de band Doe Maar waren ook als gasten aanwezig. Van de laatste kreeg ik nog een handtekening.

Ik deed mijn verhaal bij Sonja Barend en voor mijn gevoel zat iedereen gekluisterd aan de buis. In de zaal werd er in ieder geval met afschuw naar mijn verhaal geluisterd. De vele verhuizingen, jarenlang misbruik door een directeur van de Stichting Katholieke Kinderbescherming, over de band met mijn moeder, of juist de band die er nooit was, het verloop van de aangifte en natuurlijk de gevolgen van dit alles. Ook werd er een deskundige bijgehaald, die vertelde dat het zeer moedig van mij was dat ik mijn verhaal kwam doen, want niemand deed dat destijds en zeker niet op tv. Maar ik was zeer gemotiveerd en gedreven om tot een goed einddoel te komen. Sonja vroeg nog aan de deskundige of het slim van mij was mijn verhaal te doen, waarop hij antwoordde: "Ik kan niet in de toekomst kijken van Rob, maar dat er andere mensen baat bij hebben is zeker." Het werd in ieder geval aan een breed publiek onder de aandacht gebracht. Op YouTube kunt u de uitzending terugzien: www.youtube.com/watch?v=Pehpd3kDSl0

Iedereen op school reageerde geweldig, zelfs van mensen die mij op straat herkennen kreeg ik warme woorden. Die fijne reacties hebben mij wel goed gedaan. Ook kwamen er schriftelijke reacties binnen bij Stichting Korrelatie terecht. Na de uitzending had men de mogelijkheid geboden om daar naartoe te bellen met vragen. Een paar reacties heb ik bewaard en één heeft een belangrijk plaats ingenomen in mijn hart.

Eric, 19 jaar, schreef dat hij bewondering heeft voor mij, omdat ik niet uit wraak handel, omdat ik wil voorkomen dat 'deze man' nog meer slachtoffers maakt en dat hij het moedig vindt dat ik mijn verhaal doe. Ik mocht hem terugschrijven. Alleen ik heb zijn adres nooit gekregen van Stichting Korrelatie. Wat ik wel jammer vond.

Zeven maanden na mijn tv optreden, werd ik door mijn advocaat op de hoogte gebracht dat de zaak was geseponeerd. De reden was niet echt duidelijk. Later vertelde ze mij dat een typefout de oorzaak was. En daar kon niks meer tegen gedaan worden. Als leek geloofde ik dat.

Krantenartikel

In een krantenartikel stond dat het bestuur van Stichting Katholieke Kinderbescherming het betreurde dat ze hun directeur moest ontslaan. Hij had immers tientallen jaren goed werk verricht. Stonden diezelfde woorden niet eerder in een krant van directeur Beemster naar de kinderrechtter toe? *"Het was zo'n goede man!"* Een Haagse vrouwenbeweging reageerde daarop met een open brief in de krant, dat ze het schandalig vonden dat het bestuur het betreurde.

Kinderbescherming

Ik wilde mijn persoonlijk dossier inkijken bij de kindbescherming. Of het was om mij te treiteren, weet ik niet, maar ik werd uitgenodigd om naar de kamer te gaan waar ik meerdere keren was misbruikt! Alle overige andere kamers waren bezet. Daar kreeg ik de mededeling dat mijn dossiers verdwenen waren.

Ik was zeer geschokt. Hadden ze nou nog niets geleerd? Er zou in Nederland een instantie moeten komen die andere instanties zoals jeugdzorg controleert. En als kind zou je soms buiten de kindbescherming om eens in de zoveel tijd, een gesprek moet hebben met iemand van buiten die instantie. Want laten we niet vergeten dat een kind er niet om gevraagd heeft om onder voogdij te komen. De overheid beslist en als je pech hebt tot je eenentwintigste. Het verbaasde mij dan ook dat er na de uitzending van Sonja Barend niets in die richting is opgezet.

Erkend of miskend door Schadefonds Geweldsmisdrijven?

Mijn rechtszaak was dus geseponeerd, maar ik werd wel erkend door de Commissie Geweldsmisdrijven (een onafhankelijke commissie, waarvan de leden aangesteld worden door de Minister van Veiligheid en Justitie). Ik kreeg van hen een schadevergoeding. Het geld was toen niet zo belangrijk. Wel de erkenning. Van het geld kocht ik een wasmachine en wat huishoudelijke spullen.

Vol goede moed ging ik naar het casino. Ik wilde voldoende geld winnen om mijn rijbewijs te halen. Met vijfenzeventig gulden inleg won ik tweehonderd vijftientig gulden. De volgende dag nam ik duizend gulden mee, in de veronderstelling dat ik mijn rijbewijs zo bij elkaar zou gokken. Maar helaas, de gokkast dacht er anders over en voordat ik wist was al het geld op.

Ik had al wel een auto gekocht, een Opel, automatisch. Ondanks dat ik geen rijbewijs had, besloot ik toch te blijven rijden. Het gaf mij rust.

Bylage 2

Commissie schadefonds
gewelddsmisdrijven

4356

De heer Robert van de Luitgaarden
te 's-GRAVENHAGE

Geachte heer Van de Luitgaarden,

1. Op 19 juli 1987 hebt u de commissie schadefonds geweldsmisdrijven telefonisch verzocht een uitkering uit het fonds aan u toe te kennen. Op 24 juli 1987 hebt u uw verzoek schriftelijk aangevuld. De door u verstrekte inlichtingen zijn bevestigd en zo nodig aangevuld door het onderzoek, namens de commissie ingesteld. Aldus is voor de commissie aannemelijk geworden dat jagers u in de periode 1980 tot en met 1986 op meerdere plaatsen in Nederland opzettelijk een geweldsmisdrijf is gepleegd, waardoor aan u zwaar letsel is toegebracht.

2. Materiële schade

Voor de commissie is niet aannemelijk geworden dat u ten gevolge van het letsel, u in genoemde periode toegebracht, materiële schade hebt geleden welke voor uitkering uit het schadefonds vatbaar zou zijn. Een uitkering wegens materiële schade blijft derhalve achterwege.

3. Immateriële schade

Een uitkering is ook mogelijk voor andere dan vermogensschade, te weten voor verlies van levensvreugde. De commissie bepaalt naar redelijkheid en billijkheid dat aan u voor de door u geleden en mogelijk nog te lijden immateriële schade f toekomt. Hierbij is uitgangspunt de wettelijke maximum-uitkering voor immateriële schade van f .

Voorts is rekening gehouden met de hoogte van de uitkeringen welke aan andere verzoekers in vergelijkbare omstandigheden zijn toegekend.

4. De commissie kent u derhalve een uitkering uit het schadefonds geweldsmisdrijven toe ten bedrage van f

wegens immateriële schade.

TIEN JAAR VERWERKING

Mijn vrijheid was het mooiste cadeau dat ik kon mij wensen toen ik eenentwintig werd: vrij als een vogel. Een vrijheid, die in mijn situatie toch iets minder rooskleurig was. Ik had dan wel de erkenning gekregen met het daarbij behorende geldbedrag, maar door justitie voelde ik mij bedrogen en vernederd. De dader was vrijgesproken en dat zat me goed dwars. Ik kreeg aan alles en iedereen een hekel. Vond iedereen schijnheilig en meelopers.

GSD

Zo kreeg ik van de gemeente Den Haag een uitkering. Maar, waar ik naar mijn idee deskundige hulp moest hebben in verband met het verwerken van het verleden, werd dat door de GSD volledig aan de kant geschoven. Zij gaf mij de opdracht om zo spoedig mogelijk aan het werk te gaan. Wat ik had meegemaakt was voor hen niet van belang. Wat voelde ik me machteloos. Het gevoel er helemaal alleen voor te staan met een loodzware rugzak gevuld met de ellende van het verleden.

RIAGG

Omdat mijn verleden verwerkt moest worden, stuurde men mij naar het RIAGG. Daar kreeg ik het advies om een dagbehandeling te gaan volgen. Ik moest praten als Brugman om ervoor te zorgen dat ik niet gekort zou worden op mijn uitkering. Dit hield ik niet lang vol. Ik kon er mijn verhaal wel kwijt, maar het leverde mij geen tips op hoe ik ermee om kon gaan. Ik kreeg een heel ander beeld van het leven en dacht: ik heb behoorlijk wat meegemaakt, het verwerken ervan gaat me jaren kosten. Dat houdt in dat ik een heel stuk van mijn leven ga missen. En als ik dan oud ben en terugkijk op mijn leven, dan word ik weer depressief. Ik moest het zelf doen, alweer!

Uitzendbureau

Ik ben toen voor uitzendbureaus gaan werken: auto's tellen die op de snelweg reden, bijvoorbeeld. Post rondbrengen op het Ministerie van Verkeer en Waterstaat. Schoonmaakwerkzaamheden.

Wraakactie

Na mijn aangifte dacht ik dat ik mogelijk een wraakactie zou kunnen verwachten van Beemster. Hij was ten slotte zijn baan, zijn status kwijt. Redenen genoeg, dacht ik. Toch had hij hierom er zelf om gevraagd. Als je kinderen misbruikt, loop je de kans dat het vroeg of laat uitkomt. Voor zijn gezin vond ik het wel zielig, zij hadden er niet om gevraagd. Zij werden net zo goed als ik slachtoffer van zijn wandaden. Maar hoe hij een eventuele wraakactie zou opzetten, daar had ik geen idee van.

Er gingen twee jaren voorbij zonder dat er iets gebeurde. Tot er op een zaterdagochtend werd aangebeld. Politie! Ik moest mee naar het bureau. Zij wilden geen informatie geven. Ik zou dat wel op het bureau horen.

Op het bureau werd ik naar een afgesloten ruimte gebracht waar ik moest wachten. Toen er een bak koffie gebracht werd, vroeg ik weer naar de reden. Nu werd er gezegd dat politie van buiten de stad onderweg was. Hoe hard mijn hersencellen ook werkten, ik had geen idee wat er aan de hand was. Eén ding stond voor mij; ik had niets gedaan wat voor de wet verboden was.

Ik werd opgehaald door een agent in pak en één in burger. De agent in burger antwoordde kortaf: "naar de Veluwe" op mijn vraag waar we naartoe gingen. Onderweg zag ik het bord: Veenendaal. Ik reageerde direct en zei: "Dat is ook toevallig, daar woont een familielid van mij" zei ik. Op de vraag van de agent of ik die persoon onlangs nog had gezien, vertelde ik dat ik die al jaren niet meer gezien had.

Op het politiebureau gingen we naar de verhoorkamer. Hier hoorde ik de reden. Iemand had aangifte tegen mij gedaan. Wegens artikel 242 van het Wetboek van Strafrecht. Dit hield in dat ik was aangehouden wegens verkrachting! Ik was met stomheid geslagen. Toch een wraakactie van André Beemster, of van een familielid die mijn tv-optreden niet kon waarderen? Beemster kende mijn familie door en door. Misschien had hij zwakke plekken gevonden.

Het bleek een vrouwelijk familielid te zijn. Volgens haar verklaring waren er tijdens die verkrachting familieleden beneden in huis aanwezig. Zij hadden niks gemerkt of gehoord. Opmerkelijk was dat zij, in de periode dat zij aangifte deed, opgenomen was in een inrichting voor mensen met geestelijke nood. Daarmee voor-

kwam zij dat ze opnieuw over deze zaak gehoord kon worden. Dat mag niet volgens de wet.

Tijdens de politieverhoren heb ik nadrukkelijk aangegeven zelf jarenlang slachtoffer te zijn geweest van seksueel misbruik. Dat ik een ander mens nooit zoiets zou aandoen. Ik weet immers wat voor hel het is. Ook vertelde ik dat ik in een grote stad woonde. En dat, als ik al behoefte had aan een vrouw dat ik dan wel naar een dame zou gaan die zich laat betalen voor seks. Wat ik trouwens ook nooit zou doen, maar dat terzijde. Er was ook nog een ander belangrijk punt: ik viel meer op mannen dan op vrouwen. De politie zag ook wel in dat haar verhaal aan alle kanten rammelde. Op de derde dag werd ik voorgeleid aan de rechter-commissaris en mocht ik weer gaan. Ik diende een claim in en kreeg een schadevergoeding van justitie voor drie dagen onschuldig vastzitten.

Aangifte

Later ben ik opnieuw naar Veenendaal gegaan om aangifte te doen tegen dit familielid, wegens valse aangifte. Weer werd er tegen mij gezegd dat ze niet verhoord kon worden omdat ze opgenomen was. Dat vond ik wel slim gevonden. Toch bleef de zaak vreselijk aan mij knagen. Was zij onder druk gezet? Was haar wat overkomen en durfde ze dat niet te zeggen? Noemde ze daarom mijn naam? Omkoping? Wraak in verband met mijn tv-optreden? Het frustreerde mij dat ik de waarheid niet boven tafel kon krijgen.

Ontvoering

Op een avond was ik dronken en had ook de kalmeringstabletten geslikt, die ik kreeg voorgeschreven van het RIAGG. Samen met een vriend besloot ik de politie op te bellen en te zeggen dat ik hem had ontvoerd. Vrij snel was ik in gesprek met een onderhandelaar, terwijl ik gewoon een biertje met mijn vriend dronk. Ik woonde destijds ik een flat op de derde, tevens hoogste etage. Ik vertelde de onderhandelaar waarom ik hem ontvoerd had en wat mij dwarszat. Rond de klok van 20.00 uur had ik gebeld en het spel duurde tot 10.00 uur de volgende ochtend. Ik liep met hem naar de hoek van de straat en werd gedwongen - door politie met getrokken wapens - om op straat gaan liggen. Waarna ik meteen boeien om kreeg.

Op het bureau heb ik eerst met de onderhandelaar gesproken om mijn excuus aan te bieden. Hij had begrip voor mijn situatie en zou zijn best doen om deze zaak naar tevredenheid af te ronden. Ik heb er nooit meer wat van gehoord. Wel van de rechtbank. Dat normaal de kosten van een arrestatieteam, die urenlang be-

zig waren, aan diegene wordt opgelegd die dat veroorzaak heeft. Ik kwam er met een fikse waarschuwing van af.

Men had wel begrip voor mijn situatie. Al was ik er uiteindelijk niets mee opgeschoten. Ik besloot de zaak met rust te laten. In ieder geval moet mijn familielid met de gedachte leven dat ze een valse aangifte deed en mij persoonlijk daarmee schade berokkende. Ik weet dat ik schoon ben wat betreft deze aangifte.

Hekel aan mezelf

Rond mijn vier-/vijfentwintigste levensjaar kreeg ik een enorme hekel aan mezelf. Ik had alleen nog maar ellende meegemaakt. Met de kerstdagen zat ik alleen. En ook op mijn verjaardagen was het altijd erg stil. Ik voelde me echt rottig. Ik begon - tot mijn grote schrik - met mezelf te beschadigen. Met een mes sneed ik in mijn armen. Diepe lijnen naast elkaar. Ik schrok hier behoorlijk van en wilde hulp. Ik, die altijd dacht dat mijn leven er beter op zou worden wanneer ik eenmaal eenentwintig was, was zwaar teleurgesteld in alles.

Ondanks mijn therapie bij het RIAGG, was ik niet gelukkig. Het werk via de uitzendbureaus had het leven nog een beetje stabiel gehouden. Maar ik was heel kwaad op alles en iedereen in de maatschappij en de politiek. Dat er niets gedaan werd om kindermisbruik tegen te gaan. Ik heb toen zelfs nog overwogen om mezelf op het Binnenhof in brand te steken.

Milieudepot

In de jaren '90 kwam het scheiden afval om de hoek kijken. Er werd besloten om een milieudepot te openen op het terrein van de Gemeentelijke Reinigingsdienst in Scheveningen. In eerste instantie kwam dat de heren van politiek Den Haag goed uit. Langdurige werklozen inzetten voor zo'n project is mooie reclame voor de verkiezingen. Aan mij de taak om het chemisch afval onder mijn hoede te nemen. Ik moest daarvoor wel een cursus Depothouder Klein Chemisch Afval volgen op het Provinciehuis.

Met een diploma en vol goede moed ging ik aan de slag. Ik had vrij snel door hoe alles werkte, inclusief alle codes waar ik rekening mee moest houden. Alle soorten chemisch afval hebben een eigen code, dit omdat het afval op verschillende temperaturen verbrand moet worden. En er ook stoffen zijn die niet bij elkaar mogen liggen, vanwege ontploffingsgevaar. Daarom vond ik het ook zo vreemd dat de politici in Den Haag de burgers vertelde dat het beter was om onder andere batterijen te gaan scheiden van de rest. Terwijl bij het afvalverwerkingsbedrijf het

met het restafval verbrand werd. De speciale opslagbunker voor batterijen was nog niet klaar.

Hoewel ik er met plezier werkte, heb ik toch ontslag genomen. De gemeente Den Haag had beloofd dat wij, de langdurig werklozen die aan dit project meewerkten, in vaste dienst genomen zouden worden. Dit werd keer op keer uitgesteld. Elke keer kwam er iets anders tussen. Ik trok dit niet meer. Toen ik een brief ontving van de directeur van de Reinigingsdienst met daarin dat hij het jammer vond dat ik wegging, dacht ik: had mij dan een vaste baan gegeven.

Een aantal weken later ging ik naar het terrein toe. Ik schrok enorm, toen ik zag hoe het chemisch hok was verwaarloosd. En tegen alle wettelijke voorschriften in, stond alles open en bloot. Weer was ik teleurgesteld in de maatschappij. Probeerde ik uit de ellendige situatie te komen door aan de diversen werkervaringen en projecten mee te doen, eindigde het zo. Kortom, in mijn ogen faalde de overheid voor de zoveelste keer.

Ik ging weer via uitzendbureaus werken. December was een maand waarin ik het extra moeilijk had. Al die feestdagen en zo. Ik ging steeds meer alcohol drinken en in combinatie met de kalmeringstabletten viel dat niet altijd even goed. Ook rookte ik nog wel eens een blow. Ook dat hielp niet. Keer op keer kwamen die nare herinneringen uit mijn verleden weer naar boven.

Mishandeling

Het lukte mij niet op mijn leven op de rails te krijgen. Soms ging het een korte periode goed met mij. Ik hielp Marokkanen aan onderdak en ondervond daarvan veel gezelligheid. Meer dan van het Nederlandse volk, moet ik eerlijk erbij vermelden. Ook daar ging het uiteindelijk weer mis. Ik was een fiets van een Marokkaan vergeten terug te zetten op zijn vaste plek. En dat op een dag dat hij hem nodig had om de krant rond te brengen. Hij was woedend en sloeg meerdere malen met een stenen asbak op mijn hoofd.

Door al mijn ervaringen uit het verleden, had ik mij voorgenomen dat niemand meer de macht over mij zou krijgen. Ik deed aangifte van mishandeling. De dader werd direct het land uitgezet.

Pijn

De pijn zat diep. Elke keer als ik een bericht over seksueel misbruik in een krant las, werd ik kwaad van binnen. Het dubbele daaraan was dat ik die berichten opzocht. Omdat ik zelf misbruikt was, trokken zij altijd mijn aandacht. Als ik dan een

bericht las dat een directeur van een jongensinternaat zijn handen niet had thuis kunnen houden, dan voelde ik alle pijn terugkomen. Vreselijk! Ik voelde wat die jongens doormaakten, wat ik had doorgemaakt en ik zakte weer in mineur.

Vrienden

Ik woonde nog steeds in Den Haag. Toen ik achtentwintig werd, kwamen goede vrienden van mij langs. Die kende ik nog uit de periode dat ik in het Gooi woonde. Zij schrokken behoorlijk toen ze mij zagen. Ik verzorgde mij slecht. Mijn motivatie om te leven was totaal verdwenen. Ik had een zwaar hoofd in wat de toekomst mij nog zou brengen. Mijn vrienden stelden voor dat ik weer in het Gooi zou komen wonen. Volgens hen zou het mijn dood worden als ik in Den Haag bleef. Ze schoten mij geld voor, zodat ik een caravan kon kopen. Die hebben we ergens in het Gooi op een camping geplaatst. Mijn woning in Den Haag liet ik achter en zegde de huur op. Iedereen kon de boom in. Ik liet alles en iedereen van de een op de andere dag achter. Door de vele verhuizingen was ik het gewend om afscheid te nemen van spullen. Ik was klaar voor (alweer) een nieuwe start.

Erica

Omdat de camping in oktober voor de winterperiode sloot, moest ik op zoek naar andere woonruimte. Ik vond een kleine kamer in huis bij een oudere vrouw, Erica heette ze. Toen ik op gesprek kwam bij haar klikte het meteen. Ik had woonruimte en elke dag genoot ik van de gesprekken met haar. Vooral wanneer zij vertelde over de tijd dat ze een danseres in Duitsland was.

Omdat Erica op leeftijd was, woonde er ook een thuishulp. Vrij snel kreeg ik in de gaten dat hij een alcoholist was en haar misbruikte. Zonder haar medeweten verhuurde hij de vier bovenkamers en streek het geld zelf op. Daar kocht hij dan drank van. Hij was elke dag stomdronken, en Erica verzorgen deed hij al helemaal niet. Wel vernederde hij haar. Zij moest de peukjes oproken, die al waren weggegooid. Zij kreeg weinig te eten en mocht zelden uit bed van hem.

Ik wist dat ik voorzichtig moest handelen en niet teveel moest zeggen. Anders was ik mijn kamer kwijt. Maar een ding was voor mij duidelijk: haar zo behandelen mocht niet. Daar moest wat aangedaan worden. Wat ik al eerder schreef: ik geloof niet in toeval. In de eerste maand dat ik daar woonde, werd hij opgenomen in het ziekenhuis met maagklachten. Ik heb zijn kleding in een vuilniszak gestopt en die naar het ziekenhuis gebracht. Daar heb ik hem gezegd dat hij nooit meer welkom was in het huis.

Media Park

Via een uitzendbureau vond ik werk als schoonmaker bij het Media Park Hilversum. Studio's schoonmaken en zo. Ik vond het leuk werk, vooral omdat ik kon zien hoe alles achter de schermen werkte. Samen met andere medewerkers, maakte ik de kleedkamers van de artiesten in orde, de studiovloer en de wc's. Dat laatste vond ik minder leuk. Soms moest ik stand-by staan tijdens de opnames van onder andere *Lingo*, *Love Letters* en *Al you need is love*. Mocht er bijvoorbeeld een glas water omvallen, dan moest ik het direct schoonmaken.

Dat ik jaren later zelfs gast zou zijn in deze studio en op dezelfde wc zou plas-sen, kon ik niet weten.

Op het Media Park leerde ik Ruud kennen en we werden al snel vrienden. Ontelbare keren heeft hij mij geholpen en gered als ik het erg moeilijk had. Of het nu met verhuizen te maken had, of dat ik geen geld had. Hij bracht warm eten en stond, en staat nog, altijd voor mij klaar.

Mijn eerste loonzakje

Vlak voor Kerstmis kreeg ik mijn eerst loonzakje van het schoonmaakbedrijf. Ik belde meteen naar mijn huisbazin Erica en vertelde dat ik een verrassing had voor haar. Ik zei haar dat er over een uur een taxi zou komen, die haar zou ophalen. Deze zou haar naar een bruin café brengen, waar ik op haar zou wachten.

Nog zie ik voor me hoe ze uit de taxi stapt met op haar gezicht een schitterende glimlach; superblij. Binnen keek ze vol ongeloof om zich heen. Ze lag immers altijd alleen maar op bed. En met die alcoholist was het ook geen pretje voor haar geweest. Al kende ik haar nog maar kort, in mijn ogen had ze dit echt verdiend. Nadat we wat fris gedronken hadden, gingen we naar een eerste klas shoarmares-taurant. De eigenaar was onder de indruk dat ik Erica mee uit eten genomen had. Vooral omdat zij niet mijn moeder was of zelfs iemand van de familie. Ik hield van haar en heb er ook voor gezorgd dat iedere avond *Tafeltje Dek je* eten voor haar bracht.

Weer een verhuizing

Op een dag kwam ik terug van mijn werk en hoorde van mijn medebewoners dat Erica was gevallen en opgenomen was in het ziekenhuis. Daar heeft ze een paar weken gelegen en toen verhuisde ze naar een verzorgingstehuis. Dat betekende dat ik binnenkort weer op straat zou komen te staan, want het huis werd door haar gehuurd bij een makelaar en die wilde het gaan verkopen. Godzijdank was er

een woningbouwvereniging die mij een huis aanbood. En jawel, weer op drie hoog, maar wel met een flink dakterras in Hilversum.

Op reis, een hond en een vriendin

Tijdens een rondreis door Spanje met vrienden, leerde ik in een hippieachtig dorp een zwerfhond kennen. Tegen het advies van mijn vrienden in, voerde ik de hond en zo ontstond er een band tussen de hond en mij. Ik besloot hem mee te nemen naar Nederland en ik gaf hem de naam: Lupus. Hij leek op een witte wolf, en zo hilde hij ook. We waren hele dagen samen; ik leefde van een uitkering.

In diezelfde periode werd ik verwend door een vrouw. Ze streek mijn kleding, kookte eten voor me. Ondanks dat ze aan de alcohol zat, vond ik haar lief. We hebben het wel geprobeerd, maar seksueel klikte het niet tussen. Dat had zeker met mijn misbruikverleden te maken. Ik besloot dan ook maar om er een punt achter te zetten.

VOLOP IN DE MEDIA

Negativiteit omzetten naar positiviteit

Op een dag las ik in de krant dat een leraar van de Guido de Bresschool in Amersfoort jongens had misbruikt. Dat moment was voor mij een keerpunt. Ik dacht, als die jongens dezelfde hulp krijgen/zoeken die ik in de afgelopen tien jaar heb gehad, dan staat hen nog een hoop ellende te wachten. Ik wilde negativiteit omzetten naar positiviteit.

Vanaf dat moment veranderde mijn leven. De Robert, die van hot naar her verhuisde, zocht de media op. En met succes. Onderstaand in vogelvlucht mijn optredens in de diverse media. Of dit allemaal het succes heeft gebracht, wat ik voor ogen had, merkt u vanzelf.

Krantenartikel 1996

Mijn eerste krantenartikel was in de Gooi en Eemlander. De koptekst luidde: *De hartenkreet van Robert*. Daarin vertelde ik, dat ik betere hulp en opvang wil voor seksueel misbruikte jongens. Dat er een fonds moet komen, zodat de slachtoffers financieel ondersteund worden om hun leven weer op poten te krijgen. Maar ook dat er meer erkenning moet komen. Want, zo vond ik, er wordt veel te laconiek met dit soort zaken omgegaan. Kinderrechters en hulpverleners die in de fout gaan, worden vaak niet eens veroordeeld. Het gaat om mensen in hoge posities, mensen die misbruik maken van hun machtspositie en uiteindelijk ook nog de dans ontspringen. Dat is voor slachtoffers onaanvaardbaar. Het is geplaatst met een zeer mooie foto van mij met mijn hond Lupus.

Tv-optreden in het RTL 4-programma: Catherine april 1996

Ik wist de redactie van het tv-programma *Catherine* te overtuigen om in haar show aandacht te besteden aan het misbruik bij jongens/mannen. In april 1996 werd ik uitgenodigd om hieraan deel te nemen. We zaten met een rij mannen op het podium en ieder deed zijn verhaal. Ik merkte dat het probleem veel groter was dan dat men dacht in de maatschappij. Ik besloot te proberen een Stichting op te richten.

Tv-optreden SBS 6 bij Hart van Nederland mei 1996

Een maand na mijn optreden bij Catherine Keyl deed ik een oproep bij Hart van Nederland om samen met anderen een stichting op te richten. Een stichting die zich inzet voor mannelijke slachtoffers van seksueel misbruik. Hoewel ik het enerzijds verwachtte, was ik toch teleurgesteld dat er geen respons kwam. Er heerste nog steeds een taboe rondom dit onderwerp.

Dood van een goede vriend

Ik stond net in de keuken om de kopjes af te wassen, toen er werd aangebeld. Omdat ik die avond visite had gehad, dacht ik eerst dat een van hen iets vergeten was. Ik snelde naar mijn voordeur om daar de deur van beneden te kunnen openen en keek over de reling om te zien wie het was. Tot mijn grote verbazing was het een andere vriend van mij. "Ik heb bier meegebracht" zei hij en hij hield daarbij een plastic tas omhoog. Ik verwelkomde hem en liep terug naar de keuken om de kopjes af te wassen. Terwijl ik dit deed, hoorde ik een enorme knal en een schreeuw. Ik ging kijken. Het beeld dat ik zag, vergeet ik nooit meer.

Beneden lag Henk. Doodstil met de kapotte flessen bier naast en om zich heen. Ik rende als een gek naar beneden en belde bij iedere deur aan. Niemand was thuis of deed open. Ik schoof de bierflesjes bij zijn gezicht vandaan en rende naar de benzinepomp, een paar honderd meter verderop in de straat. Daar belde ik het alarmnummer. Binnen *no time* waren de hulpverleners en de politie aanwezig. Ik werd meegenomen naar het politiebureau en vertelde daar wat er was gebeurd.

Henk werd naar Amsterdam gebracht en de politie wist een zus van hem te vinden. Samen hebben we in het ziekenhuis besloten dat de stekker er maar uit moest. Het heeft me echt aangegrepen. Telkens als ik Lupus uit moest laten – en langs de plek des onheils liep – werd ik met Henk zijn dood geconfronteerd. Ik besloot om te gaan verhuizen.

Fotografie: Ton Kastermans

Robert te gast bij Sonja Barend
en doet hier zijn voor het eerst zijn verhaal over misbruik

Nagele

Via een familielid wist ik in Nagele een woning te krijgen van een woningbouwvereniging. Een uitkering krijgen was ook niet zo'n probleem. Zij stonden wel achter mijn idee om een stichting op te richten en gaven mij daarin alle ruimte. Het inrichten van de woning was wel een probleem, ik had geen geld gespaard, wat ook lastig is met een uitkering. Gelukkig kon ik in de vorm van een lening inrichtingsgeld krijgen.

Tv-optreden in *Het uur van de waarheid* van SBS 6 september 1996

In september 1996 wist ik de redactie van *Het uur van de waarheid* te overtuigen om het probleem onder de aandacht te krijgen. Ik en nog een ander slachtoffer deden elk ons verhaal. Samen zochten we naar meer lotgenoten om de stichting op te richten. Het klikte direct tussen ons. Tijdens de uitzending konden mensen naar een telefoonnummer bellen. Zo kregen we honderd oproepen van mensen die onder de indruk waren. Weer anderen meldden zich aan voor een voorlichtingsavond. Ook heeft de plaatselijke krant *Flevopost* er aandacht aan besteed.

Tv-optreden in *Kopspijkers* met Jack Spijkerman VARA september 1996

De jongen, met wie ik in de uitzending zat van *Het uur van de waarheid*, gooide zonder enige reden allerlei leugens over mij de wereld in. Zo zou ik een junkie zijn en shotjes zetten. Was ik van plan om de kas leeg te roven van de stichting. Hij heeft zelfs *De Telegraaf* zover gekregen om die nonsens in de krant te zetten. Niet dat *De Telegraaf* mij gebeld heeft voor wederhoor.

Net voor de *Dag tegen geweld* heb ik de redactie van *Kopspijkers* gebeld om extra aandacht te vragen voor onze stichting in oprichting. Dat lukte. De jongen, met wie ik in eerste instantie samen een stichting zou oprichten, was ook uitgenodigd. Hij had zelf een stichting opgericht. En zo gebeurde het, dat we tegenover elkaar aan tafel zaten.

Hij kreeg er flink van langs van Jack Spijkerman. Hij werd geconfronteerd met alle beschuldigingen die hij over mij had geuit in de media. Nergens kon hij een goed antwoord op geven. Behalve, dat het niet van hem kwam. Dat iemand anders dit had gedaan. Ik legde direct de link naar mijn familie, die ene persoon die het niet leuk vond als ik weer eens op tv kwam. Om een deel van de beschuldigingen tegen te spreken toonde ik mijn blote armen. Zo kon iedereen zien dat er geen gaatjes van naalden inzaten. Dit programma is ook weer terug te zien op YouTube: www.youtube.com/watch?v=mGn2jP4WA

Uiteindelijk was mijn stichting *Schouder aan Schouder* wel aanwezig bij de *Dag tegen geweld*, en de zijne niet. Later heeft hij nog een boek geschreven, waarin hij weer hetzelfde beweerde. Wat was ik boos zeg! Ben ik vanuit een goed hart bezig een onderwerp uit de taboesfeer te halen, krijg je dit! Maar ik ging niet bij de pakken neerzitten; er was nog volop werk nog te doen, zoals contact opnemen met de redactie van *Trouw*. Dat boek heb ik overigens via een kort geding uit de handel weten te halen. Ik herinner mij nog dat hij bij een programma van *RTL 5* al zijn boeken verbrandde.

deVerdieping **Trouw**

Home Nieuws Opinie Groen Religie & filosofie Schrijf

DOSSIER

Archief

'Alle pupillen vragen naar misbruik'

20/09/96, 00:00

Van een onzer verslaggeefsters NAGELE - De oprichter heeft zelf nog nauwelijks zijn trauma's verwerkt. Robert van de Luitgaarden groeide vanaf zijn derde op in kindertehuizen en pleeggezinnen. Vanaf zijn veertiende werd hij misbruikt door de directeur van de jeugdvoogdij-instelling die het ouderlijk gezag over hem had. Zeven jaar duurde het misbruik, tot Robert op zijn 21e verjaardag eindelijk durfde te zeggen dat hij er genoeg van had.

Hij is nu 31 jaar, en wil een stichting oprichten voor lotgenoten, mannen die net als hij zijn misbruikt. De stichting bestaat voorlopig alleen uit een telefoon, fax en antwoordapparaat. Die staan op een oud tafeltje in de verder nog lege woonkamer. Hij is nu voor de 28e keer in zijn leven verhuisd. Dit keer naar Nagele, in de Noordoostpolder. "Rust en ruimte", hoopt hij. Zijn hond draaft over de betonnen vloer.

Steeds kwam Robert de verkeerde mensen tegen in zijn leven. Zijn vorige woonplaats is hij mede ontvlucht omdat hij er werd opgelicht en – het lijkt zijn noodlot - misbruikt door een man die precies wist hoe hij Robert in het nauw kon drijven. Een geluk bij een ongeluk is dat Robert er zijn beste vriendin aan overhield, mede-slachtoffer van de zwendel.

Er wordt zo makkelijk geoordeeld over mannelijke slachtoffers van seksueel misbruik: "Ik merk aan alles dat mensen denken dat het je eigen schuld is. Dat ik er blijkbaar om heb gevraagd. Nadat ik zeven jaar lang was misbruikt door die directeur dacht mijn omgeving dat ik 'dus' een homo was. Meer niet. Ze maakten zich er zelfs niet druk over."

In de ogen van anderen is een man die zich laat misbruiken door een andere man, een mislukkeling. Een loser. Zelfs als de ander machtiger is, ouder of sterker, Robert zoekt al tien jaar vergeefs naar begrip. Hij deed aangifte, maar in hoger beroep werd de directeur vrijgesproken, naar Robert heeft begrepen "door een typefout". Wel kreeg Robert als slachtoffer van de stichting Geweldsmisdrijven een schadevergoeding van 3750 gulden.

Hij stapte naar Sonja, toen nog het enige praatprogramma. Hij verscheen, een paar jaar later, bij Cathérine. Hij gaf interviews aan een regionale krant en aan de Gay-Krant. Hij schreef brieven, aan premier Kok, aan minister Dijkstal. Het leverde hem niets op. Stilte na de interviews, terwijl hij dacht dat andere mannen, lotgenoten, hem zouden bellen op het telefoonnummer dat hij speciaal voor dat doel had achtergelaten.

"Dit moet wel het grootste taboe zijn van onze samenleving. Niet-slachtoffers willen er niet over praten. En de slachtoffers zelf kunnen er niet over praten", zegt Robert. Zijn strohalm zijn de journalisten, die wél massaal interesse vertonen. Sinds hij heeft aangekondigd dat hij een stichting wil oprichten, heeft de telefoon niet stil gestaan. Daardoor, en door geldgebrek, heeft Robert ook nog geen tijd gehad de stichting daadwerkelijk op te richten. De notaris kost vijfhonderd gulden en die heeft hij niet.

De enige lotgenoot waar Robert contact mee heeft, heeft al toegezegd dat hij zitting wil nemen in het bestuur van de op te richten stichting. Het contact ontstond nadat Robert op tv een actualiteitenrubriek had gezien waarin mannelijke slachtoffers van seksueel misbruik aan het woord kwamen. Klaas-Jan Gerding uit Beilen was één van hen. Hij is vanaf zijn 13e vijf jaar lang gebruikt toen hij kranten bezorgde, door de man bij wie hij zijn kranten elke ochtend moest ophalen. Ook Klaas-Jan heeft gemerkt dat hij beter kan zwijgen over zijn leed. Toen hij een interview gaf aan de lokale krant, werd hij de dag erna op straat door bekenden genegeerd.

Het belangrijkste is voorlopig dat ze plannen hebben, vindt Robert. "De rest komt vanzelf." Er zijn in Nederland geen organisaties die zich speciaal bezighouden met ondersteuning van mannelijke slachtoffers van misbruik. Wel zijn er een paar praatgroepen, maar die bereiken alleen de mannen die al zover zijn dat ze kunnen praten. Robert zelf brak na een paar keer de sessies af.

Binnenkort zullen de initiatiefnemers voor het eerst brainstormen over acties. Robert heeft al eens een wandeltocht tegen seksueel misbruik georganiseerd. Zijn volgende plan is nog spectaculairder: hij vindt dat langdurig werklozen moeten worden ingezet om alle pupillen in jeugdvoogdij-instellingen jaarlijks te bezoeken om hen te vragen naar seksueel misbruik. "Vooral de jongens. Ik wou dat ze het toen aan mij hadden gevraagd."

Tv-optreden in programma Goedemiddag met Jos Brink NCRV oktober 1996

Een maand later wist ik bij Jos Brink aan tafel te komen en te vertellen over de oprichting van de stichting. Hij steunde dat enorm. Waar ik normaal een fles wijn cadeau kreeg na het programma, kreeg ik van Jos een mooie boeket bloemen.

Oprichting Stichting Schouder aan Schouder

Het bleek verdomd moeilijk om mensen dezelfde kant uit te laten kijken, maar uiteindelijk was er een groep die de stichting kon oprichten. Jos, ook een slachtoffer was er al vanaf het eerste uur bij en heeft altijd goed werk verricht. Ik heb veel respect voor hem: hij heeft honderden mensen geholpen. Dit is voor de maatschappij onzichtbaar gebleven, maar een pluim verdient hij zeker!

Stichting Schouder Aan Schouder is opgericht om jongens die door mannen (vrouwen) seksueel misbruikt (incest) zijn te steunen in hun verwerkingsproces. Het doel is vooral het doorbreken van het TABOE op seksueel misbruik, het doorbreken van het zwijgen over seksueel misbruik, het krijgen van erkenning en herkenning van seksueel misbruik, het bij elkaar brengen van lotgenoten en het verbeteren van de sociale en maatschappelijke positie van de mannelijke slachtoffers. De stichting is opgericht door een ervaringsdeskundige, die uit eigen ervaring weet met welke problemen je als slachtoffer te maken krijgt en welke mogelijkheden er zijn om te leren omgaan met de gevolgen van het seksuele misbruik.

Stichting Schouder aan Schouder is ontstaan vanuit een noodkreet

REGIO - „Je moet het zien alsof je levend begraven wordt. Het is tegen je wil en het verstikt je omdat de angst voor ontdekking allesoverheersend is.“ Zo omschrijft Robert van de Luitgaarde (31) de verschrikkingen die hij jarenlang over zich heen moest laten komen. Robert is vanaf zijn veertiende jaar maand na maand, jaar na jaar seksueel misbruikt door zijn voogd, een toenmalige directeur van de kinderbescherming, tot de dag dat hij 21 jaar werd en aangifte deed bij de politie.

Ná een lang innerlijk proces van inmiddels 10 jaar en de toenemende krantenberichten over misbruik op scholen en sportverenigingen is Robert, tegenwoordig woonachtig in Nagele, nu zover dat hij samen met twee lotgenoten, de Spijkenisse Jos Mastbosse (46) en Albert Jan van Hartem (33) uit Leiden de stichting Schouder aan Schouder heeft opgericht. Het eerste landelijke steunpunt voor seksueel misbruikte mannen en jongens. Op 15 november waren Robert en Jos te zien in de TV-show van Ivo Miliute, een het bezinnen van hun kerverse stichting rond de aanpak te brengen.

Zelfrespect

„Het was een zwaar proces, ik heb jarenlang aan een verschrikkelijk gebrek aan zelfrespect geleefd. Het was een zwaar proces van de mens die ik was naar een mens die zichzelf nog miste, want daarvoor was ik een slachtoffer geweest. Het

Robert (l) en Jos: „Onze doelstelling is ouder duidelijk te maken bij welke symptomen een kind wellicht iets te verbergen heeft.“

verloor bij de laatste ervaring zijn zelfrespect en stopte vervolgens zijn verdriet en angst dertig jaar weg zoals een telefoonje met de mededeling dat er een incestgeval binnen de familie had plaatsgevonden hem wakker schudde. Door de nonmassactie die Robert inmiddels gestart was, kwamen op deze logomaten bij elkaar. Dat resulteerde uiteindelijk in de vorige week officieel opgerichte stichting. De stichting heeft zich als doel gesteld individuele hulp te bieden aan seksueel misbruikte jongens en mannen en het gebied van erkenning en herkenning, logomaten bij elkaar te brengen, samenkomsten op scholen te houden, het bewustzijn maken van seksueel misbruik en incest. Het doet hiervan in het lichtpunt van de slachtoffers te beschrijven en

Rotleven

Daarom is, vindt Robert, gebreuk op de kaart van een postmoderne samenleving of kindbescherming. „Wanneer dit niet is worden de slachtoffers niet als een heel mens gezien, maar als een zaak. Het is het gevoel, ik heb niet de juiste weg gevonden, maar nog niet een ander kunnen maken. Het is een v

riek. Ik wil de testanten opofferen aan het klaar staan voor mannen en jongens die misbruikt zijn“. Ik heb niets meer te verliezen“, zo verklaart Robert zijn inbreng in de stichting. Jos heeft het vanuit zijn eigen ervaring benadrukt. „Al die jaren leef je in een soort niemandsland. Je merkt wel dat je anders bent van binnen. Voord een gevoel van buitengewoonten in zijn maakte zich van mij meester. De cirkel was rond bij een huize telefonie. Dertig jaren velen weg en ik viel in een gigantisch gat. De opgetitte gevoelens die ik daarna heb gekregen, wil ik omringen naar positieve situaties te bieden aan mensen die hetzelfde zijn overkomen als mij. De hulpverlening is naar mijn mening nog niet genoeg gericht op het helpen van manne-

lijke slachtoffers. Mannen sieren zich bijvoorbeeld van nature al moeilijker. Een van mijn persoonlijke doelstellingen is echter gewaarden: ouders duidelijk te maken bij welke symptomen een kind wellicht iets te verbergen heeft. Het leren signaleren net zoals leerkrachten daar tegenwoordig onderricht voor krijgen.“

Jos is al jaren getrouwd en weet hoezeer de partner van het slachtoffer mee kan lijden. Voor die doelgroep wordt ook een praatgroep in het leven geroepen binnen de stichting, zodat ook zij de hulp en aandacht krijgen die zij nodig hebben. Inmiddels kent de stichting twee hulplijnen die bekend worden door logomaten.

Als boodschap geven Jos, Robert en Albert Jan hun aspirant leden mee: „Wat gebeurd is heeft een stempel op je gedrukt. Je kunt veel doen om te herstellen van de negatieve gevolgen. Het is aan jou om je leven anders in te richten, als je dat wilt. Alleen of met hulp. Je kunt en je moet besluiten hoe verder te leven. Zelfrespect betekent dat je van jezelf houdt.“

Het betekent dat je er van doordringen bent dat je een belangrijk en uniek mens bent, omdat je bent zoals je bent“. Ondanks dat de stichting voor het mannelijk geslacht in het leven is geroepen kunnen ook vrouwelijke slachtoffers naar één van de hulplijnen bellen als zij daar behoefte aan hebben. Het hulpverleningsteam is te bereiken via het telefoonnummer van Michael, 079-3424992, iedere vrijdag van 20.00-22.00 uur, en van Brigit, 071-5322819, elke woensdag van 20.00-22.00 uur. Wie meer wil weten over de stichting kan bellen met Jos, telefoon 0181-632299 of Robert, telefoon 0572-621138.

LINDA DREIER GLIGOFF

Tv-optreden in TROS TV Show met Ivo Niehe november 1996

De bioscoopfilm *Sleepers* - over jongens die door gevangenisbewakers worden misbruikt in Amerika - zag ik als aanleiding om de redactie van de *TV Show* te benaderen. Zij vonden het de moeite waard om hier aandacht aan te besteden. In de uitzending deed Jos, van de stichting, zijn verhaal. Daarna zei Ivo tegen mij: "Robert toen ik je verhaal hoorde, moest ik denken aan je tv-optreden van 9 à 10 jaar geleden bij Sonja Barend. Ben je inmiddels je ongenoegen kwijtgeraakt?" Ik antwoordde ontkenkend. Toen nog met de hoop dat het eens zou verdwijnen. Het was een goed optreden en we mochten reclame maken voor de stichting. Mannen meldden zich aan om hun verhaal kwijt te kunnen. Overal werden er paters en broeders aangeklaagd voor misbruik. We hadden een kettingreactie veroorzaakt. Terug te zien op Youtube: www.youtube.com/watch?v=mGn2j2jP4WA

Weer een verhuizing

Omdat de meeste medewerkers van de stichting in het westen van het land woonden, besloot ik naar Spijkenisse te gaan verhuizen. Daar hielp een woningbouwvereniging mij aan een benedenwoning met tuin. Dat was met een hond wel prettig. Bovendien was ik Nagele toch zat omdat er door een familielid ramen werden ingegooid en ik vrij afgelegen woonde.

Ik had met Jos van *Stichting Schouder aan Schouder* een afspraak. Hij zou mij opwachten bij een benzinepomp in Spijkenisse. Ik kwam met de auto vanuit Nagele en op de snelweg merkte ik dat mijn remmen vreemd deden. Zelfs zo raar dat ik het niet veilig vond met volle snelheid te rijden, dus ik nam de vluchtstrook. Op een gegeven moment werd ik door de politie aangehouden en werd er gevraagd wat er loos was. Ik legde het probleem uit en mocht doorrijden. En dat terwijl ik nog steeds geen rijbewijs in mijn bezit had! Als je over de Botlekbrug richting Spijkenisse rijdt, kom je rechts een benzinepomp tegen en de weg loopt daar af. Daar zou ik ook Jos ontmoeten. Toen ik aan kwam aanrijden, deden mijn remmen het helemaal niet meer! Ik zag al voor me hoe de boel zou ontploffen als ik tegen een benzinetank aan zou botsten, dus besloot ik om tegen een pilaar aan rijden. Dat gaf een beste klap.

En ondanks dat ik geen rijbewijs had, is de schade nooit op mij verhaald. Nog vreemder is: er werd geen politieonderzoek ingesteld. Bij mij rees de vraag: Was er aan de remmen van mijn auto gerommeld? Was het toeval of wilde men mij stopzetten omdat ik kinderpornozaken wilde oprollen en nog meer slachtoffers van misbruik naar boven zou halen met de stichting?

Tv-optreden bij De week van Willibrord RTL 4-februari 1997

Een moedige zestienjarige jongen had zich bij de stichting gemeld en verteld dat hij dood wilde. Hij was misbruikt op schoolkamp en wilde zijn verhaal graag doen, in de hoop dat hij hiermee anderen misschien over de streep kon trekken om er ook over te vertellen. Die kans kreeg hij bij *De Week van Willibrord*. De opnames waren - na veel gedoe en onverwachts overleg - bij Jos van de stichting thuis. Willibrord Frequin zou ook een donatie aan de stichting schenken, maar we hebben nooit een cent gezien. U moet begrijpen dat we alles uit onze eigen zak moesten betalen. Ik heb nooit voor een tv-optreden geld gevraagd of ontvangen.

Tv-optreden bij Middageditie VARA mei 1997

In een krant las ik, dat er een rechtszaak was tegen een man die negenentwintig jongens had misbruikt. Ik vond dat wij uit naam van de stichting aanwezig moesten zijn en nam contact op met de redactie van het tv-programma *Middageditie* en er werd afgesproken om elkaar bij de rechtbank te ontmoeten. Daar gaf ik uitleg over het nut van de stichting. Toch voelde het alsof de maatschappij het zich niet aantrok, ongeacht wat ik vertelde. Zolang het hun eigen huisje niet treft, was het blijkbaar nog steeds niet hun probleem. Youtube:
www.youtube.com/watch?v=_UEwt_svXK8

KINDERPORNONETWERKEN

Pedofielen namenlijst

Ik sprak met een journalist, deze gaf mij een lijst met namen die mogelijk betrokken konden zijn bij kinderpornonetwerken. Meteen had het mijn aandacht. Ik zou ermee aan de slag gaan om het netwerk aan de kaak te stellen en op te rollen. Door alle aandacht in de media voelde ik mij gesterkt. Ik had een missie! Ik voelde dat dit mij zou gaan lukken.

Ik besloot het lijstje af te gaan en die mensen – voor zover dat mogelijk was – te gaan benaderen. Ik was ervan overtuigd dat, hoe meer er via de media bekend werd en bewezen, dat de politiek en justitie wel moest ingrijpen.

Met de stichting bemoeide ik me steeds minder. Ik ben niet iemand die uren goed kan luisteren. Nee, daar was Jos goed in. En dat deed hij met een geweldige motivatie. Trots was ik op hem.

In Klazinaveen zat een seksshop met aan de voorkant een fopwinkel. Deze was van de heer B., zijn naam stond ook op het lijstje. Via een catalogus van hem, waarin videobanden werden aangeprezen, ontdekte ik dat er minderjarigen in meespeelden. In de tv-uitzending ging ik met een verborgen camera naar deze shop toe en het lukte het mij om de juiste banden mee te nemen.

Je zou dan verwachten dat politie Emmen meteen een inval doet na het zien van de uitzending, maar dat gebeurde niet.

Na een paar dagen ben ik zelf maar naar het politiebureau gegaan en heb daar alle materialen ingeleverd. Diezelfde dag heb ik in een live-uitzending meege-deeld, dat ik het belachelijk vond dat er zo laks mee werd omgegaan. Ik daagde de eigenaar van de seksshop uit om met kopieën van de paspoorten van die jongens aan te tonen dat zij meerderjarig waren. Zonder resultaat. En weer pikte de landelijke dagbladen het niet op. De live-uitzendingen waren in september en oktober en in december - toen het programma ermee stopte - kwam naar voren dat mijn onderwerp het zwaarste en beste onderwerp was geweest in deze show. Te bekijken via Youtube:

www.youtube.com/watch?v=Cs5q-bWm-vI

www.youtube.com/watch?v=uZ71WEuLn0k

Aangifte tegen seksshopouder

Ik deed aangifte en de Drentse – en Groningse dagbladen besteedden er ruim aandacht aan: *Politie van Emmen onder vuur*, *Stichting beschuldigt politie van nalatigheid in kinderpornozaak* en *Politie wil bewijzen zien van verkoop kinderporno*. Landelijk werd het niet opgepikt, zelfs niet na de uitzending van Peter Jan Rens. Dat had ik niet verwacht en was heel erg teleurgesteld in de media, politiek en in de mensheid in zijn algemeen. Ik had zo gehoopt dat justitie het deze keer wel zou aanpakken. Of werd dit ook weer weggejorist?

Na mijn aangifte was mijn adres bekend bij B. En na het tv-programma werd er ingebroken bij mij thuis. Wat natuurlijk vraagtekens oproep. Was men naar iets op zoek? Bewijsmateriaal ...?

Ik heb de zaak uiteindelijk gelaten zoals het was. Ik moest aan mezelf denken. Nooit heb ik meer iets van deze zaak vernomen, behalve dat B. niet is vervolgd. En men denkt toch niet dat alle artsen die de jongens in de films minderjarig achtten ongelijk hadden? Maar volgens Officier van Justitie, S. Tempel, dus wel.

PROCES-VERBAAL VAN AANGIFTE

Regiopolitie Drenthe/jugd en zedenzaken
Mutatiernr: PL0300/97-130157

Bestemd voor: _____
In beh. bij: _____
Dossier-paragraaf: _____

Door ondergetekende verbalisant(en) werden achtereenvolgens van de hieronder vermelde personen de personalia en eventuele verklaring vastgelegd.

Pleegplaats/-adres: KLAZIENAVEEN LANGESTRAAT 168
Nadere omschrijving: sexhuis/bordeel
Incident: pornografie
Pleegdatum/-tijd: Tussen vrijdag 19-SEP-97 14:00 uur en
vrijdag 19-SEP-97 15:00 uur

Aangever/benadeelde: VAN DE LUITGAARDEN, ROBERT
Geb.datum/-plaats: 13-JUN-1965 te DEN HAAG gesl: M
Woonadres/-plaats: te SPIJKENISSE
Postcode/telefoon:

KOPIE
conform origineel

"Ik wil aangifte doen van het feit dat op vrijdag 19 september 1997, tussen 14.00 uur en 15.00 uur, afbeeldingen van seksuele gedragingen, waarbij jongens die naar mijn mening de leeftijd van 16 jaar nog niet hebben bereikt zijn betrokken, aan mij zijn verkocht. Deze afbeeldingen zijn mij door de eigenaar van de sexshop "Candy" uit Klazienaveen verkocht.

Ik ben de oprichter en tevens de voorzitter van de Stichting "Schouder aan Schouder". Dit is een stichting die opkomt voor jongens en mannen die in het verleden en nog steeds seksueel worden misbruikt. Een van de taken van die stichting is het ten strijde trekken tegen de productie en de handel in kinderporno. Dat was ook de reden waarom ik op vrijdag 19 september 1997 in Emmen/Klazienaveen was. De sexshop Candy uit Klazienaveen ken ik vanuit de publikaties van vorig jaar in onder andere het weekblad Panorama, betreffende de "Dutroux"-zaak uit België, en van een mij bekende filmproducent. U vraagt mij naar de naam van deze filmproducent. Zijn naam is Henk De Man en is woonachtig in Emmen. Sinds ik de informatie van De Man heb, heb ik een aantal keren met hem gesproken. Ik moet eerlijk zeggen dat ik het gevoel heb gekregen dat hij de handel van Candy in Klazienaveen wil overnemen. Ik ben met hem in contact gekomen na een door mij geplaatste advertentie waarin ik een producent zocht die een film wilde maken over de problemen van mannen die seksueel misbruikt zijn. Henk de Man heeft toen op die oproep gereageerd. Hij vertelde mij dat dat bepaalde onderwerp in Duitsland erg actueel was en dat er wel geld was om zo'n film te maken. Hij stelde daarbij wel dat er in zo'n film ook "harde" scènes te zien zouden moeten zijn. Later vertelde Henk De Man mij dat het maken van die film niet door kon gaan omdat het betreffende bedrijf in Duitsland failliet was gegaan. Dit alles heeft Henk De Man mij verteld in de loop van de tijd dat ik met hem heb gesproken. Het zal ongeveer 2 maanden geleden zijn geweest dat ik, na verkregen informatie van die Henk De Man, een catalogus heb aangevraagd bij Candy uit Klazienaveen. U vraagt mij welke informatie ik van die Henk De Man heb gekregen. Deze man vertelde mij dat er kinderporno bij Candy te verkrijgen was. Ik vroeg dus een catalogus aan en ontving enkele dagen later twee van die catalogie. De ene was van "Man's Best" en de ander van "Cero". Deze kreeg ik gratis toegestuurd op mijn oude adres, Lucemehof 34 te Nagele. Bovendien kreeg ik nog een

PROCES-VERBAAL VAN AANGIFTE

Regiopolitie Drenthe/jeugd en zedenzaken

Mutatienr: PL0300/97-130157

Dossier-paragraaf: _____

KOPIE
conform origineel

gedeelte van een A4-tje toegestuurd. Hierop stonden allerlei catalogie aangeboden. Ik kreeg dit alles toegestuurd na een telefonische bestelling bij Candy. Na enige tijd heb ik contact gezocht met het weekblad Panorama. Ik deed dat omdat het mij bekend was dat zij eerder over Candy gepubliceerd hadden. Ik nam contact met hen op omdat ik wilde dat er iets aan de handel in kinderporno gedaan zou worden. De redactie van Panorama deelde mij mede dat men mij de kosten die ik moest maken om te kunnen bewijzen dat er bij Candy in kinderporno gehandeld, zou vergoeden. Ik zou dan een paar video-banden moeten kopen. In ruil daarvoor zou Panorama daar weer over publiceren. Uiteindelijk is dat niet doorgegaan omdat men mij geen geld wilde voorschieten en mijn financiële situatie dusdanig slecht was dat ikzelf dat geld niet kon voorschieten. Hierna nam ik contact op met verschillende omroepen om aandacht te vragen voor "De dag van het geweld" in Utrecht. Ik belde onder andere met de redactie van RTL. Ik kwam met ene Sebastiaan in gesprek en begon met hem ook over kinderporno. Hij kwam toen met het idee om met een verborgen camera aan het werk te gaan t.b.v. het programma van Peter Jan Rens, genaamd "The Late Show" bij RTL-4. Uiteindelijk ben ik op vrijdag 26 september 1996, samen met een regisseur, een cameraman en een geluidsman naar Klazienaveen vertrokken. Afgesproken werd dat de kosten voor de aanschaf van de kinderporno, betaald zou worden door RTL. Van de regisseur heb ik fl 400,- gekregen voor de aanschaf van pornografisch materiaal. In Klazienaveen ben ik dus tussen 14.00 uur en 15.00 uur bij Candy naar binnengegaan met in de borstzak van mijn jas een camera. In de winkel van Candy werd ik te woord gestaan door de eigenaar van Candy, genaamd Jan Buitenhuis. Deze naam heb ik van Henk de Man gekregen. Ik vroeg hem concreet of ik een paar videobanden kon kopen die ik in de van hem gekregen catalogus had uitgezocht. Ik bedoel dat ik van mening was dat dat banden waren met afbeelding van kinderporno. Concreet vroeg ik naar de band met het nummer 3002, 3308 en 2227. Jan Buitenhuis vertelde mij dat band 3002 wel leverbaar was doch eerst deze week zou kunnen halen. De banden 3308 en 2227 waren wel voorradig. In de winkel van Jan Buitenhuis kocht ik ook het boekje "Action" met daarin pornografische afbeeldingen van jongens. De naam van dit boekje komt ook voor op de prijslijst en mogelijk dat er een een videoband van bestaat. Voor de twee videobanden en het boekje "Action", welke artikelen ik op eigen initiatief kocht, betaalde ik fl 338,50. Op het moment dat ik in de shop van Buitenhuis was, heb ik mij zo gedraaid dat er meerdere videobanden met mijn verborgen camera gefilmd werden. Volgens Henk de Man, die de videoband die met de verborgen camera is gemaakt, heeft bekeken, staan er videobanden op die allang niet meer verkocht mogen worden omdat daar kinderpornografie op te zien is. Naast het feit dat ik daar die banden en dat boekje heb gekocht, heb ik ook nog een andere videoband besteld. Dat is dus de band met het nummer 3002. Ik heb daar geen bestelformulier o.i.d. voor ingevuld. Op de videoband die gemaakt is met de verborgen camera, kun je Buitenhuis horen zeggen dat deze band door hem per fax is

PROCES-VERBAAL VAN AANGIFTE

Regiopolitie Drenthe/jeugd en zedenzaken
Mutatienr: PL0300/97-130157

Dossier-paragraaf: _____

KOPIE
conform origineel

te bestellen. Dit is overigens ook te zien op de prijzenlijst die ik die bewuste vrijdag van Buitenhuis heb gekregen. Nadat ik deze goederen had gekocht, heb ik de zaak van Buitenhuis weer verlaten en heb ik de videoband overgedragen aan de redactie van RTL. Die bewuste vrijdag ben ik vervolgens in het programma van Peter Jan Rens geweest en is de videoband die gemaakt is met de verborgen camera gedeeltelijk is vertoond. Ik wil nu wel met u het door mij bij Buitenhuis gekochte boekje "Action" doorlopen en u de foto's aanwijzen waarvan ik van mening ben dat dat pornografische afbeeldingen zijn. Overigens lag dit boekje gewoon in de winkel in een stelling. De foto's zijn genummerd en ik zal u de nummers noemen. Nr. 4. Volgens mij staan daar jongens op die nog geen 16 jaar oud zijn/liken. Ik bedoel de 3e jongen van links en de 2e van rechts. Op foto met nr 12 staat naar mijn mening een jongen afgebeeld die jonger is/likt dan 16 jaar. Dit geldt ook voor de foto's 15 en 16. De jongen die staand staat afgebeeld op foto met nr 20, lijkt mij ook geen 16 jaar oud. Op foto 58 staat volgens mij een jongen zittend in een stoel afgebeeld die naar mijn mening geen 16 is/likt. Op foto met nr 74 is de jongen die staand rechts staat afgebeeld naar mijn mening geen 16 jaar oud. In de catalogie staan volgens mij ook meerdere foto's afgebeeld van jongens met pornografische gedragingen. De door mij die vrijdag bij Candy gekochte video-films heb ik bekeken. Op beide videobanden staan naar mijn mening jongens met pornografische gedragingen afgebeeld die volgens mij geen 16 jaar oud zijn dan wel jonger dan 16 jaar lijken. Ik heb van Henk de Man nog de volgende informatie gekregen. De grote producent in Duitsland zou ene Guhart moeten zijn. Hij schijnt de eigenaar van het productiebureau "Gero" te zijn. Onder andere komt bij hem een catalogus vandaan. Deze Guhart is telefonisch te bereiken op het tel.: 0049-211439963. Een medewerker van deze Guhart zou ene Sebastiaan Bleische zijn. Ik heb van Henk de Man ook begrepen dat het bedrijf van deze Guhart, Kinderporno levert aan de leverancier "Fito". Ook het bedrijf "Fito" is, net als "Gero", gevestigd in Dusseldorf. Ik heb ook begrepen dat onder andere het bedrijf "Fito" kinderporno levert aan de beide zaken van Jan Buitenhuis, te weten "Pottenkijkers" in Winschoten en "Candy" in Klazienaveen. Van Henk de Man heb ik ook begrepen dat het productiebedrijf "Gero" filmrechten aan "Gufa" afstaat zodat met die gelden weer nieuwe films gefinancierd kunnen worden en de eigenaar van "Gufa" is, volgens Henk de Man, die Guhart weer. Van Henk de man vernam ik dat het emailadres van Buitenhuis is: Order @ Candy. NL. Wat ik ook van Henk de man heb vernomen is dat achter de zaak van Buitenhuis in Klazienaveen een man moet hebben gewoond waar in huis een bordeel gevestigd was. Deze bordeelhoudster moet in het verleden hebben gezien dat er bij Buitenhuis in de zaak kinderporno vervaardigd is. Over Henk de man wil ik nog het volgende opmerken. Zoals ik heb verklaard reageerde hij op een advertentie die ik heb geplaatst. Hij wist zoals al verklaard, wel een bedrijf die een film over slachtoffers van seksueel geweld kon financieren. Ik heb het gevoel dat, toen Henk de man in de

PROCES-VERBAAL VAN AANGIFTE

Regiopolitie Drenthe/juugd en zedenzaken
Mutatienr: PL0300/97-130157

Dossier-paragraaf: _____

KOPIE
conform origineel

gaten kreeg dat ik niet als model in zo'n film mee zou willen doen, hij mij plotseling allerlei informatie over Buitenhuis en zijn zaken begon te geven en ik zodoende de gedachte kreeg dat hij Buitenhuis zou willen verdrijven en hij dan zijn handel in de omgeving Emmen simpel over zou kunnen nemen. Hij was bovendien behoorlijk nieuwsgierig wanneer ik aangifte zou doen en met wie ik een afspraak had. Ik weet verder nog van hem dat hij vandaag hals-over-kop naar Duitsland moest. Zoals ik heb verklaard wil ik aangifte doen van het feit dat naar mijn mening de sexshop "Candy" in Klazienaveen, met als eigenaar Buitenhuis, handelt in pornografische afbeeldingen van kinderen. Ik bedoel van jongen die volgens mij jonger dan 16 jaar zijn dan wel jonger dan 16 jaar lijken. Deze afbeeldingen staan zowel in de catalogie, het boekje "Action" en op de twee videobanden." Ik heb bezwaar tegen verstrekking van mijn gegevens en de feitgegevens door de politie en/of justitie aan het Bureau Slachtofferhulp. Na voorlezing en volharding met verbalisanten getekend.

(aangever/benadeelde)

(Verbalisant)

Vermiste goederen
Letsel
Schade
Schadebedrag

indien van toepassing: zie verklaring betrokkene
niet van toepassing
niet van toepassing
fl. 0.00

Dt/tó opn.aangifte
Verbalisant

donderdag 02-OKT-97 13:04 uur,
BEUKERS, JOHANNES HERMANUS HENDERIKUS,
brigadier van politie Drenthe, district Zuid-Oost
EEFTING, GEESJE JANIJE,
hoofdagent van politie Drenthe, district Zuid-Oost

Artikel(en)

240 B wetboek van strafrecht

Signalement(en)

indien van toepassing: zie verklaring betrokkene

Opsporings-
maatregelen

HKD onderzoek : Nee Fotoconfrontatie: Nee
Telexbericht : Nee Nr. telexbericht:
Sporenonderz. : Nee Onderz.speurhond: Nee

Sluiting
Verbalisant(en)

Opgemaakt te EMMEN op 02-OKT-97 door

BEUKERS, JOHANNES HERMANUS HENDERIKUS,
op ambtseed

EEFTING, GEESJE JANIJE, op ambtsbelofte

(verbalisanten)

Brief advocaat naar het Parket van officier van justitie

Datum: 13 oktober 1997
Inzake: Van de Luitgaarden / Buitenhuis
Uw ref:
Onze ref: 970711 HH

Geachte heer Tempel,

Met referentie aan ons telefoongesprek op 8 oktober jl. in bovenvermelde zaak bericht ik u als volgt.

Mr Schaatsbergen, advocaat van de heer Buitenhuis, heeft mij een kopie van uw brief d.d. 8 oktober jl. doen toekomen. U deelt hem daarin mee geen nader strafrechtelijk onderzoek te zullen instellen.

De heer Buitenhuis heeft cliënt aansprakelijk gesteld voor de beweerdelijk door hem geleden schade. Hij heeft terzake een kort geding aangekondigd.

Cliënt heeft vorige week aangifte gedaan bij de politie te Emmen tegen de heer Buitenhuis in verband met de overtreding van één of meer bepalingen in titel 14 van het Wetboek van Strafrecht. Als bewijsmateriaal heeft hij een tweetal bij de heer Buitenhuis gekochte videobanden alsmede een van hem afkomstige catalogus overhandigd aan de desbetreffende politie-medewerker.

Ik heb de volgende vragen aan u:

1. Uit uw voormelde brief begrijp ik dat u de zaak tegen het licht van art. 247 Sr. hebt gehouden en dat er geen sprake is van het in deze bepaling bedoelde misdrijf. Ik heb de indruk dat art. 240 b lid 1 Sr. eerder in aanmerking komt. Kunt u mij meedelen of de zaak ook aan deze bepaling is getoetst? Zo nee, wilt u dat dan alsnog doen? Zo ja, waarom vindt u dat deze wetsbepaling niet is overtreden?

Indien dat is omdat u van mening bent dat op de door cliënt ingeleverde videobanden geen kinderen jonger dan 16 jaar zijn te zien, verzoek ik u aan mij mee te delen hoe u dit hebt vastgesteld.

2. De heer Buitenhuis stelt zich op het standpunt dat hij de desbetreffende banden betreft van een leverancier te Hannover, dat deze schriftelijk heeft verklaard dat alle acteurs ouder dan 18 jaar zijn en dat er kopieën van hun paspoorten beschikbaar zijn. Beschikt u over een kopie van de brief van de leverancier te Hannover? Beschikt u over bedoelde kopieën van de paspoorten van de acteurs? Hebt u dit materiaal betrokken in uw onderzoek?
3. Ik verzoek u alle stukken in het strafdossier in kopie aan mij te doen toekomen. Ik neem aan dat het dossier bestaat uit de aangifte van mijn cliënt, een proces-verbaal van bevindingen en de door mijn cliënt ingeleverde videobanden en catalogus. Kopieën van de videobanden kan ik op andere wijze verkrijgen.

Ik zou het zeer op prijs stellen indien u deze brief op korte termijn zou kunnen beantwoorden, in verband met het door de heer Buitenhuis aangezegde kort geding. Cliënt overweegt bovendien een procedure als bedoeld in art. 12 Sv. te entameren.

Hoogachtend,

Terug naar het Gooi

Ik mocht tijdelijk bij een goede vriendin in huis wonen, deze vrouw had met mij contact gezocht omdat haar kinderen waren misbruikt en ik kende de dader. Hij woonde in Arnhem (tot op heden) en beloofde aan kinderen dat ze met hem mee mochten naar de studio van de tv-serie *Goede Tijden, Slechte Tijden*. Op deze manier wist hij vaker kinderen van de ouders te onttrekken. Als het misbruik had plaatsgevonden, ging het ineens niet door en het kind durfde natuurlijk niets te zeggen.

Het plan

Mijn pleegmoeder, bij wie ik op mijn vijftiende had gewoond, belde mij op. Zij vertelde dat haar buurvrouw een naam had genoemd, waarvan zij wist dat ik die ooit ook een paar keer genoemd had: de heer T.G. Hij had al een afspraak met de kinderen gemaakt. Samen met mijn pleegmoeder en haar buurvrouw bedachten we een plan om hem in de val te lokken. Niet de kinderen, maar in plaats daarvan ging ik samen met mijn pleegmoeder naar Arnhem. Op het station, waar de afspraak was, heb ik hem openlijk voor schut gezet. Op een zeer beheerste manier. Wat best moeite kostte hoor, want in feite kan ik zo iemand wel neerslaan.

Nog leuker was het toen ik hem opzocht in de kerk, waar hij zich had binnengepraat en al bij een gezin had geprobeerd dat zoonlief bij hem thuis mocht logeren. De pastor was mij dankbaar.

Tv-optreden Catherine RTL 4 maart 1998

De tweede keer dat ik aanwezig was bij Catherine Keyl haar programma *Catherine*, zat ik in het publiek. De mensen van Stichting Schouder aan Schouder en een aantal die zich hadden aangemeld bij ons, deden hun verhaal omdat ze er ook graag andere mensen mee wilden helpen. Ik gaf mezelf onzichtbaar een schouderklopje. Mijn doel was bereikt. Nu zouden er toch wel meer verhalen loskomen?

Tv-optreden bij EenVandaag met Jaap Jongbloed. TROS september 1998

Van mijn ontmoeting in Utrecht met *Werkgroep Morkhoven* werd door de VRT opgenomen. Ik toonde een valse perskaart zien die mij overal toegang toe gaf. De perskaart - dat durf ik nu wel te zeggen - heb ik ooit gekregen van 'Pistolen Paul-tje'; een bekend (crimineel)figuur uit Amsterdam. De uitzending ging over de me-

thodes die *Werkgroep Morkoven* en ik gebruikten om bewijs boven water te krijgen. Het was niet toevallig dat dit in Utrecht werd opgenomen, want daar woonde de derde naam op mijn lijst. Ik was echt verrast toen ik door de kinderen van mijn oude pleegouders werd opgebeld met de mededeling dat ik op de tv was. Ik had er geen idee van dat dit ook in Nederland uitgezonden zou worden. Youtube: www.youtube.com/watch?v=bBtvvGH_BdU

Wraak? Mijn huis in brand

Eind december 1998 werd ik gebeld dat mijn huis in de brand stond. Er was niets meer van over. Volgens de politie was het geen brandstichting, maar ik wist wel beter. Het was te toevallig. Ik besloot me terug te trekken uit de stichting, mede omdat ik de andere medewerkers niet in gevaar wilde brengen door het oprollen van kinderpornonetwerken. Toen de politie de resten van mijn huis onderzocht, vonden ze twee videobanden, waarvan ze - net als - dachten dat het om kinderporno ging. Ik had een rondje door Nederland gemaakt en diverse seksshops bezocht om op zoek te gaan naar bepaalde titels en dit was er één van. Omdat het *Amstel Hotel* genoemd wordt in één film, wilde ik het op een geschikt moment in de media naar buiten brengen. De naam van die persoon stond ook weer op de lijst met namen die ik had. De politie van Spijkenisse nam de band in beslag en gaf er ook de bevestiging ervan. Ze zouden hem naar de Zedenpolitie Amsterdam opsturen en dan vernemen of het ook daadwerkelijk om kinderporno ging.

Tot mijn grote verbazing bracht de postbode, aangetekend en wel en verstuurd door Jaap Hoek, chef Zedenpolitie Amsterdam, mij diezelfde band retour. Er was volgens hem niets mee aan de hand!

Ik hoor u denken: is dat niet die Jaap Hoek die in 2014 is gehoord in verband met het Rolodex-onderzoek? Ja, dat is die Jaap Hoek. In plaats van de daders te zoeken, werd ik in de gevangenis gegooid omdat ik nog een boete had openstaan. Dus keek ik met Oud en Nieuw door tralies heen naar het vuurwerk. Ik heb er maar om gelachen, wat moest ik anders?

De gemeente en de woningbouw lieten mij letterlijk in de kou staan. Ondanks dat zij op de hoogte waren van mijn verleden en mijn woning uitgebrand was, kreeg ik geen andere woning toegewezen. Teleurgesteld en boos heb ik geweigerd de sleutel van de uitgebrande woning terug te geven.

Maanden later, toen ik toevallig weer in Spijkenisse was, werd ik aangehouden door de politie. Ik moest mee naar het bureau. Bleek het om die woning te gaan. Ik heb toen de sleutel alsnog ingeleverd.

Vals beschuldigd

Toen ik nog in Hilversum woonde, had ik een zwakbegaafde buurman. Het familielid, met wie ik in onvrede was, kende deze buurman. Uit wraak, iets anders kan ik er niet van maken, heeft zij mijn buurman aangezet om aangifte tegen mij te doen, wegens seksueel misbruik. Ik heb toen meteen contact gezocht met de politie in Hilversum. Zij hebben nog een keer mijn buurman gesproken: de aap kwam uit de mouw: het was niet waar.

Weer een verhuizing

Begin 1999 kocht ik weer een caravan en ging weer op de camping staan waar ik al eerder een zomer had doorgebracht. Natuurlijk moest ik alles weer opnieuw aanvragen, weer inschrijven en uitleggen aan de GSD. Gelukkig kreeg ik wel snel een uitkering. Datzelfde jaar verhuisde ik in oktober naar Baarn, waar ik nog steeds met veel plezier woon.

Tv-optreden in Mijn Lijf Mijn Leven NCRV november 1999

In een krant las ik: *Word je vals beschuldigd van seksueel misbruik? Neem dan contact op.* Ik nam contact op met de redactie en die zag het wel zitten. Mijn buurman was moedig en bekende op tv zijn fout en maakte zijn excuus. U begrijpt, gezien zijn situatie, dat ik tegen hem geen verdere actie wilde ondernemen. Ik weet wat goed is en wat fout. Deze aanklacht kon nooit direct van mijn buurman af komen. Youtube: www.youtube.com/watch?v=_tjKsAoK3rw

Robert
in 'Kopspijkers'

Robert bij Peter Jan Rens

Tros TV-Show
met Ivo Niehe

Mijn Lijf
Mijn Leven

We gaan even terug naar de zaak waarin ik met verborgen camera kinderporno opspoorde. De eigenaar van die fop/seksshop in Klazinaveen had via een advocaat laten weten bezwaar te hebben tegen de beschuldigingen, dus werden de video banden die ik had opgerold met een verborgen camera door John de Mol en zijn team ter onderzoek aangeboden aan Prof. dr. W.H.G. Wolters, klinisch psycholoog/psychotherapeut van het Wilhelmina Kinderziekenhuis van het Academisch Ziekenhuis Utrecht zodat hij de leeftijden van de jongens kon beoordelen. Hij bekeek de banden en kwam met de volgende conclusies:

WILHELMINA KINDERZIEKENHUIS

ACADEMISCH ZIEKENHUIS UTRECHT

De Weledelgestrengte Heer
mr. E.J. Cornelissen, advocaat
Sibbe Simont Monahan Duhot
Postbus 75640
1070 AP AMSTERDAM

Utrecht, 25 november 1997

Uw kenmerk : EJC/jb-147588
Ons kenmerk : WW/omr/39/309

Betreft: John de Mol Producties B.V./videobanden

Geachte heer Cornelissen,

Op uw verzoek bekeek ik een compilatie van fragmenten van videobanden gekocht door de heer van de Luitgaarden, te weten: 'Sperma Lips (Jaime, nummer 2221) en Boys tot Sale (Action Boys, nummer 3308). Voorts bekeek ik op uw verzoek een compilatie van fragmenten van de volgende door de heer Van de Luitgaarden in Spijkenisse gehuurde videobanden: Holland Boys (deel 29), Schlüpfrige Boys, Mexicaanse Boys en Hip Hop Boys 2. De vraag was of het mogelijk is te beoordelen wat de leeftijden van de jongens op deze banden is en of de stelling van cliënten dat op deze banden jongens van jonger dan 16 jaar voorkomen, juist is o.g. verdedigbaar is.

Ik bekeek de video's met een aantal medewerkers: drie psychologen, een arts en een psychologisch medewerkster. Zij beoordeelden onafhankelijk van elkaar de leeftijd van de jongens die zichtbaar zijn op de videobanden. Ook dr. M. Jansen, verbonden aan ons ziekenhuis als kinderarts/endoocrinoloog, bekeek op mijn verzoek nog eens deze banden.

Wij komen unaniem tot de conclusie dat een aantal personen zichtbaar op de gekochte en de gehuurde videobanden hoogstwaarschijnlijk jonger zijn dan 16 jaar. Wij schatten in dat een aantal van hen 13 jaar is en sommigen van hen wellicht 11 of 12 jaar. Ik benadruk dat dit een schatting is, ofschoon we wel gelet hebben op gedrag, expressie, lichaamsbouw, beharing etc. en dat het hier niet gaat om een exacte bepaling van de leeftijd.

Hoogachtend,

Prof. dr. W.H.G. Wolters, klinisch psycholoog/psychotherapeut

KINDERPORNONETWERKEN NEDERLAND-BELGIË

In Mei 2001 zag ik een uitzending van *2 Vandaag (EO)*. Marc Dutroux zou regelmatig op de Insulindeweg 106d in Amsterdam komen. In de uitzending wordt er over gesproken dat op dit adres pornofilms gemaakt werden en dat er een jongen was ontvoerd. Ik zag iets bekends in die reportage. Schokkend ook, want die woning op de Insulindeweg was dezelfde woning als op die videoband die in beslag was genomen door de politie Spijkenisse en was opgestuurd naar de zedenpolitie in Amsterdam voor controle en weer naar mij retour werd gestuurd door J. Hoek. Mijn conclusie: de maker van deze band, Karel Maasdam, een bekende filmproducent van kinderporno, werd dus beschermend door de politie/openbaar ministerie Amsterdam. Ik hoor u weer denken: is dat niet die J. Hoek die bij de getuigen verhoren was in verband met de cruciale Rolodex-onderzoek in Utrecht? Ja, dat is dezelfde man. Dat maakt het verhaal helemaal zo vreemd. Want het Rolodex-onderzoek ging over kinderpornonetwerken in Nederland en de verdachten waren hoog geplaatste figuren, waaronder voormalig secretaris generaal van justitie, Joris Demmink.

Ik besloot het er niet bij te laten en belde de redactie van het *2 vandaag*. Afgesproken werd dat ik de videoband zou inleveren bij Hartjes in Haarlem. Ik koos hem omdat hij in een eerdere uitzending van *2 vandaag* het onderzoek leidde naar kinderpornonetwerken in Nederland en België. En omdat hij een dossier uit België had ontvangen met een proces verbaal van een slachtoffer.

Nou, ik had gelijk! Het ging om een Nederlandse minderjarige jongen van veertien, woonachtig in Amsterdam. Ze hadden zijn naam en wisten 200% zeker dat het om die jongen ging. De zaak werd overgedragen aan het Openbaar Ministerie in Amsterdam.

Maar die seponeerde de zaak meteen! In een brief ontkennen ze de nationaliteit van de jongen, maar de leeftijd wisten ze wel. De politieman die eerder alles onderzocht, werd dus voor leugenaar uitgemaakt ...

Werden we met zijn allen voor de gek gehouden? Weggejorist? Overigens stond Karel Maasdam ook op de lijst van kinderpornonetwerken. En het was al de tweede naam die ik aanbracht en door justitie werd genegeerd.

Werknummer
Datum: 1 juni 2001
Parknummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp: Ontvangst videoband

Hedenmiddag heb ik uit uw handen in ontvangst genomen een videoband, zwart, merk Fuji, zonder verder opschrift, in een kartonnen doosje, waarop eveneens als merknaam Fuji is vermeld met de aanduiding: 60 HQ =

De band is in uw bijzijn door mij ter hand gesteld van de Heer A. Bak van de regio politie Rennerland, die de band verder zal onderzoeken.

J.E. Hartjes
Officier van Justitie

Samenvattingen uitzendingen 2 Vandaag

Robert-Jan W. vertelt voor het eerst openlijk zijn verhaal. Hoe een 13-jarige jongen seksueel misbruikt wordt tot de dood erop volgt. Hoe andere kinderen gedwongen werden om in pornografische films te spelen. Uit de reportage komt naar voren dat de Belgische justitie uitgebreid onderzoek heeft gedaan naar de connecties die Marc Dutroux heeft in Nederlandse kinderpornonetwerken. Op de vraag of ook de Nederlandse justitie deze rapporten bij hun Belgische collega's gaan opvragen, antwoordt een toenmalige officier van justitie, de heer J.E. Hartjes: "Daar wil ik geen uitspraken over doen". In deze reportage wordt uitgebreid aandacht besteed aan een videoband die de redactie heeft ontvangen. Een video met, zoals *2 Vandaag* het noemt, met toeristische tips, maar dan wel van een zeer bedenkelijk gehalte. Een promotiefilm die een pedoseksueel informatie geeft over ontmoetingsplaatsen en locaties. Meest opvallende locatie is nog wel het Amstel Hotel. De redactie van *2 Vandaag* heeft de band voor de uitzending naar de heer J.E. Hartjes gestuurd, officier van justitie. Zonder deze te bekijken heeft hij de band overgedragen aan de politie. Deze uitzendingen zijn terug te zien

Deel 1: www.youtube.com/watch?v=m1ZsxiKyGq0

Deel 2: www.youtube.com/watch?v=gbsXG3sgo9Q

Deel 3: www.youtube.com/watch?v=997_f3z9o7o

Om er meer druk op te zetten, besloot ik contact op te nemen met de redactie van het Haarlems Dagblad.

In diverse krantenartikelen werd aandacht besteed aan deze zaak. De landelijke pers liet het links liggen. Op dagblad SP!TS na.

Uiteindelijk is Maasdam wel veroordeeld wegens het produceren van kinderporno, maar niet door mijn actie.

HET BELANG VAN LIMBURG

NIEUWS REGIO SPORT **NEWS** VIDEO SHE.

BINNENLAND BUITENLAND ECONOMIE CONSUMENT OPINIE WETENSCHAP RECENT VER

Amstel hotel toneel voor kinderporno

01/06/2009 19:37 door GPD

0 shares

Print

Het exclusieve Amstel Hotel in Amsterdam is midden jaren negentig het decor geweest voor filmopnames van kinderporno. Dat blijkt uit een videoband die pedofielebestrijders vrijdag hebben aangeboden aan de Haarlemse officier van justitie Hartjes.

Op de videoband, die werd gekocht in een Haagse seksshop, is het Amstel Hotel duidelijk herkenbaar in beeld gebracht. In een van de hotelkamers bevredigt een jongen van ongeveer veertien à vijftien jaar zichzelf. Verder is hij gefilmd terwijl hij zwemt in het binnenbad van het hotel. Ook in de hotelgangen zijn openlijk opnames van de minderjarige gemaakt. Een lid van de pornobestrijdersgroep 'Schouder aan schouder' heeft de band aan Justitie overhandigd. Het moet een nieuw bewijsstuk zijn in een hoger beroepszaak tegen een Amsterdamse pedofiel. Deze man werd onlangs tot drie jaar veroordeeld wegens de productie en verspreiding van kinderporno.

Het management van het Amstel Hotel was niet bereikbaar voor commentaar.

Nieuws

Justitie onderzoekt kinderporno in hotel

10 vers

Het Openbaar Ministerie (OM) in Amsterdam is een onderzoek begonnen naar een dubieuze pornoband die in het gerenommeerde Amstel Hotel in Amsterdam is opgenomen. Op de opnamen staan waarschijnlijk minderjarigen.

Algemeen directeur C. Beek van het Amstel Hotel liet in juni weten met de opnamen in zijn maag te zitten. Hij ontvangt in februari hoge gasten in verband met het huwelijk van kroonprins Willem-Alexander. 'Ik wist niet van het bestaan af. Toen ik de opnamen zag, was ik zeer geschokt. Er is geen twijfel dat er opnamen in ons hotel zijn gemaakt.'

Beek heeft aangegeven mee te werken aan het onderzoek van justitie.

Eerste publicatie door Patrick Hendriks op 6 sep 2009

Onderzoek kinderporno Amstel Hotel levert niets op

Nieuws

Het onderzoek van politie en justitie naar een dubieuze pornoband die in het gerenommeerde Amstel Hotel in Amsterdam is opgenomen, heeft niets opgeleverd. Op de opnamen staan waarschijnlijk minderjarigen. De directie van het Amstel Hotel reageerde in juni 'zeer geschokt' op het opduiken van deze videoband.

'We kunnen niet achter de identiteit van de jongen komen die te zien is in het hotel', zegt een woordvoerder van het Openbaar Ministerie (OM) in Amsterdam. 'Daardoor kunnen we ook niet met zekerheid vaststellen of hij minderjarig was toen de film werd gemaakt. Dat is de reden om het onderzoek te sluiten.'

De band toont onder meer hoe twee jongens vanaf het station in Amsterdam naar de woning van K.M. (Maasdam) aan de Insulindeweg lopen. Daar verrichten ze seksuele handelingen. Ook zijn beelden te zien van een ongeveer 14-jarige jongen die het Amstel Hotel binnengaat en daar seksuele handelingen pleegt.

De beelden zijn in 1993 gemaakt door Alex Privé, een pseudoniem van M. Hij runde vanaf 1989 een escortservice met minderjarige jongens. M. is vorig jaar door het gerechtshof in Amsterdam tot twee jaar cel veroordeeld wegens ontucht met minderjarigen en het maken en verspreiden van grote hoeveelheden kinderporno.

De band is toen verspreid door het Amsterdamse seksbedrijf Dusedo. De eigenaren van deze onderneming zijn vorig jaar veroordeeld wegens het verspreiden van kinderporno. GroenLinks-senator B. van Schijndel kwam in 1999 in opspraak omdat hij met deze personen in het bestuur van de stichting World Gay Centre zat.

Eerste publicatie door Patrick Hendriks op 8 nov 2004

Vijf jaar later heb ik nog een poging gedaan om het juiste antwoord te krijgen van het Arrondissementsparket Amsterdam inzake: Amstel Hotel. Oordeel zelf:

Arrondissementsparket Amsterdam

Postadres Postbus 84500, 1090 JN Amsterdam

De heer R. van de Luitgaarden

Bezoekadres
Parnassusweg 220-228
Toren A/B
Telefoon (020) 541 2111
Fax (020) 541 020-541.3788

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.

Contactpersoon R.Th. Meulenbroek
Onderdeel Communicatie
Doordienummer (020) 541 020-541.2301
Datum 28-4-2006
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Onderwerp Uw mail van 7 april 2006

Geachte heer van de Luitgaarden,

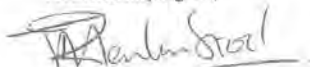
Op 7 april jl. heeft u een mail met als onderwerp 'machtsmisbruik door ...' gestuurd aan het Ministerie van Justitie. Omdat uw vraag betrekking heeft op een Amsterdamse strafzaak is uw bericht via het Parket-generaal doorgestuurd naar het arrondissementsparket Amsterdam.

In de zaak die u aan de orde heeft gesteld over mogelijke kinderporno in het Amstelhotel heeft de officier van justitie een onderzoek laten uitvoeren door de Jeugd- en zedenpolitie. Tijdens dit onderzoek werd uit het buitenland een naam en geboortejaar van de mogelijk betrokken jongen gegeven. Het zou hier inderdaad om een 14-jarige jongen gaan. Echter, onderzoek in Nederland naar deze bewuste jongen heeft nooit tot resultaat geleid.

De politie heeft niet kunnen vaststellen dat de uit het buitenland afkomstige naam een werkelijk bestaand persoon betreft. Tevens is door de politie niet vastgesteld dat de persoon die in de film figureert jonger is dan 16 jaar.

Omdat de jongen nooit is getraceerd noch op andere wijze vast is komen te staan dat de in de film figurende persoon jonger dan 16 jaar is, is het onderzoek uiteindelijk gestopt.

Met vriendelijke groet,

R.Th. Meulenbroek
Hoofd Communicatie/persvoorlichter

VREEMDE PRAKTIJKEN

Foute ambtenaar

Mijn financiële situatie werd slechter en slechter. Werkloos zijn, de vele verhuizingen, alle onderzoekacties, telefoontjes, reizen ... Voor de zoveelste keer vroeg ik een uitkering en inrichtingskosten aan. Tot mijn verbazing kreeg ik een hogere lening, dan waar ik om gevraagd had. Blijkbaar had die ambtenaar het met mij te doen.

Al snel kwam ik achter zijn bedoelingen. Omdat mijn dossier van de Sociale Dienst van gemeente naar gemeente mee verhuist, was deze ambtenaar op de hoogte van mijn verleden. Gezien mijn optredens in de media en doorzettingsvermogen, leek het hem wel leuk om samen met mij een radioprogramma te gaan maken bij de plaatselijke omroep. In eerste instantie zag ik dat idee wel zitten en het gebeurde dan ook. Tot hij op een dag samen met een jongen kwam binnenlopen. De jongen oogde overstuur. De ambtenaar bleek een homoseksueel te zijn (waar overigens niets mis mee is) en gebruikte de jongen als gebruiksvoorwerp.

Snikkend deed die jongen zijn verhaal bij mij. Ik heb ervoor gezorgd dat hij die avond veilig thuiskwam. De volgende dag heb ik er een melding van gemaakt bij de gemeente. Deze ambtenaar werd meteen overgeplaatst.

Gemeente Baarn betaalt boetes

De gemeente Baarn vond dat ik betaald werk moest gaan vinden. Een idee waar ik op zich wel achter stond, mits niet onder dwang. Daarnaast, ik zat in de schuldsanering en die betalen openstaande boetes niet. Gaan werken bij een baas betekende dat ik elke dag door de politie van de werkvloer gehaald kon worden. Want ja, op het moment dat ik werk, moet ik ook over de brug komen met geld. En dat had ik niet. Tot mijn verbazing betaalden de gemeente de openstaande boetes.

Afluisterpraktijken

In de tussentijd was de politie van Baarn al een paar keer bij mij aan de deur geweest, maar ik deed nooit open. Ze belden zelfs bij de burens aan of zij mij hadden

gezien. Ik ontdekte dat ze mij afluisterden. Want als ik met een vriend via de telefoon een afspraak maakte om bijvoorbeeld drie uur, dan werd er klokslag 15.00 uur aangebeld door de politie. Dat ik werd afgeluisterd vond ik niet leuk en vroeg mij geregeld af: hoe lang was is dit al aan de gang? Wel vond ik het grappig dat ik het ontdekt had en zij dus dachten dat ik het niet wist.

Soms had ik het gevoel dat ze mij zelfs achtervolgden. Ik reisde veel met de trein, soms met de auto van een vriend. Op een dag belde mijn pleegmoeder M. mij op en vroeg naar het adres van een vriend van mij. Ze wilde graag een kaartje sturen. Ik vertelde haar dat ik toevallig op het punt van vertrek stond om er naar toe te gaan. Toen ik daar arriveerde, stond er tien minuten later een blauwe auto naast de woning. Na een aantal minuten ging de auto ook weer weg. Niets bijzonders, zou je denken. Toch knaagde bij mij een gevoel dat het niet klopte.

Ik testte het voor de zekerheid. Een paar dagen later had ik in een telefoongesprek weer aangegeven dat ik naar dat bewuste adres zou gaan. En ja hoor, toen ik daar kwam zag ik weer diezelfde auto naast de woning geparkeerd staan. Op dat moment wist ik het zeker: ze volgen mij! Ik besloot een lijst te gaan bijhouden. Dat deed ik meer dan een jaar lang.

Misschien dachten ze dat ik met iets bezig was. Ze lieten mij ook nog rondrijden zonder dat ik een rijbewijs had. Mogelijk, in de hoop dat ik (weer) iets zou oprollen en mij daarom mijn gang lieten gaan. Een inval in Nieuwegein bleef uit.

Gay krant 2003

Het Anne Frankplantsoen te Eindhoven kwam in opspraak toen jongens, die zich voor betaalde seks hadden aangeboden, hun verhalen vertelden. Zelfs een hoge topambtenaar van het Ministerie van Justitie zou erbij betrokken zijn. Meteen dacht ik aan alle kwesties die ik aan de kaak had gesteld en dat die waren geseponeerd c.q. tegengewerkt. Maar ook dacht ik aan schrijfster Yvonne Keuls, die destijds de foute kinderrechtster aanpakte. Bij mij begon er een kwartje te vallen; er moest meer aan de hand zijn. Dus nam ik contact op met de redactie van de *Gay Krant*, waar ik al eens eerder in had gestaan met een artikel dat heette: *Ik ben van binnen helemaal kapot*. Ik vertelde, dat ik ervan overtuigd ben dat er onder homoseksuelen ook mogelijke slachtoffers van misbruik zitten. Wij kwamen overeen dat ik een advertentie mocht zetten ter waarde van vijfhonderd gulden, gezien het doel hoefde ik hen niets te betalen. Niet dat ik daar het geld voor had.

OPROEP AAN ALLE SLACHTOFFERS DIE OP MINDERJARIGE LEEFTIJD SEKSUEEL ZIJN MISBRUIKT!

Omdat ik zelf als minderjarige vele keren ben misbruikt en daardoor weet hoe moeilijk het is om hier aangifte van te doen, wil ik middels deze oproep vragen of alle slachtoffers zich bij mij aan willen melden en wel om de volgende redenen:

-Als slachtoffer van seksueel misbruik weet je vaak niet wat je moet doen. Met je ouders praten, naar de politie gaan voor aangifte, je voelt jezelf enorm beschaamd en hoe reageert de buitenwereld op jouw probleem.

-In de meeste gevallen sta je juridisch ook niet erg sterk omdat het jouw woord is tegen dat van de dader.

-Vaak is er sprake van machtsverhoudingen; leraar-leerling, volwassene-kind, directeur-pupil etc.

-Ook hoor ik in meerdere gevallen dat de politie je probeert te beïnvloeden, zodat je afziet van een aangifte omdat zij een moeilijke taak krijgen e.e.a. te onderzoeken en te bewijzen.

-Het komt vaak voor dat de dader meerdere slachtoffers maakt.

-Als wie via deze oproep een beeld krijgen van de dader(s) kunnen we gezamenlijk aangifte doe. Natuurlijk staan we als collectief veel sterker en moet de politie en justitie wel aandacht aan zo'n zaak besteden. Zelfs als je eventueel een 'vergoeding' hebt gehad om het misbruik te compenseren dan nog verzoeken wij om je aan te melden, want HET BLIJFT MISBRUIK!. En als slachtoffer is het belangrijk dat je recht krijgt en hierdoor je eigenwaardering weer terug krijgt. DUS MELD JE AAN, want de daders moeten gestopt worden.

-Tevens doen wij een beroep op journalisten en advocaten zich voor deze zaak in te willen zetten.

U kunt u aanmeldingen of reacties kwijt via:

Robert Van De Luitgaarden, Postbus 3740, AJ Baarn, of stuur email naar: robertvandeluitgaarden@hotmail.com

Zo hoopte ik in contact te komen met slachtoffers van die topambtenaar. Maar mijn zoektocht werd wreed verstoord; mijn e-mailadres werd meteen op een of andere manier geblokkeerd. In de postbus kwam geen enkele stuk binnen. Natuurlijk speelde in mijn achterhoofd nog steeds dat ik werd afgeluisterd en dat men mij observeerde. Ik kon maar één ding concluderen: men wil niet dat ik in contact treed met slachtoffers van die topambtenaar van het ministerie van Justitie? Dat mocht niet gebeuren!

Op een ochtend, vier dagen na de oproep in de *Gay Krant*, was ik in weer op het adres in Nieuwegein op bezoek. Via mijn mobiele telefoon vertelde ik in een gesprek dat ik daar helemaal alleen aanwezig was. En prompt, een kwartier later werd er aangebeld. Ik bleef doodstil en gluurde door het raam. Weer zag ik die bewuste blauwe auto staan. Ze belden steeds agressiever aan, keken door de brievenbus om te horen/zien of ik er was. Uiteindelijk vertrokken ze weer. Ik denk, dat als ze me gehoord hadden of gezien, ze wel naar binnen waren gekomen voor mij. Blijkbaar hadden ze geen toestemming, en wat zouden ze anders tegen de bewoner van het huis hebben moeten zeggen? Ik heb daarna een vriend van mij opgebeld en verteld dat ze me al jaren volgen/afluisteren. De politie was nu op de hoogte dat ik van hun onderzoek afwist! Ze luisterden immers mee.

De volgende dag deed ik aangifte de politie in Baarn en confronteerde hun met het lijstje, waarop de data te zien waren dat ze mij afluisterden en volgden. Dit werd ontkracht: op 18-02-2004 liet de politie mij weten dat ze op mijn verzoek geverifieerd hebben of de politie mij op 10-12-2003 op het adres in Nieuwegein had opgezocht en of ik in verband met de oproep aan minderjarige jongens in de *Gay Krant* werd gezocht. Zij meldden mij:

"Er is niet gebleken dat u op 10 december werd gezocht. Wel heeft de politie een melding gehad in de omgeving van huisnummer 56 te Nieuwegein". Tja, zo kwam ik niet verder.

Banenproject

Omdat ik in de schuldsanering zat, gaf dat een hoop stress minder in mijn leven. Wat ik totaal niet snapte was de houding van de politiek. Het feit dat ik foute zaken aan de kaak stelde; er totaal geen reactie kwam om kinderen binnen jeugdzorg te beschermen. En dat er geen rekening gehouden werd met mensen, die na dramatische ervaringen, noodgedwongen in een uitkering terecht komen en hun dwingen om aan het werk te gaan, dit feit bracht en brengt nog steeds kwaad bloed bij mij naar boven.

De gemeente Baarn wilde mij weer aan een baan helpen en zo kwam ik in een banenproject terecht. Besproken werd dat ik rustig aan zou beginnen met twintig uur. Toch was dat met mijn verleden erg lastig; mijn naam dook overal op in de media. Hoe ging ik dat uitleggen aan mijn toekomstige werkgever? In het verleden had dit al diverse keren moeilijkheden met zich meegebracht.

Op een dag werd ik gebeld en werd er tegen mij gezegd: "Gefeliciteerd, je hebt een 40-urige baan bij de Gemeentelijke Plantsoendienst en je kan morgen al beginnen".

"Pardon?" zei ik, en maakte meteen duidelijk dat dit niet de gang van zaken was. Ik kon niet zomaar veertig uur gaan werken, terwijl mij toegezegd was eerst met twintig uur te mogen beginnen. Ze hadden geen respect voor mijn situatie en ik kon die werkdruk niet aan. Ze konden mijn niet dwingen. Ik had in het verleden al zoveel onder dwang moeten doen, dat zou me niet meer gebeuren. Maar hoe ik ook protesteerde, de gemeente bleef mij onder druk zetten. Ik bleef weigeren, met als gevolg dat ik een strafkorting kreeg op mijn uitkering – en dat ook nog in de dure maand december. Tegen deze strafkorting ben ik in beroep gegaan en haalde mijn gelijk. Helaas was mijn ergernis door alle miscommunicatie en onbegrip alleen maar gegroeid.

Adviesblad re-integratiearts

De Gemeente Baarn wilde weten in hoeverre ik arbeidsgeschikt was en schakelde een re-integratiearts in.

Naam rapporteur	: W.M. van der Boog
Functie	: arts
Datum	: 15-09-2006

Sofi-nummer	:
Naam cliënt	: dhr. R. van Luitgaarden
Woonplaats	: Baarn

1. ALGEMENE GEGEVENS

1.1 VRAAGSTELLING

Is er sprake van structureel functionele beperkingen bij cliënt zonder medische urenbeperking?

Is er sprake van structureel functionele beperkingen bij cliënt met een medische urenbeperking van < 35% ten opzichte van een fulltimer (40 uur per week)?

Is er sprake van structureel functionele beperkingen bij cliënt met een medische urenbeperking van > 35% ten opzichte van een fulltimer (40 uur per week)?

Wat is de resterende belastbaarheid?

4.1 MOGELIJKHEDEN T.A.V. ARBEID

Betrokkene is een 41 jarige man, die bekend is met een sterk affectief verwaarloosde jeugd in internaten, pleeggezinnen en langdurig misbruik. Negatieve gevoelens afgeweerd middels langdurig verslavingsgedrag. Het is betrokkene nooit gelukt een regelmatig leven op te bouwen. Hij heeft weinig dagstructuur en nauwelijks sociale contacten. Hij is snel wantrouwig naar personen en instanties, erg gevoelig voor dwang cq verplichtingen.

Gezien zijn wijze van functioneren zijn er sterke beperkingen in het persoonlijk- en sociaal functioneren. Vooral zijn autoriteitsconflicten maken hem ongeschikt voor het verrichten van betaalde arbeid. Gezien de oorzaak en de ernst is hiervan sprake van een stoornis en van een gebrek. Reactivering is wel gewenst, maar dan in overleg met betrokkene.

4.2 PROGNOSE T.A.V. MOGELIJKHEDEN

Betrokkene is al 41 jaar en lijkt niet echt te kunnen veranderen in zijn gedrag. De verwachtingen moeten daarom niet te hoog worden gesteld.

4.3 REACTIE VAN CLIENT

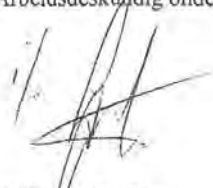
Betrokkene is met het de opgestelde belastbaarheid eens.

5. CONCLUSIE

Er zijn geen structurele functionele beperkingen conform het opgestelde belastbaarheidsprofiel.

6. PLANNING

Arbeidsdeskundig onderzoek naar mogelijkheid traject voor sociale activering?

W.M. van der Boog
verzekeringarts

SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN

Opnieuw besloot ik een aanvraag in te dienen bij Schadefonds Geweldsmisdrijven en hoopte op een nabetaling. Want met het advies van de re-integratiearts kon ik aantonen dat de schade van het misbruik vele malen groter was dan men aanvankelijk dacht. Op hun kantoor sprak ik met een medewerker over mijn aangifte tegen André Beemster. Ik vertelde dat ik had gehoord, dat de zaak geseponeerd was in verband met een typefout. De heer de Jager vertelde mij dat dit niet klopte. De zaak was geseponeerd omdat Beemster al genoeg gestraft was, volgens Openbaar Ministerie, duidend op zijn ziektewet en baan kwijt door mijn tv-optreden. Het is natuurlijk te belachelijk voor woorden dat men het om deze redenen seponeerden. Dit keer openbaarde ik ook het misbruik in Spanje en waarom ik het destijds niet kon vertellen.

Op mijn verzoeken en bezwaarschriften kreeg ik telkens nul op rekest. De reden? Ik was te laat. Het werd tijd om naar een goede advocaat op zoek te gaan. Ik nam contact op met SAP Advocaten te Amersfoort. Kort daarna ontmoette ik Sander de Lange, die duidelijk meeleeft met mijn verhaal en vond dat er op een of andere manier een nabetaling moest komen. Hij ging zelfs zo ver voor mijn zaak dat hij, ondanks dat hij alle daarvoor bestemde uren al had verbruikt, toch besloot om bij de Rechtbank in Den Haag een zaak tegen Schadefonds en Geweldsmisdrijven aan te spannen.

Op de dag dat we naar de rechtbank togingen, zagen we tot onze verbazing de rechter in burgerkledij verschijnen. Hij vertelde tegen mijn advocaat dat het bij dit soort zittingen niet nodig was om in toga te verschijnen. Maar belangrijker was nieuws dat de rechter mij bracht: Deze zaak aanspannen was voor niets geweest, ik had al een kleine vergoeding ontvangen toen ik tweeëntwintig jaar was en daarmee was het voor hun klaar!

Schadefonds Geweldsmisdrijven

De heer R. van de Luitgaarden
BAARN

Postbus 1947
2280 DX Rijswijk
Telefoon (070) 414 20 00
Fax (070) 414 20 01
Website: www.schadefonds.nl
E-mail: info@schadefonds.nl

Ons kenmerk 57025
Behandelaar De heer R.C.D. de Jager
Telefoon (070) 414 20 27
Datum 3 februari 2006
Bijlage(n) Geen
Onderwerp Beslissing op bezwaar
Uw kenmerk

Bij uw reactie graag de datum en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Geachte heer Van de Luitgaarden,

U heeft op 7 juli 2005 een aanvraag ingediend voor een uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Op deze aanvraag is op 30 september 2005 een beslissing genomen. U heeft op 11 oktober 2005 een bezwaarschrift ingediend. De Commissie heeft een beslissing op uw bezwaar genomen.

Beslissing

De Commissie verklaart uw bezwaar ongegrond.

Toelichting

De Commissie heeft in haar bestreden beslissing uw aanvraag afgewezen, omdat deze niet binnen de wettelijke termijn is ingediend en overschrijding van de termijn van drie jaren na het misdrijf wegens de vroegtijdige bemoeienis van een advocaat en procureur als niet verschoonbaar werd aangemerkt.

U heeft aangegeven dat u het hier niet mee eens bent, omdat allerlei persoonlijke omstandigheden in de weg hebben gestaan aan een tijdige indiening van uw aanvraag.

De Commissie heeft op 4 november 2005 uw bezwaarschrift ter hoorzitting behandeld. U heeft (kort gezegd) voornoemde persoonlijke omstandigheden van een nadere toelichting voorzien en het letsel en de gevolgen van de feiten voor uw persoonlijk leven uitgebreid belicht.

De Commissie heeft gelet op het feit dat u eerder uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven een uitkering heeft ontvangen alsmede gezien uw opmerking ter hoorzitting dat het pas zin zou hebben een beroep te doen op het Schadefonds Geweldsmisdrijven nadat u bevrijd zou zijn van het regime van de Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen, voldoende besef moet hebben gehad van het bestaan van een termijn voor het indienen van een aanvraag.

De Commissie is van oordeel dat u verantwoordelijk bent voor het tijdig indienen van de aanvraag en dat hetgeen u hierboven als excuus hebt aangevoerd, geen geldige reden vormt voor het overschrijden van de wettelijke termijn van drie jaren.

De Commissie verklaart daarom uw bezwaar ongegrond.

Beroep

Indien u zich niet met de beslissing van de Commissie kunt verenigen, kunt u binnen zes weken na de toezending van de beslissing een beroepschrift bij het gerechtshof te Den Haag indienen. In het beroepschrift moet gemotiveerd worden aangegeven op welke punten u de beslissing van de Commissie onjuist vindt. Dit beroepschrift moet worden gericht aan:

Gerechtshof Den Haag
T.a.v. de strafgriffie
Postbus 20302
2500 EH Den Haag

Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven
Rijswijk, 3 februari 2006

Namens de Commissie,
de Secretaris,

KOPIE

G.M. Zuur

VERZONDEN 23 FEB. 2006

6 Dichtbij

Robert van de Lathgarden in de kelder van de Dichtbijen in Baarn.

Robert klimt vol moed uit diep, eenzaam dal

IRRESISTIBEL Slachtoffer seksueel misbruik zette zich jaren in voor lotgenoten, maar kiest nu voor zijn eigen leven

PIET VAN DIJK
BAARN

Robert van de Lathgarden stapt erom. De 42-jarige Baarnaar vindt dat de tijd gekomen is om iets anders met zijn leven te doen. Jarenlang verbleef hij hulp aan jongens en mannen die het slachtoffer zijn geweest van seksueel misbruik. Laten ze nu hun...

„Het begon in 1987 na de arrestatie van een leider van de Groep de Bril in Baarn, die een aantal jongens seksueel had misbruikt. Toen werd ik zo wettelijk, zo verantwoordelijk ben. Ik vond dat er iets gedaan moest worden,” zegt hij.

Hij richtte de stichting Schouder aan Schouder op, die nog steeds bestaat en een landelijk net van hulp heeft aan misbruikte mannen en jongens. Hij kwam vooral jansen verzorging in allerlei kranten, weekbladen en programma's met Peter van der Vliet van de Vereniging van de Nederlandse Kinderbescherming. De zaak was een van de voorloper van de wetgeving van 1998 tot het voortzetten van de jeugdzorg van de vroege jaren van de jaren tachtig.

Robert was nog wel zeker niet vermaand van seksueel misbruik van jongens aan de hand kunnen stellen. Maar hij doet het niet meer. „Het was zwaar, falste en bleef niet meer. Eigenlijk was er een grote onafhankelijke organisatie moeten bestaan die politiek en juridisch, maar ook hulpverlenend en medisch - opbouw te beschouwen van de jaren tachtig. Ondanks stond in de

Passpoort

■ **Hazen** Robert van de Lathgarden

■ **Gedrukt** 1965 in Den Haag

■ **Carrière** heeft medische school voor afwijkend, psychiatrisch leerde na school misbruik in jeugd voorloper van de jeugdzorg

■ **Bijzondere** de groter Schouder aan Schouder

■ **Privé** alleenstaand woont in Baarn

Telegraaf nog een heel stuk over aanwijzingen dat hoge meesters uit kringen van justitie zich hadden ingelaten met seks met jonge jongens. Maar na deze publicatie blijft het stil. Geen Kamervragen. Het hele onderwerp misbruik van jongens is verbleven uit de publiek. Maar ik wil nu ook een mijn eigen leven leiden. Heb ik eigenlijk niet gehad. Ik weet dat ik nog misde jaren voor me heb.”

Robert heeft de afgelopen jaren ontdekken dat hij een normaal mens is. Na verloop van jaren van seksueel misbruik van het leven zijn er meemaken. Hij is veel goede mood.

Ondanks heeft hij zijn rijbewijs - tegenwoordig een klein roze pasje - gehaald. Voor het eerst in zijn leven mag hij officieel autorijden. Trots glimft hij tweehands auto voor de deur. En hij heeft inmiddels een baan, als vertegenwoordiger bij een kapperbedrijf.

En als hij straks in Baarn ook nog eens een grotere woning kan krijgen dan het huidige appartement in het centrum, kan Robert helemaal zeggen dat zijn leven opnieuw begonnen is. Hij maakt van zelfvertrouwen. Zijn broer open elken, zijn gevoel voor humor heeft de overhand. „Mijn broer is nu nog helemaal leeg. Ik heb erin in.”

Zeker langzaam hij een psycholoog, een psycholoog, Robert Ofren zelfde van een tijdje met hebben over het verleden en elke avond Robert, uitspannen een stage draaiend, grinnik. „Nee, helemaal niet. Ik ben er op eigen handje uitgekomen. Het is nu alleen. Aan zijn familie heb ik niets. Mijn vader is vroeg

overleden, mijn moeder stuurde me kort voor haar dood in 2002 nota bene nog een handje waarop ze me liet weten niets van me te willen weten. Sinds kort, na 25 jaar stilte, heb ik gelukkig weer contact met twee zussen. Mijn broers willen me niet kennen.”

Robert gelooft niet zo in de hulpverlening. Zeker niet aan jongens en mannen die seksueel misbruikt zijn. Nocht heeft hij een uitgestoken hand uitreikt. „Ik ben er verchrikkelijk verbaasd door geworden. Mensen schamen zich er enorm voor een man te kennen of in hun familie te hebben die seksueel is misbruikt. Een trap na kun je krijgen, een harde ja.”

Van zijn vader tot zijn Zister moest Robert ingaan op de subbeelden van de toenmalige directeur van de Kinderbescherming in Den Haag. Ook de lok van een interview, die hem meenam op vakantie naar Spanje, gebeurde hem voor bereiding van zijn eigen kisten, vertelt hij. „Toen ik 21 werd, was ik meerdertig en kon ik weg. Het grootste cadeau ooit in mijn leven,” zegt Robert.

Maar daarmee was hij nog geen vrij mens. „Ik ben vele jaren niet in staat geweest om normaal te functioneren, had maar te werken. Ik heb een leven achter me van zelfvertrouwen en hier en daar zijn het laatste,” zegt hij. „Ik heb jaren alleen maar geleefd om te overleven. Maar nu doe ik me goed, veel ik me sterk. Ik weet dat ik het kan, dat ik als een normaal mens kan functioneren. Verouwen zou willen zeggen: gaaf in je eigen ik. En het respect die me verdienen.”

MIJN NAAM DOOR HET SLIJK

Via een kennis kwam in contact met twee vermiste, minderjarige meisjes. Ze vertelden mij met trots mij dat ze op de website van *Vermist* stonden. In hun bijzijn heb ik dit gecontroleerd en het bleek te kloppen.

Ik wist dat ik moest ingrijpen, want de jongeren met wie ze omgingen, zouden het alleen maar erger maken. Daarnaast heb je als mens je verantwoordelijkheden. Na wat gedronken te hebben gingen ze weg en ik had met ze afgesproken dat ik later naar ze toe zou komen in Soest. In die tussenliggende tijd belde ik met redactie van het programma *Vermist*. Daar had ik vroeger enkele uren vrijwilligerswerk verricht. In ruil daarvoor hebben zij ooit mijn moeder opgespoord. Ik ontving toen een cassettebandje met het gesprek dat ze hadden met haar erop. Mijn moeder vertelde dat ze aan één kant verlamd was en veel pijn had. Op de vraag of ze haar zoon Robert nog wilde, zei ze: "Nee, geen behoefte aan." Een paar maanden later is ze overleden. Nog steeds weet ik niet waar ze begraven ligt, maar daar lig ik eerlijk gezegd niet wakker van.

Maar goed, ik belde dus om die twee meisjes. Omdat *Vermist* nog een hoop moest regelen, hebben we afgesproken dat ik contact zou leggen met de politie. Gelukkig reageerden zij snel en we spraken af bij een restaurant op station Baarn. Daar legde ik de situatie uit. Wie ik was, maar dat hadden zij al uitgevogeld. Het plan was dat ik naar het huis toe zou gaan en als de meisjes er dan ook waren, dat ik dat via een belletje zou laten weten. Tegen de meisjes zou ik dan zeggen dat ik even naar de snackbar om ge hoek zou gaan om wat te halen. En zo geschiedde.

De politie viel de woning binnen en haalde – de hysterisch geworden – weggelopen meisjes weg. Helaas voor het programma *Vermist*, zij waren dus te laat. Maar ik wilde het risico niet nemen dat de meisjes weer zouden verdwijnen.

Een jaar later kwam ik toevallig via Hyves weer in contact met een van hen en ze wist nog dat het door mij was gekomen dat ze 'gepakt' was. Ze bedankte mij, dat ik toen ingegrepen had. Want achteraf gezien, was ze nu een stuk gelukkiger. Nou, blijer kon ze mij niet maken.

Tegelijk met dit goede nieuws, kwam ze ook nog met een rapport over haar aanhouding en opsluiting. In het rapport staan toch wel schokkende dingen over mij! Ingevuld door de politie:

"C. is 's nachts met een vriendin door de politie opgepakt uit een pandjeshuis in Baarn.

Vreemd want het was in Soest.

De huurder van het huis had allemaal kamertjes gemaakt, waarin zich minderjarigen bevonden. Deze jongen is bij de politie bekend in het loverboycircuit. C. en haar vriendin zijn beneden in de kelder achter een gordijn gevonden. Tijdens de aanhouding was C. niet voor rede vatbaar. De tipgever van de politie ...

Ik dus.

... wordt ook niet vertrouwd door de politie. Deze man werpt zich op jonge meisjes te redden, aangezien hij zelf ook jarenlang misbruikt is. De politie kon het niet hard krijgen, maar er zijn zeer sterke aanwijzingen dat deze man zich in kinderpornonetwerken zou bevinden. De manier waarop deze man zijn informatie aan de politie vertelde, voelde voor de politie niet goed.

Dat betekende dus dat mijn goede naam door het slijk werd gehaald; ik vals werd beschuldigd in het politie/justitiesysteem! Dit kon echt niet! Ik besloot ze te mailen en mijn beklag te doen. Op 4 september 2007 ontving ik een excuusbrief van de politie Flevoland. Daarnaast kreeg ik van het korps Flevoland - en dat vond ik zeer attent - een uitnodiging om te zien hoe de politie in opleiding traint en werkt. Ik was overigens niet de enige. Men nodigt iedereen uit die zich in hun ogen positief heeft ingezet en een bedankje verdient.

Natuurlijk zal ik altijd blijven samenwerken met de politie, als het met het oprollen van pornonetwerken te maken heeft.

- Korpsleiding

Postadres Postbus 281
8200 AG Lelystad
Telefoon 0900 8844
E-mail

Behandeld door de heer R.M. Koole
Direct nummer 0320 - 277666
E-mail info@Flevoland.Politie.nl

- R van de Luitgaarden

Onderwerp behandeling klacht
Datum 4 september 2007
Uw kenmerk smaatd/laster
Blad 1 van 2

> Geachte heer van de Luitgaarden,

- Op 20 februari 2007 richtte u een mail aan het korps Flevoland waarin u aangeeft dat u in een rapportage door een medewerker van het politiekorps in een kwalijk daglicht bent gezet waardoor u zich als persoon gekwetst voelde.

De betreffende rapportage is opgemaakt door een medewerker van een jeugdzorginstelling en een gedeelte van deze rapportage werd overgeschreven door een meisje dat onder toezicht stond van deze instelling. Het betrof hier vermoedelijk de jeugdopvang Doggershoek te Den Helder.

In de rapportage komt een passage voor waarin de schrijver van het rapport vermeldt dat de politie sterke aanwijzingen heeft dat u zich zou bevinden in een kinderpornonetwerk. U voelde zich door deze uitlating erg gekwetst en in uw goede eer en naam aangetast.

Naar aanleiding van uw mail heb ik een onderzoek ingesteld en heb ik samen met de heer B. Timmerman, groepschef van de recherche te Lelystad, op 17 april 2007 een gesprek met u gevoerd.

In dit gesprek heeft de heer Timmerman u geprezen voor uw inzet bij de opsporing van twee vermiste minderjarige meisjes. In het gesprek heeft de heer Timmerman tevens aangegeven dat hij geen informatie over u had doorgegeven aan eerder genoemde instelling. In het gesprek gaf u aan dat u juist ten strijd trok tegen de seksuele misstanden die u aantrof op Internet en deze ter kennis bracht aan politie, justitie en media.

Mede gelet op het feit dat een dergelijke opmerking zeer onprofessioneel is en het de integriteit van het politiekorps Flevoland, raakt is een nader onderzoek ingesteld. Er is heeft tevens een onderzoek plaatsgevonden op de jeugdinstantie de Doggershoek om de bron van de gewraakte rapportage te achterhalen.

Het door u beschikbare materiaal is in dit onderzoek gebruikt.

Ondanks de inspanningen van de instelling is het niet gelukt te achterhalen, wie de rapportage heeft geschreven en wie de bron is achter de uitspraak.

Het onderzoek binnen het regiokorps Flevoland kon niet herleidt worden naar een betrokken ambtenaar.

Namens de politie Flevoland betreur ik het ten zeerste dat een dergelijke uitspraak, kennelijk gedaan door een politiemedewerker, in een rapportage staat. Ik begrijp dat dit u heeft gekwetst

-

- Korpsleiding

Onderwerp behandeling klacht
Datum 4 september 2007
Blad 2 van 2

- Beseffende dat de resultaten van het onderzoek van zowel uw zijde als ook van politiezijde niet bevredigend zijn, hoop ik dat u de intenties van de politie Flevoland weet te waarderen en dat de samenwerking voor in de toekomst kan worden voortgezet.

Indien u kunt instemmen met dit verslag en de verdere afhandeling is uw klacht hiermee afgehandeld. Ik verzoek u een getekend exemplaar binnen 14 dagen terug te zenden in de daarvoor bijgevoegde antwoortenveloppe.

Vervolgens zal een afschrift van de afhandeling van deze klacht ter kennisname worden verzonden naar de onafhankelijke klachtencommissie.

Hoogachtend,

R.M. Koole

voor akkoord:

OPNAME

De gemeente Baarn regelde dat ik een arbeidsdeskundige toegewezen kreeg en deze gaf mij het advies om - na zoveel strijd - eerst maar eens tot rust te komen in het rusthuis de Gelderse Roos. Daar zouden ze me eventueel ook kunnen behandelen om weer structuur aan te brengen in mijn leven. Want ik at en sliep slecht, blowde en dronk bij tijd en wijle flink wat bier. Ik kon gewoon niet goed verkroppen dat er zo weinig dankbaarheid op mijn pad kwam voor wat ik aan het licht bracht. Plus wat ik als kind had meegemaakt.

Ik kreeg onder andere ook een slaaptest en daar kwam uit dat mijn biologische klok op half drie 's nachts staat. Dat is niet bepaald gezond als je dan pas moe begint te worden.

Voedselbank 14 oktober 2008

Omdat ik van vijftig euro per week leefde, nou ja, meer overleefde, kon ik in aanmerking komen voor een voedingspakket van de voedselbank Gooi en Vechtstrekken. Iedere donderdag om 16.00 uur bij Wegwijs in Baarn. Ik kreeg toen een rode strippenkaart mee van dertien weken. Het leek wel oorlog! Elke week werd er een kruisje gezet. Eigenlijk te bizar voor woorden. Een land als Nederland dat een voedselbank nodig heeft! De politiek, de rijken zouden zich moeten schamen. Wel heb ik respect voor al die mensen die zich inzetten voor de voedselbanken, hoor! Zelf maakte ik er op dat moment geen gebruik van, ondanks dat ik lichamelijk ondervoed was.

Boslaan 68, 6741 KG Lunteren

Herstellingsoord

Bezoekadres

Boslaan 68

6741 KG Lunteren

Telefoon (0318) 48 41 46

Telefax (0318) 48 61 84

Arbo reïntegratie Im'Mens
Mevrouw L. van der Schoor, arbeidsdeskundige
Stoudijk 4
7685 PW BEERZERVELD

Contactpersoon

Betreft: bericht uitschrijving

Doorkiesnummer

Geachte mevrouw Van der Schoor,

Kenmerk

Hierbij delen we u mede dat de behandeling van onderstaande cliënt bij het Herstellingsoord is afgesloten.

Datum

4 juli 2008

Naam: De heer R. van de Luitgaarden
Geboortedatum: 13-06-1965
Adres:
Woonplaats:
Datum opname: 25-02-2008
Datum vertrek: 11-05-2008

Opname-indicatie:

Cliënt heeft op dit moment onvoldoende aan ambulante hulp om weer structuur aan te brengen in zijn leven, het dag/nachtritme te herstellen en zijn zelfbeeld te verbeteren..

Verloop van de behandeling:

De problematiek van cliënt was nauw gerelateerd aan het seksueel misbruik en de affectieve verwaarlozing die hij in zijn jeugd heeft ondervonden. Tot op heden had dit verleden zijn leven en functioneren volledig bepaald. Cliënt heeft hulp gezocht omdat hij uiteindelijk tot het besef gekomen is dat hij niet verder kan functioneren in de schaduw van dit verleden. Hij was zich actief gaan inzetten om de belangen van misbruikte kinderen te behartigen. Hierdoor bleef hij echter ook geconfronteerd worden met zijn eigen ervaringen.

Zijn hulpvraag betrof het krijgen van ondersteuning om zich los te maken van zijn verleden, structuur te leren aanbrengen, zich een gezond eet- en slaappatroon eigen te maken en een nieuw leefpatroon op te bouwen. Om aan deze doelen te werken heeft cliënt deelgenomen aan de cursus "Anders leren denken" (RET) en aan sportieve en ontspannende activiteiten.

Deelname aan andere geïndiceerde activiteiten leverde hem zodanig veel spanning op dat hij hiermee vroegtijdig is gestopt.

De individuele gesprekken zijn vooral gericht geweest op zijn vraag om afstand te nemen van het "misbruik" dat hij heeft ondervonden (en waarmee hij gepreoccupeerd is gebleven) en van zijn ervaringen met verschillende instanties die in dit verband een negatieve rol hebben gespeeld.

Uiteindelijk heeft dit proces ertoe geleid dat cliënt, in samenwerking met de politie, alle informatie die voor justitie van belang kon zijn, heeft overgedragen. Hiermee is een grote last van hem afgevallen en is er ruimte ontstaan om meer gericht aan gewenste veranderingen in zijn eigen functioneren te werken.

Tijdens de opnameperiode heeft cliënt de verplichte EMA cursus kunnen volgen om zijn rijbewijs terug te krijgen. Ook heeft er een bevredigend gesprek plaatsgevonden met de burgemeester en met mevrouw Van der Schoor betreffende zijn huisvesting. Mede door deze positieve ontwikkelingen kreeg cliënt een meer positief toekomstperspectief. De angstklachten zijn afgenomen, het slaappatroon is deels hersteld en de lichamelijke conditie is verbeterd.

In het afrondingsgesprek gaf cliënt aan dat hij zich veel beter voelt en dat de gestelde doelen bereikt zijn.

Conclusie en advies voor verdere begeleiding:

Het is voor cliënt van belang dat hij blijft werken aan structuur en begrenzing. Verder is nodig dat hij een meer functionele plek binnen de maatschappij vindt, zodat er ook een zinvolle dagvulling is.

Relevante medische informatie:

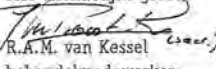
In verband met het verstoord slaappatroon heeft Melatonine-onderzoek plaatsgevonden, waarna cliënt is ingesteld op een dosering Melatonine van 5mg 1 x daags.

Medicatie bij ontslag:

Melatonine 5 mg	1x dgs 1capsule
Oxazepam 10 mg	zn 1x dgs 1
Zopiclon 7,5mg	zn 1xdgs 1
Salbutamol 200microg indien nodig	
Salmeterol/Fluticason50/500microg/do	2xdgs 2do

Voor vragen en/of overleg kunt u contact opnemen met ondergetekenden.

Met vriendelijke groet,

R.A.M. van Kessel
behandelmedewerker

Drs. W. van Basten Batenburg
hoofd behandeling

C.c. - De heer R.Z.A. Goekoop, huisarts
- Cliënt

ONTUCHT EN KINDERPORNO OPGEROLD

Omdat ik de hele dagen thuis zat, had ik de tijd om mij bezig te houden met het oprullen van kinderporno. Via een *gaychat* kwam ik in contact met een 'Meester' die slaafjes zocht, het liefst zo jong mogelijk. Toen ik dat las en me voordeed als een onervaren, gelovige, minderjarige jongen uit Urk, raakten we aan de praat. Hij stuurde mij foto's van zijn minderjarige slaafjes; ik had beet. Ik nam contact op met de zedenpolitie. Er werd afgesproken dat ik alles zou toezenden naar ze en het van mijn pc zou halen. Dit deed ik trouw elke keer.

Die 'Meester' kreeg vertrouwen in mij en bracht me weer in contact met een andere man. Voor ik er erg in had, zaten we iedere dag met andere jongens in een groepsgesprek te kletsen. Het ging hier om mannen die er niet voor schromen om kinderen vast te binden, ze dan flink te slaan en daar seksfoto's van te maken om ze er later mee te chanteren.

Toen er genoeg bewijzen waren, greep de zedenpolitie in, en met succes. Er was alleen een juridisch probleem: ik had namelijk ook kinderporno ontvangen op mijn computer. Mijn oproltactiek – al werkte die goed – mocht mogelijk wettelijk gezien niet. Uiteindelijk hebben ze me toch uit de boeken weten te houden, omdat men wist waar ik mee bezig was, en wie ik was. Ik vind dat het kinderpornoteam hier goed heeft gehandeld. En anders had ik het graag voor de rechter uitgelegd.

Op 20 augustus 2009 was in de Goudse Post te lezen dat de man was aangehouden op verdenking van het plegen van ontucht.

FALENDE POLITICI EN LANDELIJK PARKET

Ik kwam in contact met de internetsite *JDTV*, dat is de afkorting voor: *Joris Demmink TV*. Een jongeman, Eric, volgt de zaak al vanaf het eerste uur. Hij heeft indrukwekkende, confronterende films gemaakt en besteedt veel aandacht aan onrecht. Zo heeft Eric de nodige films gemaakt over Joris Demmink, hem zelfs een keer gesproken en dit gesprek opgenomen. Opvallend is wel dat, als Eric een vraag over Joris Demmink stelt aan een van de politici, dit vrij vaak resulteert in een hardnekkig zwijgen en zelfs het negeren van de vraagsteller. Zo ga je al volksvertegenwoordiger toch niet om met je burgers?

Zelf heb ik een DVD gemaakt met diverse uitzendingen die over rechtszaken gaan die geseponneerd zijn. In het filmpje dat *JDTV* in 2009 maakte (aflevering 41: www.youtube.com/watch?v=56YNEHGfUnk) volgden ze mij bij mijn zoektocht naar gerechtigheid. In Den Haag, op het Binnenhof, heb ik die DVD aan een aantal politici persoonlijk overhandigd. De heer Hans van Balen en Bart Nieuwenhuizen en natuurlijk H. Ballin. Voor onze huidige minister-president heb ik er een bij de postkamer achtergelaten. Ik weet niet of hij deze ooit ontvangen/bekeken heeft. En als hij hem wel gezien heeft, dan begrijp ik niet waarom hij geen contact met mij heeft opgenomen.

In een film heb ik zelf Joris Demmink uitgenodigd om in gesprek te gaan met mij. Maar u raadt het al. Dat lef had hij niet.

Baarnsche Courant 26 oktober 2009

Ook dit lokale krantenartikel werd niet door de landelijke media opgepikt. Hoewel het wel op diverse site op het internet terecht kwam, besloot ik toch om een kopie van dit artikel persoonlijk bij Joris Demmink af te leveren. Zowel op zijn privéadres, als op het Ministerie van Veiligheid en Justitie.

Dit keer had ik goede hoop. Er zou een reactie komen. Maar, nee hoor. Het bleef stil. Ook vanuit het ministerie. Niet eens een tegenaanval. Er werden geen advocaten op mij afgestuurd om bijvoorbeeld, net als in 2002 met een artikel in de *Gay Krant* en *Panorama*, onder druk te zetten. Waarom niet?

Omdat ik gelijk heb! Negeren is het lievelingswoord van de politiek en justitie, althans dat is mijn ervaring. Dat het ten koste gaat van mijn leven en het leven van

andere slachtoffers, interesseert ze niet. Tot een andere conclusie kan ik niet komen. Dan maar Jeugdzorg Haaglanden aansprakelijk stellen. Hun antwoord maakte mij zeer boos:

Bureau Jeugdzorg Haaglanden

Directie
De Heer 2
201100 (vrijdag)
77 23 33 44
06 838 82 7 00
www.jeugdzorghaaglanden.nl

Dhr. R. van der Luitgaarden

Onderwerp: aansprakelijkheidsstelling
Kenmerk: 2009.1342 HB/IT/1
Datum: 4 november 2009

Geachte heer Van der Luitgaarden,

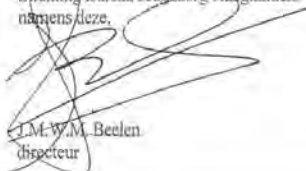
Op 22 juni 2009 heeft u telefonisch een onderhoud gehad met mw. J. Timmer, beleidsmedewerker bij Bureau Jeugdzorg Haaglanden. In voornoemd gesprek heeft u aangegeven dat uw toenmalige voogdijmedewerker en toenmalige directeur van Stichting Jeugd en Gezin zich gedurende een bepaalde periode (naar uw zeggen vanaf 1977 tot 1986) seksueel grensoverschrijdend heeft gedragen naar uw persoon. U heeft kenbaar gemaakt Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden nu aansprakelijk te willen stellen voor de schade die u heeft ondervonden wegens dit grensoverschrijdende gedrag. Naar ik thans begrijp wenst u financieel schadeloos te worden gesteld. U heeft aangegeven wel eerst met ons om tafel te willen om uw zaak te bespreken.

Naar aanleiding hiervan informeer ik u als volgt.

Zo er al sprake zou zijn van enige vorm van aansprakelijkheid van Bureau Jeugdzorg -quod non-, dan geldt dat uw recht tot vordering van schadevergoeding ex art. 3:310 van het Burgerlijk Wetboek reeds is verjaard. Ondanks het feit dat ik het u aangedane leed zeer betreurt, kan en zal ik aan uw wens tot (financiële) schadeloosstelling om die reden niet tegemoet komen. Een gesprek met u zal niet tot een andere beslissing leiden.

Ik vertrouw erop u hiër mee voldoende te hebben geïnformeerd.

Met vriendelijke groet,
Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden
namens deze,

J.M.W.M. Beelen
directeur

zaterdag 26 oktober 2009

LOKAAL

Baarns slachtoffer blijft vechten voor erkenning seksueel misbruikte jongens

Ontuchtzaken van hogerhand 'geseponeerd'

medewerker van het hotel toekede. De beelden werden uitgezonden op EO's Twee Vandaag in mei 2002. "De politie in Haarlem heeft toen uitgezocht dat het om een veertienjarige jongen ging. Ook deze zaak is geseponeerd, met het smoesje dat ze niet achter de identiteit van de jongen konden komen. In die periode was deze topambtenaar in Amsterdam werkzaam."

Zijn meest recente wapenfeit is het optrollen van 'een heel vies netwerk van meesters en slaafjes in Gouda'. "Ik heb bewijzen verzameld die leidden tot de aanhouding van de ontuchtpleger. F. zit in de cel, maar dat zegt niets. De politie onderzoekt het wel, maar het loopt vast in de hogere kringen, bij het Openbaar Ministerie."

Binnen zes weken krijgt hij een reactie uit Den Haag op zijn aanklacht per dvd, zo deelde de persvoorlichter hem mee. Wordt dat wederom een teleurstelling, dan gooit hij de handdoek nog niet in de ring. "Ik blijf doorvechten. Ik wil dat deze topambtenaar wordt aangepakt en gelijktijdig nu eens zelf genoegdoening en genoegdoening voor alle andere slachtoffers die het leven onmogelijk gemaakt wordt. Zolang zij niet erkend worden, blijven zij taboes, zoals ik. Tot nu toe is het voor mij overleven geweest in plaats van leven."

Om misstanden in de toekomst te voorkomen, pleit hij voor 'een controlesysteem op overheidsinstellingen'. "Nu komen er weer centra voor jeugd en Gezin, maar wie houdt daar de con-

stent van de Luitgaarden: "Tot nu toe is het voor mij overleven geweest in plaats van leven." (Foto: Roeland de Bruijn)

ij is ondertussen bijna een bekende Nederlander geworden, zo vaak heeft hij zijn verhaal gedaan voor nationale televisieprogramma's. Maar dat zijn bedoeling niet. Robert van de Luitgaarden uit Baarn wil genoegdoening

Schouder, om het misbruik van jongens en mannen aan te pakken. "Dat zat toen in de taboesfeer en dat is nog steeds zo. En het zijn vaak sociaal zwakkere jongens die misbruikt worden. Zij staan machteloos tegenover het systeem."

Turkije
Ook bij de bekende ontuchtzaak in Zandvoort uit 1999 ziet hij verbanden. "Daar werd een gigantische hoereshand kinderporseus in beslag genomen,

JDTV aflevering 41

Robert met: hoofdofficier van het Landelijk Parket Bart Nieuwenhuizen,

met Camiel Eurlings en met Hans van Baalen, lid Europees Parlement.

Openbaar Ministerie
Landelijk Parket

Postadres: Postbus 395, 3000 AJ Rotterdam

Dhr. R. van de Luitgaarden

Bezoekadres:
Posthumalaan 74
Rotterdam
Telefoon (010) 486 6966
Fax (010) 486 6005

Onderdeel
Contactpersoon
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk

Team Informatie en Operationele Coördinatie
Mr. P.M. Liefink
23 juli 2010
TIOC 2010-81
DVD met bestanden: video200909240001,
video200909090001, video200909080002

Onderwerp

Reactie naar aanleiding van de door u aan het LP
toegezonden DVD

Bij de beantwoording de
datum en kenmerk
vermelden.
Wilt U slechts één zaak
in uw brief behandelen.

Geachte heer Van de Luitgaarden,

Op 28 juni jl. heeft u naar het Landelijk Parket gebeld omdat u aangifte wilde doen van een strafbaar feit dat zou zijn gepleegd door de heer J. Demmink. De heer P. Liefink, parketsecretaris, heeft u toen te woord gestaan. Telefonisch heeft u aan de heer Liefink uitgelegd dat u een hoge justitiefunctionaris ervan verdenkt dat hij zijn invloed aangewend zou hebben om kinderpornozaken te seponeren.

De heer Liefink heeft u verteld dat u aangifte kunt doen bij de politie Utrecht of het arrondissementsparket Utrecht. Van dat parket heeft hij u het telefoonnummer verstrekt. Of naar aanleiding van uw aangifte een strafrechtelijk onderzoek gestart wordt is ter beoordeling van de officier van justitie van dat parket.

In hetzelfde telefoongesprek gaf u tevens aan dat u in 2009 een DVD met filmmateriaal aan de heer Nieuwenhuizen, destijds hoofdofficier van justitie van het Landelijk Parket, heeft overhandigd, maar daar nooit een reactie op heeft ontvangen.

Het spijt mij dat de beoordeling van de door u verstrekte DVD langer op zich heeft laten wachten dan wenselijk is.

VAN BEERPUT NAAR DOOFPOT

Uiteindelijk ontkwam ik er in 2011 niet aan om toch gebruik te moeten maken van de voedselbank. Vreselijk natuurlijk, maar nodig, Maar kleiner dan 165 centimeter zouden ze mij niet krijgen; ik bleef doorvechten.

de Voedselbank
Gooi & Omstreken
Tel. 035 - 533 88 36

Origineel voor identificatie bij afhalen voedselpakket

06 24470932
1300 - 1500 uur (donderdag)

volnummer **04/035**
cliënt vanaf: 3-03-2011

naam de heer R. v.d. Luitgaarden postcode [redacted]

adres [redacted]

identificatie [redacted] mobiel [redacted]

hulpverlening via **Beweging 3.0**

contactpersoon **Henk Ruijgrok, 033-4692400, henk.ruijgrok@beweging3.nl**

Opmerking: [redacted]

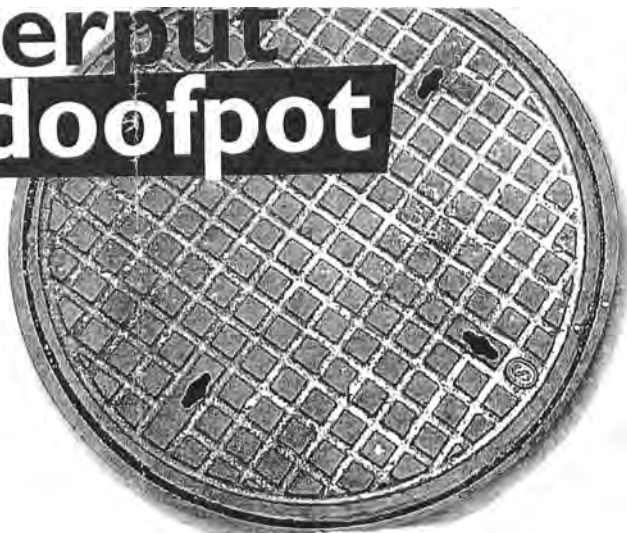
Afhaaladres: 04 Baarn Hermesweg 5: 14.00 - 15.00 uur

Weekhokje door voedselbank af te tekenen bij afhalen van het pakket:

week 1	week 2	week 3	week 4	week 5	week 6	week 7	week 8	week 9	week 10	week 11	week 12	week 13
13/10	20/10	27/10	3/11	10/11	17/11	24/11	1/12	8/12	15/12	22/12	29/12	5/1
[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]	[handwritten mark]

Hoe ik door vecht dat leest u in het volgende artikel dat ik door de samenwerking met de *Gay Krant* geplaatst kreeg.

Van beerput naar doofpot

De rode draad in het leven van Robert van de Luitgaarden is onmiskenbaar het misbruik dat hem van zijn 12e tot 21e jaar werd aangedaan. Het heeft hem voor altijd getekend. Al in de jaren tachtig kaartte hij het misbruik door de directeur van de katholieke kinderbewoermering aan maar tot nu toe was van vandaag kreeg hij weinig gehoor bij officiële instanties. Met het instellen van de commissies Samson en Lindenbergh gloort er eindelijk een sprankje hoop. Zijn gevecht voor genoegdoening lijkt vruchten af te werpen. "Voor mij is het tot nu toe overleven geweest in plaats van leven."

TEKST ERIK VAN BOVEN

Gesprek met Rijksrecherche

Half juli had Robert van de Luitgaarden een gesprek bij de Rijksrecherche in Den Haag. Dit onderdeel van het Openbaar Ministerie is een opsporingsinstelling met een speciale taak. Zij richt zich op de opsporing van door (semi)overheidsfunctionarissen gepleegde misdrijven. Omdat Robert gegevens had over de zaken die door de betreffende hoge functionaris zijn gepleegd, werd dit gesprek gehouden. De bijeenkomst verliep in een ijzige sfeer waarbij Robert's vragen niet of nauwelijks werden beantwoord. Volgens Robert werd hij geïntimideerd door de twee rechercheurs: "Denkt u werkelijk dat we zomaar iets gaan onderzoeken? Als we alles moeten geloven, leven er ook mensen op de maan. Wat denkt u eigenlijk wel?" Binnen een kwartier moest Robert onverrichter zake het pand verlaten. Een handdruk kon er nauwelijks van af, aldus het slachtoffer

Het is een zwoele zomermiddag in Baarn als Robert van de Luitgaarden komt aanlopen. In zijn opvallende rugzakje zit zijn leven letterlijk opgeborgen: "Ik draag het altijd met me mee." Als hij van wal steekt, kunnen we koude rillingen niet onderdrukken. Het dramatische verhaal dat zich voor onze ogen ontvouwt, is ijzingwekkend. Robert: "Ik kom uit een groot gezin, heb zeven broers en zusters. Op mijn derde ben ik uit huis geplaatst. Zo kwam ik in kindertehuizen en internaten terecht. In die periode heeft directeur André B. van de katholieke kinderbescherming me jarenlang seksueel misbruikt. Totdat hij iemand anders vond die mijn rol moest overnemen. Ik was toen 21. Want ja, ik was niet meer dat onschuldige jochie van 12."

Ook een kok van de instelling kon zijn handen niet thuishouden en misbruikte Robert tijdens een vakantie. Vanaf dat moment was hij zijn geloof in de goedheid van mensen voorgoed kwijt.

Midden jaren tachtig kwam Robert in contact met schrijfster Yvonne Keuls die net het aangrijpende boek *Annie Berber en het verdriet van een tedere crimineel* had geschreven. Dat ging over het misbruik van een jongen door een Haagse kinderrechter. "En laat die man nu net bevriend zijn geweest met directeur André B." Yvonne Keuls zet zich voor hem in en Robert krijgt een schadevergoeding van 3500 gulden (1600 euro) uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven. "Het is een schijntje voor al die jaren misbruik", zegt hij. Ondanks de aangifte tegen de directeur gebeurt er weinig. De zaak tegen de man die zijn leven verwoestte wordt geseponneerd. "De reden was heel banaal: er was sprake van een typefout in de aangifte. Later hoorde ik dat de directeur was vertrokken met een gouden handdruk." Robert valt even stil. Hij kan zich nog zichtbaar opwinden over de arrogantie bij het justitieel apparaat. In kort tijdsbestek laat hij namen vallen van hooggeplaatste personen. "Ken je het verhaal van die kinderrechter en die hoge ambtenaar bij een ministerie? Die man heeft zoveel

macht, dat hij alles kan maken. Ik denk dat de toenmalige minister onder druk stond omdat de ambtenaar heel veel wist van zijn zoon die op het criminele pad was geraakt."

Robert kent het boek van Jan Poot van Chipshol over deze zaak goed. "Het is onvoorstelbaar dat het niet lukt deze ambtenaar aan te pakken. Hij is verdachte in zaken als kinderhandel en kindermisbruik. Zelf ben ik niet misbruikt door hem, maar wat ik over hem ben tegengekomen in mijn eigen onderzoeken is ongelooflijk. Verbazingwekkend dat het niemand lukt die man voor het gerecht te krijgen."

In de jaren negentig richtte Robert de stichting Schouder aan Schouder op die misbruikte mannen en jongens een luisterend oor biedt. Hij baarde opzien met het oprollen van een groot pedofielen-netwerk waarbij de naam van de hoge ambtenaar bleef terugkomen. Maar ondanks zijn verwoede pogingen de onderste steen boven te krijgen, onderneemt Justitie geen actie.

Jan Poot bevestigt dat er veel losse eindjes zijn in het bewuste dossier. Poot is oprichter van de Chipshol-groep die al jaren tegen de overheid vecht over zijn bedrijventerrein naast de luchthaven. Op maandag 11 juli liet hij in een paginagrote advertentie in het Haarlems Dagblad weten dat een onderzoek naar de ambtenaar en degenen die hem beschermen 'van landsbelang' is. Hij neemt een nog langere passiviteit van onder meer minister van Veiligheid en Justitie Opstelten 'onacceptabel en verwerpelijk'.

Poot schreef enkele jaren geleden een boek over de kwestie en probeerde de zaak 'rond' te krijgen. Op basis van uitgebreide naspeuringen blijft hij aandringen op een strafrechtelijk onderzoek naar de rol van de topambtenaar. "Dat parlementaire onderzoek moet er hoe dan ook komen", schrijft hij. In Den Haag blijft het echter angstaanjagend stil. "Het lijkt erop dat niemand zijn vingers aan deze zaak wil branden."

In 2003 publiceerden Gay Krant en weekblad Panorama over de zaak Anne Frankplantsoen in Eindhoven, waar ook de veroordeelde toenmalig commercieel directeur van PSV Fons Spooren kwam. "Ik heb veel mensen gesproken en weet dat er veel meer aan de hand is." Robert van de Luitgaarden meent zelfs het koningshuis te moeten noemen. "De toenmalige advocaat Frits S. ging met prins Claus in een homokroeg in New York stappen. Die S. zat ook in het pedofielennetwerk." Het tekent volgens Robert de macht en de arrogantie van veel hooggeplaatste mensen. Hij noemt het verhaal over een hoge topman van een beveiligingsbedrijf op Schiphol. "Wat deze man aanricht is ongelooflijk. Hij heeft een pasje waarmee hij tot in het vliegtuig van Beatrix kan komen en hij misbruikt zijn positie."

Robert's geloof in politie en justitie heeft een fikse knauw gekregen. "Die pakken het gewoonweg niet aan. Het onderwerp is publicitair ook niet meer zo interessant voor ze." Opeens zegt hij: "Er moet een controlesysteem op overheidsinstanties komen. Daar pleit ik al jaren voor. Als ik in mijn puberjaren bij een onafhankelijke instelling mijn verhaal had kunnen doen, was mijn leven ongetwijfeld anders gelopen. Ik vind dat zo'n controle-systeem er allang had moeten zijn."

'Als ik in mijn puberjaren bij een onafhankelijke instelling mijn verhaal had kunnen doen, was mijn leven ongetwijfeld anders gelopen'

Of hij nog wel eens contact met zijn ouders heeft gehad? Verdrietig schudt Robert zijn hoofd. "Mijn vader overleed heel vroeg en mijn moeder liet me kort voor haar dood in 2002 weten dat ze niets met me te maken wilde hebben. En mijn broers? Die willen me niet kennen." Met twee zussen heeft hij wel goed contact. Dat doet hem goed.

Vorige week kreeg Robert onverwacht een telefoontje. Het bleek een rijksrechercheur te zijn die hem op basis van zijn aangifte tegen de topambtenaar wilde spreken. De man kwam bij hem thuis maar vanaf het eerste moment vertrouwde Robert het niet. "Hij kwam alleen, wat hoogst ongebruikelijk is en stelde twee niet echt ter zake doende vragen." Onlangs heeft er in Den Haag weer een gesprek met rijksrechercheurs plaatsgevonden (zie kader). "Nadat ik eerder – in 1996 – door de Gay

Krant werd geïnterviewd, ben ik nog strijdvaardiger geworden. Weet je, genoegdoening en erkenning zijn voor mij belangrijk. Geld is meegenomen, maar dat is niet het voornaamste. In 1997 heb ik met een verborgen camera een kinderpornonetwerk opgerold. Toen ik acht jaar geleden in de Gay Krant een oproep aan slachtoffers van seksueel misbruik in het Anne Frankplantsoen en van het misbruik door de ambtenaar deed, werd direct mijn mailadres geblokkeerd. Heel vreemd. Ze hebben me zelfs nog proberen te arresteren na die oproep." Robert heeft het gevoel dat hij zijn tijd ver vooruit was. Want halverwege de jaren negentig pleitte hij al voor het opzetten van een fonds om slachtoffers van misbruik te ondersteunen bij het opbouwen van een nieuw leven.

Robert heeft zich gemeld bij de commissie Hulp & Recht, de commissie Samson en de commissie Lindenbergh. Hij wacht nog op definitief uitsluitel. "Diep in mijn hart hoop ik dat voor mij eindelijk de zon gaat schijnen en ik opnieuw kan beginnen met leven. Mijn jeugd is toch al verwoest. Dat is onherroepelijk voorbij."

"Vaak zitten de slachtoffers in een uitkerings-situatie en hebben ze zelf weinig of geen geld om op het goede spoor te komen. In zo'n proces moet je je eigenwaarde en zelfvertrou-

wen terug zien te vinden." Dat dit niet gemakkelijk is, onderstreept Robert keer op keer in het gesprek.

Robert verscheen vaak op de televisie om zijn indringende verhaal te vertellen. Zo was hij te gast bij Ivo Niehe, Peter-Jan Rens en Catherine Keijl. "Vorig jaar bood hij onder veel mediabelangstelling een dvd met zijn verhaal aan de toenmalige minister van Justitie Hirsch Ballin aan. "Ik heb zelf met een verborgen camera een netwerk met internationale vertakkingen opgerold. Ook heb ik via een undercover-actie twee weggelopen minderjarige meisjes uit handen van loverboys

weten te redden." De naam Dutroux valt vaak. Hij is kritisch over de rol van de politie. "Het is van de zotte dat de politie die kinderpornozaak niet aanpakt. Zij hebben geld en mankracht genoeg. Toch gebeurt het niet. Verschillende zaken zijn geseponeerd. Dat verbaast me enorm." Sinds jaren pleit Robert voor een parlementair onderzoek om de onderste steen boven te krijgen. Maar in Den Haag blijft het voorsnog doodstil. Robert kijkt gepijnigd. "Ik had een lijstje met drie namen van verdachten die zich bezighielden met kinderporno. Maar ook met die zaak is niets gedaan."

"Ik moet per week rondkomen van een minimaal bedrag. Ik ben afhankelijk van de Voedselbank. Dat is natuurlijk geen vetpot. Ik zit zelfs in de schuldsanering. Ik vind dat

maatschappelijk werkers en psychologen vaak absoluut niet weten wat ze met de verhalen over misbruik aan moeten. Voor mij is het misbruik nog geen afgesloten hoofdstuk. Ik bijt me als een pitbull vast in deze zaak om die voor mezelf en voor anderen op de kaart te houden. Een taai gevecht? Zeker. Want terwijl de daders vaak vrijuit gaan, hebben de slachtoffers van seksueel misbruik levenslang."

MISBRUIK IN KAART

Er zijn enkele commissies in het leven geroepen om het misbruik in kaart te brengen. In 2010 deed een onafhankelijke commissie onder leiding van oud-politicus Deetman onderzoek naar seksueel misbruik binnen de rooms-katholieke kerk door paters en priesters in Nederland. Dit op verzoek van de Nederlandse bisschoppen. Meer dan vijftienhonderd mensen meldden zich bij de stichting Hulp & Recht. De stichting registreert alle meldingen van seksueel misbruik binnen de katholieke kerk. In haar rapport bepleitte de commissie Deetman voor een collectieve compensatie van de slachtoffers.

In opdracht van de rooms-katholieke kerk werd een compensatieregeling opgesteld door een commissie onder leiding van de Rotterdamse hoogleraar privaatrecht Lindenbergh. De commissie adviseert dat een onafhankelijke stichting per geval de hoogte van de compensatie bepaalt. De vergoeding hangt af van de ernst en mate van misbruik.

De regeling wordt niet door iedereen met gejuich ontvangen. "Er is niets geregeld voor niet-seksueel mishandelden." En: "De regeling is niet erg riant voor slachtoffers. In Ierland bijvoorbeeld zijn de bedragen veel hoger, met een maximum van 300.000 euro", zeggen critici. Overigens moet iedereen die een beroep doet op de schaderegeling zelf bewijs meebrengen dat hij als minderjarige misbruikt is door een medewerker van de katholieke kerk. Bewijs is onder meer een gegrond verklaarde klacht door de stichting Hulp & Recht, een vonnis van de rechter of een schriftelijke schuldbekentenis van de dader of de katholieke instelling waarvan die deel uitmaakte. Alle katholieke instellingen zijn volgens de commissie verantwoordelijk voor de compensatieregeling.

Een andere commissie die voortvarend aan de gang is gegaan is de commissie Samson. Deze doet in opdracht van de ministers voor Jeugd en Gezin en Justitie onafhankelijk onderzoek naar seksueel misbruik van minderjarigen die onder verantwoordelijkheid van de overheid in instellingen of pleeggezinnen zijn geplaatst in de periode van 1945 tot nu. De commissie is geschokt door de aard, duur en frequentie van seksueel misbruik. In een tussentijdse rapportage wordt gerept over het verwoestende karakter van het meegemaakte seksueel misbruik. Het blijkt dat over de periode 1950-1980 de meeste meldingen zijn binnengekomen. Het onderzoeksrapport moet op 1 juli 2012 klaar zijn. Tot nu toe hebben zich vijfhonderd mensen gemeld.

ALGEMENE INLICHTINGEN- EN VEILIGHEIDSDIENST

Koen Voskuil (AD) kwam met het voorstel om eens te kijken of er een AIVD-dossier van mij was. Ik kreeg van hem tien euro om dit op te vragen. Zelf had ik die tien euro niet. Ik leefde nog steeds van een uitkering. En ja hoor, ik was bekend bij de AIVD. Of zij mij in de gaten hielden, daar gaven ze geen informatie over. Ik wist wel beter. Precies waarom weet ik niet meer, maar Koen Voskuil vond het niet interessant genoeg om er een artikel over te schrijven.

Contact met ministerie Veiligheid en Justitie

Naar aanleiding van het artikel: *Ontuchtzaken van hogerhand geseponeerd* uit 2009, heb ik contact gelegd met het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Natuurlijk probeerde ik contact te krijgen met Joris Demmink, maar dat lukte niet. Wat wel lukte was in contact te komen met zijn rechterhand, de heer G. Beks. Ik mocht hem terugbellen op 26-07-2011 om 14.00 uur. Hij kende mijn verhaal en vertelde er doodleuk bij dat hij een dossier van mij bijhield. Wat moet een topambtenaar met mijn levensverhaal? En hoeveel invloed hebben ze van bovenaf gehad op mijn leven? Allemaal vragen die plots in mijn hoofd rondspookten. Zo belangrijk ben ik toch niet?

Ik informeerde hem dat er een artikel in de *Gay Krant* geplaatst zou worden, en dat ik na plaatsing ervan graag een onderhoud met hem wilde hebben. Er werd een afspraak gemaakt voor 1-09-2011. Naast Beks zou ook ene S. (hoofd-beveiliging) bij het gesprek aanwezig zijn.

Op de dag van de afspraak ging tien minuten van tevoren mijn mobiel. De afspraak werd geannuleerd zonder opgaaf van reden. Daarna werd mij verhinderd om nog in contact te komen met de heer Beks. Maar zo snel gaf ik niet op.

Uiteindelijk kreeg ik hem toch te pakken. Weer wilde hij mij niet te woord staan, ik moest maar een brief schrijven. Daar breekt toch je Hollandse klomp van! Ik werd weer weggejorist. Uiteraard schreef ik hem een brief, waarin ik mijn ongenoegen uitte en met de vraag waarom hij de afspraak niet nakwam. En ik vroeg hem naar welke rol het ministerie had in mijn leven? Welke invloed zij uitoefenden? Ondanks mondelinge toezeggingen, heb ik nooit een reactie ontvangen.

Ministerie van Binnenlandse Zaken
In deze de AIVD
Postbus 20010
2500 EA Den Haag

Baarn 25 oktober 2011

Geachte heer, mevrouw,

Gebruikmakend van de mogelijkheid die de Wiv biedt vraag ik een kopie op van mijn AIVD dossier. Hieronder zal ik aangeven wat ik daaronder begrepen wil zien.

In kopie wil ik ontvangen alle bij of onder u aanwezige gegevens over mij of herleidbaar op mij. Ik verzoek u dit te doen over het tijdvak 1987 tot heden. Hierbij heb ik de volgende opmerkingen:

1 – Ik ben bekend met de 5 jaar regel en verzoek u dan ook, mochten er operationele zaken op mij van toepassing zijn, een knip in die informatie aan te brengen zodat ik de informatie, ouder dan 5 jaar inzake die operationele kwesties, toch kan ontvangen. Daarbij mag uiteraard in het midden blijven of de dienst nog met deze kwestie (en mij in relatie tot deze kwestie) bezig is.

2 – Teneinde uw zoekslag te ondersteunen geef ik u hier enige context:

Als kind ben ik misbruikt door de directeur van de kindbescherming Andre Beemster, waarvan ik in 1987 aangifte heb gedaan. Met de aangifte is niets gebeurd. Bij deze kwestie was ook een Haagse kinderrechtter betrokken de heer Rueb. Van de heer Beks, ambtenaar op het Ministerie van Justitie en rechterhand van Joris Demmink begreep ik dat er een dossier van mij bij justitie ligt. Ik ben medeoprichter van de Stichting Schouder aan Schouder, die strijdt tegen seksueel misbruik en zaken in de openbaarheid wil brengen. Inzake de kwestie Demmink heb ik mij gewend tot het parket van het openbaar Ministerie te Utrecht. Daarop is iemand van de rijksrecherche, de heer Wieringa, bij mij geweest, mij is niet geheel duidelijk waarom. Daarna zou er een gesprek plaatsvinden tussen mij en de heren Schaper, hoofd S.G. en Bos, hoofd Beveiliging van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Om onduidelijke redenen is dit gesprek op het laatste moment afgezegd. Vanwege al deze vreemde incidenten wil ik graag inzicht in alle informatie die op mij betrekking heeft.

3 – Ik verzoek u bij uw zoekslag ook te betrekken informatie bij de volgende RIDn:
Den Haag, Amsterdam en Utrecht
Ik hoop zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen 3 maanden, van u te vernemen.

Met vriendelijke groet.

Robert van de Luitgaarden

-Retouradres: Postbus 20010, 2500 EA Den Haag

AANGETEKEND / REGISTERED

De heer R. van de Luitgaarden

Onderdeel

Inlichtingen

T (079) 320 52 27
F (070) 320 07 33

Ons kenmerk
4723080/01

Uw kenmerk

Bijlagen

Pagina
1 van 3

Datum: 27 januari 2012
Betreft: Verzoek om kennisneming

Geachte heer Van de Luitgaarden,

Bij brief van 25 oktober 2011 heeft u verzocht om kennisneming van eventueel over u bij de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD) aanwezige gegevens. U heeft daarbij de volgende context aangegeven.

U bent als kind seksueel misbruikt. Een poging om via aangifte verhaal te halen is gestrand. U bent medeoprichter van de stichting 'Schouder aan schouder', die strijdt tegen seksueel misbruik en dat in de openbaarheid wil brengen. Omdat zich een aantal vreemde incidenten heeft voorgedaan, wilt u inzicht in alle informatie die op u betrekking heeft.

Gelet op het onderstaande kan ik u ten aanzien van uw verzoek het volgende mededelen:

- voorzover het een verzoek tot kennisneming van actuele gegevens betreft wijs ik uw aanvraag af en
- voorzover het een verzoek tot kennisneming van niet-actuele gegevens betreft zijn er bij het archiefonderzoek geen niet-actuele gegevens over u aangetroffen.

Wettelijk kader

Op uw verzoek is de Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2002 (hierna: Wiv 2002) van toepassing. Ingevolge artikel 45 Wiv 2002 zijn de Wet openbaarheid van bestuur en de Wet bescherming persoonsgegevens in het geval van verzoeken tot kennisneming van gegevens aan de AIVD niet van toepassing.

Bij de beoordeling van verzoeken om kennisneming van bij de AIVD aanwezige gegevens staat voorop dat deze dienst zijn wettelijke taak uitsluitend binnen een zekere mate van geheimhouding effectiever kan uitvoeren. Dit betekent dat de AIVD zijn actuele kennisniveau, zijn bronnen en zijn werkwijze geheim moet kunnen houden.

In de Wiv 2002 is vastgelegd dat geen informatie wordt verstrekt over:

- actueel kennisniveau van de AIVD (artikel 53, lid 1);
- bronnen van de AIVD en/of zijn rechtsvoorgangers (artikel 55, lid 1 onder b, in samenhang met artikel 15, aanhef en onder b);
- werkwijze van de AIVD en/of zijn rechtsvoorgangers (artikel 55, lid 1 onder b);
- persoonsgegevens van derden (artikel 45).

Datum
27 januari 2012

Onze referentie
4723080/01

Pagina
2 van 3

Het betreft hier kritische ondergrenzen. Worden deze overschreden dan gaat dit ten koste van het goed functioneren van de AIVD en daarmee ten koste van de nationale veiligheid, ter bescherming waarvan de AIVD in het leven is geroepen.

Bij het actueel kennisniveau gaat het om bij de AIVD aanwezige kennis over actuele bedreigingen van de veiligheid van de staat. Wetenschap hieromtrent kan worden gebruikt om dreigende aantastingen van de staatsveiligheid verborgen te houden. Immers, als een persoon weet dat hij de aandacht van de AIVD heeft kan hij zijn gedrag aanpassen door meer in het verborgene te gaan werken. Voor de vraag of een gegeven nog actueel is, is het niet van belang of er sprake is van maatschappelijke actualiteit.

Het belang van geheimhouding van bronnen, in het bijzonder menselijke bronnen, en werkwijze van de AIVD spreekt voor zich. Op grond van artikel 15 van de Wiv 2002 dient het hoofd van de AIVD namelijk zorg te dragen voor geheimhouding van bronnen, waaruit gegevens afkomstig zijn. Voor een dienst als de AIVD is deze geheimhouding van primair belang nu de AIVD voor een groot deel van zijn informatie afhankelijk is van bronnen. Indien zou blijken dat niet zorgvuldig wordt omgegaan met (informatie van) bronnen, dan zou dit de effectieve taakuitvoering van de AIVD sterk bemoeilijken of frustreren. Tevens moeten bronnen geheim gehouden worden met het oog op met name hun veiligheid.

De werkwijze van de AIVD moet geheim gehouden worden om te vermijden dat personen en organisaties die de aandacht van de dienst behoeven, door kennis van die werkwijze zich aan die aandacht weten te onttrekken.

Een en ander betekent dat een inzageverzoek alleen dan kan worden ingewilligd, indien het uitdrukkelijk wordt beperkt tot kennisneming van niet-actuele (persoons)gegevens. Dit zijn dus gegevens die over de verzoeker zijn geregistreerd in het kader van een onderzoek van de BVD/AIVD en waarvan de wetenschap daarover voor de huidige taakuitvoering van de dienst niet langer relevant is. Uiteraard geldt dit alleen voor zover er geen bronnen, werkwijze of een van de andere in artikel 55 van de Wiv 2002 genoemde weigeringsgronden in het geding zijn.

Beslissing

Actuele gegevens

Met betrekking tot aangelegenheden die voor de taakuitvoering van de AIVD nog wel actueel zijn, doe ik uitdrukkelijk geen mededeling, ook niet ten aanzien van de vraag of dergelijke gegevens wel of niet aanwezig zijn.

Niet actuele gegevens

Datum
27 januari 2012

Onze referentie
4723080/01

Pagina
3 van 3

Ik heb uw aanvraag dan ook opgevat als een verzoek om kennisneming van bij de AIVD (en zijn rechtsvoorganger: de BVD) over u eventueel aanwezige niet-actuele gegevens. Naar aanleiding van uw verzoek heeft grondig archiefonderzoek plaatsgevonden naar dergelijke gegevens. Daarbij is uitgegaan van de door u verstrekte informatie, te weten: de heer R. van de Luitgaarden, geboren 13 juni 1965 te Den Haag (Nederland).

Bij het archiefonderzoek is één niet-actueel gegeven over u aangetroffen. Dit document kan helaas niet aan u worden verstrekt omdat daarmee bronnen, een nog actuele werkwijze of persoonsgegevens van derden bekend kunnen worden.

Op de website van de AIVD (www.jaarverslag.aivd.nl) vindt u het meest recente jaarverslag van de AIVD waarin u kunt lezen met welke actuele zaken de AIVD zich zoal bezighoudt.

Ik vertrouw er op u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,
De Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties,
namens deze,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J.C. Goet', with a horizontal line underneath.

J.C. Goet
Plaatsvervangend hoofd van de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst

Op grond van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan een belanghebbende binnen zes weken na bekendmaking van het besluit een bezwaarschrift indienen. Het bezwaarschrift dient in ieder geval te bevatten: de naam en het adres van de indiener, de dagtekening, een omschrijving van het besluit waartegen het bezwaar is gericht en de gronden van het bezwaar. Het bezwaarschrift dient te worden gericht aan: Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst, Afdeling Juridische Zaken, Postbus 20010, 2500 EA Den Haag.

VERKLARING PLEEGMOEDER

Rosmalen, 3 december 2011

Geachte T. Hekster

In 1980/1981 waren mijn man en ik gezinshuisouders van een gezinshuis met 4 pleegkinderen in de gemeente Hilversum. Het gezinshuis hoorde bij Stichting de Opbouw (destijds gezeteld in Utrecht).

In die periode mochten wij ook de zorg voor Robert van de Luitgaarden op ons nemen. Robert was een gevoelige, lieve, maar ook onzekere puber in die periode. Wij hebben met veel liefde voor hem gezorgd en konden een warme band met hem opbouwen. Jammer genoeg hebben wij de zorg maar anderhalf jaar kunnen volbrengen.

Robert kwam bij ons als 14-jarige, een knul met een hele geschiedenis al in zijn rugzak. Hij had op verschillende plaatsen gewoond zonder ergens echt te kunnen hechten. In de periode waarin hij in ons gezin woonde, waren er situaties waarin hij onverklaarbaar agressief, koppig of verdrietig was. Wij begrepen die veranderende buien van hem niet.

Pas in 1986 kon Robert ons vertellen wat er indertijd speelde. Robert vertelde toen over het misbruik dat Andre Beemster (directeur van de Kath. Kinderbescherming) van hem gemaakt heeft. Hij vertelde over de directiekamer, het matras dat daar lag, de cadeautjes die hij kreeg (o.a. vakantieweken met de Eendracht, een fiets etc.) maar dat dat allemaal in relatie stond tot het seksuele misbruik.

De directeur hield Robert indertijd onder "persoonlijk toezicht" en betaalde min of meer door die cadeaus, maar dreigde hem ook met de mededeling dat hij tot zijn 21e jaar onder de kindbescherming viel, dat nooit iemand hem zou geloven als hij dit zou vertellen en dat Robert niet bij ons zou kunnen blijven wonen als hij hierover zou praten.

Toen Robert ons dit vertelde vielen veel puzzelstukjes op hun plek; de buien van Robert, alle attenties die hij kreeg (en waarvan wij, onnozels als we waren, dachten: wat heerlijk dat ze zoveel om hem geven...!) al die keren dat de directeur hem kwam ophalen om een ritje en een "praatje" met hem te maken....

Wij waren verbijsterd door het verhaal van Robert, maar het klopte meteen met onze herinneringen! Voor Robert is het zeer beschadigend geweest wat er met hem gebeurd is, al die jaren leven met dat geheim terwijl hij in zijn kindertijd al zoveel beschadiging had opgelopen. De directeur manipuleerde hem en ons ook, beseften we later.

In datzelfde jaar (1981) mocht Robert mee op vakantie met de kok van het kindertehuis St. Antonius in Wassenaar. Ook in die vakantie is Robert door die kok (Bert) seksueel misbruikt. Ook dat kon hij toen nog niet vertellen, maar pas uiten toen hij eenmaal 21 was en zich vrij voelde van de dreigingen die hem boven het hoofd hadden gehangen.

Voor ons staat vast dat Robert ernstig beschadigd is door deze ervaringen, en dat de manipulaties een terecht wantrouwen hebben veroorzaakt.

Marije den Otter
maatschappelijk werker en
voormalig gezinshuisouder

COMMISSIE DEETMAN/SAMSON

Valt Katholiek kinderscherming en Katholiek Jeugd en Gezin onder commissie Deetman?

Omdat de Katholieke Kinderbescherming/Stichting Jeugd en Gezin betrokken waren bij mijn persoonlijke leed, dacht ik logischerwijs dat ik me bij de commissie Deetman moest aanmelden. Nou, dat werd me een strijd. Hele registers werden er opengetrokken. Opnieuw werd ik hard en pijnlijk geconfronteerd met mijn verleden. Ik moest weer alles uitleggen om vast te laten leggen. Toch had ik er een positief gevoel bij en hoop: zou er nu eindelijk eens recht worden gedaan? Zodat ik ook eens normaal kon leven, zonder geldzorgen. Ik was het echt zat; de armoede, veroorzaakt uit mijn misbruikverleden en mijn gevecht ertegen. Het ging niet goed met mij. Ik dronk veel te veel bier door de dagelijkse stress die ik ondervond. Ik zat heus aan zelfmoord te denken; was het strijden zo moe. Zonder een paar goede vrienden, die mij altijd ondersteunden, was ik er niet meer geweest ...

Mijn advocate en ik besloten om als bewijs de verklaring van Yvonne Keuls toe te voegen. Maar helaas, na anderhalf jaar bleek dat iedereen het woord 'Katholiek' mag gebruiken zonder onder de vlag van de kerk te zitten.

André Beemster, vroeger zelf in de katholieke wereld als maatschappelijk werker actief, is gewoon voor zichzelf begonnen mét toestemming van ministerie van Justitie. Zelfs na diversen meldingen van ontucht met jongens!

Commissie Samson

Op naar de volgende commissie dan maar: Samson. Weer wachten. Ze hadden bijna een jaar nodig om de juiste spelers op de juiste plek te krijgen en om een commissie aan te stellen die zich zou buigen over het misbruik van minderjarigen, die uit huis geplaatst hadden. Het rapport uit 2012 was vernietigend. Het nodige was misgegaan. Goed werk, dacht ik nog. Tot ik hoorde dat de uitvoerende instantie het 'Schadefonds Geweldsmisdrijven' was. Ik wist niet wat ik hoorde. Hebben ze dan niets geleerd? Dit is hetzelfde als de slager die zijn eigen vlees keurt. Waarom? Dit fonds valt onder de verantwoordelijkheid van Justitie. Naar mijn mening een hoop geld weggegooid, en verder niets geleerd.

Ik nam contact op met *Hart van Nederland* want het eindrapport van Commissie Samson werd gepresenteerd aan Nieuwspoort en omdat ik ook slachtoffer ben van misbruik door Jeugdzorg wilden ze mijn mening graag horen.

Het rapport geeft aan dat hulpverleners van 1945 tot nu veel te slap hebben opgetreden tegen het seksueel misbruik van kinderen, die bij hen waren ondergebracht. En er moest een strengere toezicht komen. Mevrouw Ans van de Maat van Bureau Jeugdzorg gaf ieder kind dat misbruikt is haar excuus. Jeugdzorg moest flink door het stof. Slachtoffers hoopten dat hiermee nu eindelijk het taboe wordt doorbroken en het toezicht strenger wordt. Terug te zien op Youtube:
www.youtube.com/watch?v=sjkYNYWqbn8

STATUUT

Bij het Schadefonds Geweldsmisdrijven diende ik eerder twee claims in. Eentje bij de Tijdelijke Regelingen, wat inhoudt dat je daar niet zoveel bewijs voor hoeft te overleggen van het misbruik. Daarmee kon ik maximaal 30.000 euro ontvangen. Maar er is ook een Statuut Regeling en daarvoor moet je met stevige bewijzen komen zoals: een aangifte van toen, doktersverklaringen en getuigenverklaringen. Met deze regeling kon ik maximaal 100.000 euro schadevergoeding krijgen.

Men vond mijn geleden schade niet ernstig genoeg om in aanmerking te komen voor voor de hoogste schadevergoeding. Terwijl overduidelijk is dat ik meer schade heb opgelopen dan dan de maximale 100.000 euro. Wat dat betreft ben ik nog steeds een beetje kwaad op Schadefonds Geweldsmisdrijven. Ze hadden mij op zijn minst het maximale bedrag kunnen toezeggen, dan had ik me er in kunnen berusten. Nu bleef ik met het gevoel zitten dat ze me aan het treiteren waren. En als dit de waarheid is, dan zegt dat meer over hun dan over mij.

Najaar 2013 schreef mijn huisarts een verklaring in verband met mijn aanvraag om een nabetaling schadevergoeding bij Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Schadefonds Geweldsmisdrijven
Postbus 1947
2280 DX RIJSWIJK ZH

Amersfoort, 28 oktober 2013

uw referentie : Dossiernummer 800021 (statuut)
onze referentie : Luitgaarden/Advies/2130256/s
advocaat :
secretaresse :
telefoonnummer :
e-mailadres :

Geachte heer, mevrouw,

Tot mij wendde zich de heer R. Luitgaarden (hierna te noemen: cliënt), geboren op 13 juni 1965, wonende te (3742 ML) Baarn aan het adres Van Neslaan 6, met het verzoek zijn belangen te behartigen inzake een beroep op "Het Statuut afhandeling van civiele vorderingen tot schadevergoeding seksueel misbruik".

Cliënt heeft begin september reeds het aanvraagformulier ingevuld en naar u toegestuurd, waarna ik u per brief gevraagd heb deze aanvraag nog niet te behandelen tot u een nadere toelichting van mij had ontvangen. Deze brief treft u bijgevoegd aan (**bijlage 1**).

Hieronder zal ik ingaan op enkele vragen van het aanvraagformulier die een nadere toelichting en/of bewijsstukken behoeven. Het aanvraagformulier (**bijlage 2**) en de bewijsstukken treft u bijgevoegd aan.

Toelichting bij vraag 4.2a t/m 4.2.e

Cliënt heeft bovenstaande vragen van het antwoordformulier niet ingevuld. Hij geeft aan dat het voor hem te pijnlijk is en te veel naar boven haalt om dit nogmaals te moeten beschrijven. De aangifte die hij reeds in 1986 heeft gedaan geeft een omschrijving van het seksueel misbruik dat cliënt is aangedaan. Ik verwijs u dan ook naar het proces-verbaal dat

artikel 5.

is opgemaakt naar aanleiding van de aangifte van cliënt (**bijlage 3**) voor een omschrijving van het seksuele misbruik. Voor de volledigheid zal ik een korte toelichting geven op het PV.

Het seksueel misbruik heeft plaatsgevonden van ongeveer 1977 tot 1986, toen cliënt ongeveer tussen de 11/12 en 21 jaar oud was. Het is aangevangen op het moment dat cliënt uit huis is geplaatst en zijn ouders uit de ouderlijke macht zijn ontzet door de rechtbank (**bijlage 4**). De voogdij en de toeziende voogdij zijn op dat moment overgenomen door de Stichting Katholieke Kinderbescherming 's-Gravenhage en de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin te Leiden. De toenmalige directeur van de Stichting Katholieke Kinderbescherming, de heer A (Andre).J. Beemster, heeft cliënt gedurende ongeveer 9 jaar met regelmaat seksueel misbruikt.

Het seksueel misbruik bestond onder andere uit betasten en aftrekken van de penis van Beemster door cliënt. Cliënt zelf werd door Beemster afgetrokken en oraal bevredigd. Voor een omschrijving van het seksuele misbruik en de plaatsen waar dit heeft plaatsgevonden, verwijs ik u naar het proces-verbaal van aangifte (zie bijlage 2).

Ten tijde van het misbruik heeft cliënt ook ongeveer 1,5 jaar in een pleeggezin gewoond. Beemster kwam cliënt dan daar ophalen waarna het seksueel misbruik plaatsvond zoals beschreven. Cliënt heeft dit ten tijde van het seksueel misbruik nooit durven vertellen aan zijn pleegouders als gevolg van de dreigementen van Beemster. Toen cliënt niet meer onder zijn voogdij stond (1986) heeft hij de moed verzameld om dit aan zijn pleegouders te vertellen. Als gevolg van het verhaal van cliënt begrepen zijn pleegouders plotseling het gedrag van cliënt en de bezoeken van Beemster (**bijlage 5**).

In datzelfde jaar is cliënt tevens naar schrijfster Yvonne Keuls gestapt voor hulp, vanwege haar boek over het aanklagen van een kinderrechter die jonge jongens misbruikte. Naar aanleiding van het verhaal van cliënt heeft zij besloten contact op te nemen met Beemster om hem te confronteren met de beschuldigingen. Hij heeft het misbruik aan haar erkend (**bijlage 6**).

Naast bovenstaande bewijzen van het seksueel misbruik heeft cliënte zich zijn hele leven ingezet voor het kenbaar maken wat er met hem is gebeurd en de taboe van dit onderwerp te krijgen. Bijgevoegd treft u een lijst aan met een greep uit van alle media die cliënt heeft opgezocht en door wie hij is benaderd om zijn verhaal te doen (**bijlage 7**).

Bovendien beschrijven de verklaringen van onder andere de huisarts van cliënt (**bijlage 8**) en een van de GGZ instellingen waar cliënt onder behandeling is geweest (**bijlage 9**) het cliënt overkomen seksueel misbruik en de gevolgen hiervan.

Toelichting bij vraag 4.2f

Het seksueel misbruik heeft het gehele leven van cliënt volledig beheerst, en doet dit nog steeds. Het is voor hem volkomen onmogelijk geweest een "normaal" leven op te bouwen. Cliënt heeft enorme psychische schade opgelopen als gevolg van het seksueel misbruik, wat zijn sporen heeft nagelaten in elk onderdeel van zijn leven. Dit wordt onder andere bevestigd door zijn huisarts (zie bijlage 7).

Het is voor cliënt als gevolg hiervan onmogelijk gebleken een carrière op te bouwen, een (liefdes) relatie te hebben of enige andere vorm van structuur in zijn leven te creëren. De psychische schade heeft geleid tot meerdere jaren van drugs- en alcohol verslaving en het niet hebben van een vaste woon- of verblijfplaats. Dit tezamen met het wel altijd willen kenbaar maken dat het seksueel misbruik heeft plaatsgevonden, wat dit seksueel misbruik heeft veroorzaakt en het willen voorkomen van seksueel misbruik voor andere jongeren. Zo heeft cliënt onder andere een stichting opgericht die het seksueel misbruik (in de jeugdzorg) uit de taboesfeer moest halen en die hulp verleende aan lotgenoten (zie bijlage 6). Dit ondanks het feit dat dit ook constant zijn eigen verleden oprakelde. Zijn wil om het seksueel misbruik kenbaar te maken en andere slachtoffers te helpen is altijd enorm aanwezig geweest bij cliënt.

Cliënt heeft altijd hulp gezocht en ook open gestaan voor hulp en re-integratie. De psychische schade als gevolg van het seksueel misbruik zijn helaas te groot gebleken om een "normaal" leven te kunnen verwezenlijken (bijlage 10 en zie bijlage 8).

Toelichting bij vraag 8.1

Naast bovenstaande psychische en lichamelijke gevolgen, heeft cliënt als gevolg van het seksueel misbruik tevens substantiële vermogensschade opgelopen. Zoals reeds gesteld is het voor cliënt nooit mogelijk geweest een normale baan te hebben en een carrière op te bouwen (zie bijlage 7 en 8). Dit ondanks al zijn pogingen hiertoe (zie bijlage 9). Als gevolg hiervan heeft cliënt zijn gehele leven moeten rondkomen van een absoluut minimaal inkomen, of in sommige jaren amper tot geen enkel inkomen. Door dit gebrek aan inkomen heeft cliënt in het verleden tevens schulden opgebouwd (bijlage 11).

Cliënt heeft getracht zo veel mogelijk inkomensgegevens van de afgelopen jaren bij elkaar te krijgen. De inkomensgegevens van 1998 tot heden treft u bijgevoegd aan (bijlage 12). Cliënt heeft bijna zijn gehele leven moeten rondkomen van een bijstandsuitkering of minder. Hierdoor heeft cliënt zijn gehele leven alle eindjes aan elkaar moeten knopen, en is hij bijvoorbeeld afhankelijk geweest van de voedselbank om te kunnen eten (bijlage 13). Tot op heden ontvangt hij een bijstandsuitkering, waarvan hij tevens zijn nog openstaande schulden moet voldoen. Deze worden automatisch verrekend met zijn bijstandsuitkering.

In de periode van 1998 tot heden heeft cliënt gemiddeld ongeveer € 948,70 per maand ontvangen. Wanneer we het seksueel misbruik wegdenken uit het leven van cliënt, kan er van uit worden gegaan dat hij in ieder geval een gemiddeld inkomen had kunnen verdienen. Het gemiddelde inkomen (veel lager dan het modaal inkomen!) over het jaar 2012 bedroeg € 22.600,00 per jaar, wat uitkomt op ongeveer € 1.883,30 per maand. Dit is een verschil van bijna € 1.000,00 per maand van waar cliënt de afgelopen jaren van heeft moeten rondkomen. Uitgaande van het modaal inkomen van (€ 33.000,00 per jaar, € 2.750,00 per maand) is dit een verschil van ruim € 1.800,00 per maand.

Een berekening is volkomen overbodig om aan te tonen dat cliënt derhalve substantiële vermogensschade heeft geleden, en nog steeds lijdt, als gevolg van het hem overkomen seksueel misbruik. Ter illustratie wil ik toch wijzen op het feit dat enkel in de afgelopen 14 jaar, de vermogensschade van cliënt, enkel door verlies aan arbeidsvermogen, al ruim

€ 160.000,00 (enkel op basis van het gemiddelde inkomen) bedraagt. Uitgaande van het modaal inkomen bedraagt deze schade ruim € 300.000,00. Hierbij is nog geen rekening gehouden met door cliënt onder andere geleden pensioenschade, kosten voor zorg en medicijnen en immateriële schade.

Categorie f

Bovenstaande leidt tot de conclusie dat cliënt substantiële vermogensschade heeft geleden als gevolg van het seksueel misbruik. Er bestaat een gat tussen wat cliënt had kunnen verdienen wanneer het seksueel misbruik niet zou hebben plaatsgevonden en wat cliënt daadwerkelijk heeft verdiend. Dit gat levert voor cliënt substantiële vermogensschade op. Een exact bedrag kan cliënt niet geven, maar gezien bovenstaande berekening is overduidelijk dat dit veel meer dan € 100.000,00 bedraagt.

Dat deze vermogensschade een gevolg is van het seksueel misbruikt wordt bevestigd door meerdere hulpverleners en zorginstellingen. Zo stelt de huisarts van cliënt: *"Ik kan u hierbij berichten dat het leven van de heer Luitgaarden volledig beheerst wordt door zijn misbruik verleden en zelfs in die mate dat mijn inziens hij niet in staat is normaal te functioneren en een ander leven op te bouwen dan welke gecreëerd is op dit moment."* (zie bijlage 7). De GGZ-instelling de Gelderse Roos geeft aan: *"De problematiek van cliënt was nauw gerelateerd aan het seksueel misbruik en de affectieve verwaarlozing die hij in zijn jeugd heeft ondervonden. Tot op heden had dit verleden zijn leven en functioneren volledig bepaald."* (zie bijlage 8). Voorgaande wordt tevens veelvoudig bevestigd door de overige aan deze brief gehechte bewijsstukken.

Bovenstaande in acht genomen verzoekt cliënt u zijn aanvraag gegrond te verklaren en hem een tegemoetkoming op basis van categorie f toe te kennen. Daar de materiële en immateriële schade van cliënt overduidelijk meer dan € 100.000,00 bedraagt, verzoekt cliënt u de tegemoetkoming te bepalen op een bedrag van € 100.000,00.

Kosten rechtsbijstand

De toevoegingsaanvraag bij de Raad voor Rechtsbijstand is, conform de regels van de Raad voor Rechtsbijstand, afgewezen. De afwijzing treft u als **bijlage 14** aan.

Voor de tot op heden gemaakte uren in de zaak treft u bijgevoegd een urenspecificatie aan (**bijlage 15**). In verband met de nog plaats te vinden zitting in Rijswijk begroot ik voor de reistijd, zitting en overige werkzaamheden nog ongeveer 5 uur met deze zaak bezig te zijn.

De totale kosten rechtsbijstand begroot ik hiermee op een bedrag van € 3.395,85, inclusief 6% kantoorkosten en 21% btw. In verband met de uitzonderlijke omvang van deze zaak en de hoeveelheid bewijsstukken wil ik u vragen deze kosten rechtsbijstand volledig te voldoen.

Tot besluit

Ik hoop dat u met bovenstaande toelichting op de schade van cliënt voldoende in staat bent een redelijke afweging te maken omtrent de door cliënt te ontvangen financiële compensatie. Uiteraard is cliënt en ben ik bereid om een en ander nader toe te lichten.

In afwachting van uw reactie,

met vriendelijke groet,

De heer R. van de Luitgaarden

Postbus 1947
2200 DX Rijswijk
Telefoon (070) 414 20 00
Fax (070) 414 20 01
Website: www.schadefonds.nl
E-mail: info@schadefonds.nl

Bij uw reactie graag
de datum en ons
kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één
zaak in uw brief
behandelen.

Ons kenmerk 800020/AP
Behandelaar Mevrouw A. Philipsen
Telefoon (070) 414 2114
Datum 17 februari 2014
Bijlage(n) Geen
Onderwerp De beslissing op de aanvraag
Uw kenmerk

Geachte heer Van de Luitgaarden,

U diende op 13 augustus 2013 een aanvraag in voor een uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven. Uw aanvraag was gebaseerd op de Tijdelijke regeling uitkeringen seksueel misbruik minderjarigen in instellingen en pleeggezinnen (hierna: Tijdelijke regeling). In deze brief leest u onze reactie.

U krijgt een uitkering van € 4.298,32

We vinden het aannemelijk dat u in de periode van 1 januari 1980 tot en met 31 december 1986 in Wassenaar slachtoffer was van seksueel misbruik, terwijl u onder het gezag van een voogdij instelling viel. Voor het nemen van onze beslissing bestudeerden we de informatie die u ons stuurde. Ook vroegen wij uw melding op bij de Commissie Samson.

U deed ook melding van seksueel misbruik door een medewerker van een jeugdzorginstelling tijdens een vakantie in Spanje. Dit kunnen wij helaas niet meenemen in de beoordeling van uw aanvraag. Een uitkering op grond van de Tijdelijke regeling is namelijk alleen mogelijk voor slachtoffers van seksueel misbruik in jeugdzorginstellingen en pleeggezinnen gepleegd binnen Nederland. Dit staat in artikel 2 van de Tijdelijke regeling.

Uitkering

€ 4.298,32

De uitkering die u krijgt is één bedrag voor de materiële en immateriële schade die u opliep. Bij de toekenning van de uitkering voor de totale schade heeft de Commissie rekening gehouden met:

- de situatie waarin het seksueel misbruik plaatsvond;
- de aard, ernst en frequentie van het seksueel misbruik ;
- de hoogte van de uitkering die andere aanvragers kregen in eenzelfde soort situatie.

Op grond hiervan kent de Commissie u een uitkering van **€ 6.000,00** toe.

Van het Schadefonds Geweldsmisdrijven ontving u in 1987 fl 3.750,00 (€ 1.701,68) in verband met het seksueel misbruik in de periode van 1 januari 1980 tot en met 31 december 1986. Dit bedrag zal worden verrekend met de uitkering die u krijgt op basis van de Tijdelijke regeling.

Volgens artikel 3 van de Tijdelijke regeling en artikel 6 van de Wet Schadefonds Geweldsmisdrijven wordt namelijk geen uitkering toegekend voor schade die al op een andere wijze is vergoed.

Ow uitkering is

€ 4.298,32

Betaling

U krijgt de uitkering binnen dertig werkdagen na verzending van deze beslissing. We maken het bedrag over naar rekeningnummer _____ op naam van R. van de Luitgaarden. Uw geboortedatum is 13 juni 1965. Uw adres _____

Schade op een andere manier vergoed?

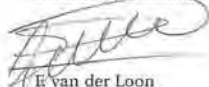
Laat het ons weten als u van anderen geld kreeg of krijgt. Bijvoorbeeld van de verzekering of van de dader. We bekijken dan of u ons geld moet terugbetalen. We nemen daar een aparte beslissing over. U krijgt namelijk geen uitkering van het Schadefonds als u uw schade op een andere manier vergoed krijgt. Dit kunt u nalezen in artikel 3 van de Tijdelijke regeling en artikel 6 van de Wet schadefonds geweldsmisdrijven.

Heeft u nog vragen?

Belt u ons dan gerust. Wij zijn bereikbaar van maandag tot en met vrijdag tussen 8:30 en 17:00 uur. Ons telefoonnummer is (070) 414 2114.

Met vriendelijke groet,
namens de Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven.

VERZONDEN 17 FEB 2014

R. van der Loon
Jurist Behandelen en Bezwaar

Lichamelijke conditie

Nog steeds was het mij niet gelukt om beter voor mijzelf te zorgen: weinig eten, slecht slapen, blowen, de nodige alcohol en amper bewegen zijn niet de ingrediënten voor een gezond lichaam. Op een gegeven moment merkte ik dat ik niet meer ver kon lopen zonder dat mijn benen pijn gingen doen. Vooral mijn rechterbeen. Soms zo erg, dat ik geen stap meer kon verzetten.

Na onderzoek bleek het om een verstopt bloedvat te gaan en een ander was half dichtgeslibd. Dat kwam door roken en rood vlees eten, zeiden ze tegen me. Met erachteraan de mededeling dat ik geopereerd moest worden en dat er een bypass geplaatst zou worden. Op mijn vraag of ze mijn andere bloedvat dan ook meteen meenamen was het antwoord: nee. Dat zou op een later tijdstip gedotterd worden. Anders zou het te zwaar worden voor een kleine, achteventig kilo wegende man.

In Maart 2014 werd ik onder narcose geopereerd. Goede vrienden brachten mijn weg en bleven tot ik weer op de zaal was. Tot mijn grote verbazing zag ik,

toen ik wakker werd - en het leek net of ik droomde - mijn oude pleegvader uit Hilversum bij mijn bed staan met een grote fles appelsap. Kijk, dat zijn van die dingen die mij raken. Ik wist niet dat hij zou komen. Gelukkig ging het herstel goed. Nog steeds moet ik aan het idee wennen dat ik een bypass heb. Al moet ik stiekem toegeven dat het ook wel stoer klinkt. Maar er was wel een reden voor ongerustheid; ik bleef namelijk bier drinken.

Op een dag kreeg ik een oproep om mijn andere been te laten dotteren, ik moest mij om 07.30 uur melden in het ziekenhuis. De operatie was om 8.00 uur. Ik zag er zo tegen op dat ik begon te zweten.

Ik lag nog maar net op de operatietafel of ik hoorde dat ik plaatselijk verdoofd zou worden. Ik moet lijkwit geworden zijn, want de chirurg besloot om van de operatie af te zien. Super opgelucht was ik. We zouden het euvel onder controle proberen te krijgen met looptrainingen. Dit is gelukt.

PowNews 11 april 2014

Joris Demmink, voormalig secretaris-generaal van het Ministerie (Veiligheid) en Justitie, had de AD voor de rechter gedaagd, omdat de krant verkondigde dat hij vroeger contacten had met een pooier. Het proces werd in Utrecht gehouden. Er werden getuigen opgeroepen. Zo ook Henk Krol. Deze beste man was een keer bij mij thuis op bezoek. Ik heb hem toen de nodige informatie laten inzien, maar hij wist al dat ik heel wat te melden had en heeft altijd in mij geloofd. Ik besloot om hem tijdens de zitting te ondersteunen. In die zin, dat hij wist dat hij er niet alleen voor stond.

Toen ik naar buiten liep stond er een reporter van PowNews, hij ging een kort gesprek met mij aan. U kunt dit item volgen vanaf zeven minuten op YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=Hjk6vZwwVT0>

Schadefonds Geweldsmisdrijven
T.a.v. mw. E. Bruinsma-Visscher
Postbus 1947
2280 DX RIJSWIJK

ingekomen

23 MEI 2014

Schadefonds

Onderwerp:
Aanvraag schadevergoeding
Statuut

Uw Kenmerk:
800021/1111

Datum:
19 mei 2014

Geachte mevrouw Bruinsma-Visscher,

Naar aanleiding van uw brief in het kader van de aanvraag tot schadevergoeding op grond van het 'Statuut voor de buitengerechtelijke afhandeling van civiele vorderingen tot schadevergoeding in verband met seksueel misbruik van minderjarigen in instellingen en pleeggezinnen' (hierna: het Statuut) d.d. 29 januari 2014, ingediend door dhr. R. van de Luitgaarden, kan ik u het volgende antwoorden.

Ten aanzien van uw stelling dat Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden rechtsopvolger is van de Stichting Katholieke Kinderbescherming, waarvan de heer A.J. Beemster directeur was, ten aanzien van wie de heer van de Luitgaarden aangeeft dat hij gedurende een aantal jaren door hem seksueel is misbruikt, geldt het volgende.

Uit de ons ter beschikking staande documentatie is gebleken dat de Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden en de Stichting Bureau Jeugdzorg Zuid-Holland zijn ontstaan na een juridische fusie in 2003 van de Stichting Jeugdzorg Den Haag en de Stichting Zuid-Holland Noord. Deze Stichting Den Haag/Zuid-Holland Noord is weer ontstaan na een fusie in 1995. Van deze fusie in 1995 maakte ook de Stichting Jeugdhulpverlening Zuid-Holland Noord onderdeel uit. Deze Stichting Jeugdhulpverlening Zuid-Holland Noord bestond weer uit het JAC Leiden en de Kindertelefoon Zuid-Holland Noord. Er is geen documentatie aanwezig waaruit blijkt dat de Stichting Katholieke Kinderbescherming voorafgaand aan het bovenstaande uiteindelijke is opgegaan in het huidige Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden.

Gezien het voorgaande verzoek ik u inzichtelijk te maken aan de hand van de u ter beschikking staande documentatie, waar de bovengenoemde stelling concreet op is gebaseerd.

Vooralsnog kan ik niet tot het sluitende oordeel komen dat het huidige Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden in juridische zin rechtsopvolger is van de Stichting Katholieke Kinderbescherming. In dit verband verwijst ik naar artikel 1 sub e, onderdeel 1 van het Statuut.

Naar aanleiding van de aanvraag van de heer Van de Luitgaarden heeft een uitgebreid onderzoek plaatsgevonden in de archieven en documentatie waar Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden over beschikt. Uiteindelijk is hieruit het dossier naar voren gekomen van de heer Van de Luitgaarden, dat betrekking heeft op de periode 1976-1986.

Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden wil in dit verband benadrukken dat, hoewel er stukken zijn teruggevonden over de betreffende periode, uit dit enkele feit niet kan worden afgeleid dat het huidige Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden in juridische zin ook moet worden aangemerkt als rechtopvolger van de Stichting Katholieke Kinderbescherming.

Vervolgens is het dossier van de heer Van de Luitgaarden naar aanleiding van de door u gestelde inhoudelijke vragen uitvoerig bestudeerd. Hieruit kan het volgende worden afgeleid.

In het dossier is documentatie aanwezig over de heer Van de Luitgaarden, zijn gezinssituatie en hulpverleningsgeschiedenis in bovengenoemde periode. De naam van de heer Beemster, als directeur van de Stichting Katholieke Kinderbescherming, komt hierin veelvuldig naar voren. Het dossier bevat onder andere brieven van de heer Beemster, correspondentie tussen de heer Beemster en de ouders van de heer van de Luitgaarden, verslagen van contacten tussen de heer Beemster en de familie Mounier en verslagen van contacten tussen de heer Beemster en de heer Van de Luitgaarden. Op basis van deze documentatie kan worden vastgesteld dat de heer Beemster in het kader van de hulpverlening een nadrukkelijke rol heeft gespeeld in het leven van de heer Van de Luitgaarden in de betreffende periode en dat er sprake was van een intensief contact.

In de voorliggende stukken is echter niets terug te vinden over het vermeende seksueel misbruik van de heer van de Luitgaarden door de heer Beemster. Enige in dit verband mogelijk relevant stuk, betreft een enkele passage op een papiertje, dat de indruk heeft van een kladpapiertje, gedateerd op 6 juni 1979, waarop handmatig is geschreven: "*In dit gezin weer niet geaccepteerd. Dwingt hem dan, op bed te liggen, in stand die hij...*" Deze zin is verder niet afgemaakt. Hieronder staat geschreven: "*Pl...komt, dat hij niet kan blijven-reacteert geïrriteerd.*" Op de achterkant is vervolgens gekrabbeld "*Alleen met hem, dan aan hem willen komen. Heeft de hulplijn A'dam gebeld.*" De tekst ontbreekt deels en is slecht leesbaar. Het is niet duidelijk door wie deze aantekening is gemaakt en of het hier een persoonlijke aantekening van de heer Beemster betreft of van iemand anders. Volledigheidshalve wordt een afschrift bijgevoegd van het betreffende document.

Op grond van de in het dossier aanwezige stukken en in het bijzonder hetgeen in het bovenstaande is weergegeven, is het voor Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden niet mogelijk een antwoord te formuleren op de vraag in hoeverre het aannemelijk is dat de heer Van de Luitgaarden door de heer Beemster in de betreffende periode seksueel is misbruikt. Wel staat er op basis van deze gegevens vast dat er tussen de heer Beemster en de heer Van de Luitgaarden sprake was van een intensief contact.

Gezien het voorgaande is Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden van oordeel dat er naast de verklaring van de heer van de Luitgaarden, in ons dossier in ieder geval geen sprake is van nader bewijs in de zin van artikel 7 lid 2 sub a, b,c,d, e en f van het Statuut.

Hier zakte mijn broek van af. Ik besloot om het hogerop te zoeken. Ik had intussen gehoord dat een regierechter was aangesteld om de zaak Demmink te begeleiden. Het volgende station! En als ik dan toch bij de politie, Landelijk Parket en Openbaar Ministerie werd weggejorist, was dit de enige weg.

AANGIFTE TEGEN DEMMINK

Landelijk Parket

Postadres: Postbus 395, 3000 AJ Rotterdam

De heer R. v.d. Luitgaarden

Bezoekadres:
Poethumalaan 74
3072 AG Rotterdam
Telefoon 088- 6992300
Fax 088- 699 0137

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Onderwerp

TIOG
Mr. B.C. Niks
088- 6994711
16 juni 2014
Reactie op uw brief d.d. 3 juni jl.

Bij de beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden
Wilt U slechts één zaak
in uw brief behandelen.

Geachte heer v.d. Luitgaarden,

Uw brief van 3 juni jl. heb ik in goede orde ontvangen. U geeft daarin aan dat u aangifte wilt doen tegen drie personen en dat u over informatie beschikt die relevant kan zijn bij het doen van die aangifte.

Ik zou u vriendelijk willen verzoeken om uw aangifte schriftelijk bij mij in te dienen en in die aangifte in ieder geval het volgende te vermelden:

- Tegen welke personen u aangifte wilt doen;
- Welke strafbare feiten deze personen volgens u hebben begaan;
- De reden waarom u denkt dat deze personen strafbare feiten hebben begaan.

Voor de volledigheid merk ik nog op dat het niet mogelijk is om een aangifte op een later moment in te trekken.

Vertrouwend u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

Namens de officier van justitie

B.C. Niks
Sr. Parketsecretaris

Landelijk Parket

Postadres: Postbus 395, 3000 AJ Rotterdam

De heer R. v.d. Luitgaarden

Bezoekadres:

Posthumalaan 74
3072 AG Rotterdam
Telefoon 088- 6992300
Fax 088- 699 0137

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Onderwerp

TIOC
Mr. R.E.I. Steen
088- 6994711
24 juli 2014
Beoordeling van uw aangifte d.d. 2 juli jl.

Bij de beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.
Wilt U slechts één zaak
in uw brief behandelen.

Geachte heer v.d. Luitgaarden,

Uw aangifte van 2 juli 2014 tegen de heren Demmink, Beks en Hoek heb ik in goede orde ontvangen. Na beoordeling van uw aangifte heb ik besloten om geen strafrechtelijk onderzoek in te stellen. Ik zal hieronder toelichten waarom ik tot die beslissing ben gekomen.

Aangifte Hoek

Ik leid uit uw aangifte af dat u tegen de heer Hoek aangifte doet wegens het verspreiden van kinderporno. De heer Hoek zou volgens u een in beslag genomen video, met daarop kinderpornografisch materiaal, aangetekend naar u hebben gestuurd. Gezien de datum van inbeslagname van die videoband op 21 december 1998, veronderstel ik dat u de videoband medio 1999 hebt ontvangen.

Uit de feiten en omstandigheden die u naar voren brengt blijkt geen verdenking tegen de heer Hoek dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan het verspreiden van kinderpornografisch materiaal. Indien er wel voldoende verdenking was geweest, zou ik eveneens geen onderzoek instellen omdat het feit inmiddels is verjaard.

Aangifte Beks

U doet aangifte tegen de heer Beks, omdat hij naar uw oordeel deelneemt aan een criminele organisatie en zich schuldig maakt aan machtsmisbruik. In uw aangifte komt niet naar voren welke concrete feiten en omstandigheden er zijn die maken dat de heer Beks deze strafbare feiten heeft gepleegd. Er is geen sprake van een redelijk vermoeden dat de heer Beks zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten waar u aangifte van doet. Om die reden zal ik geen

strafrechtelijk onderzoek instellen.

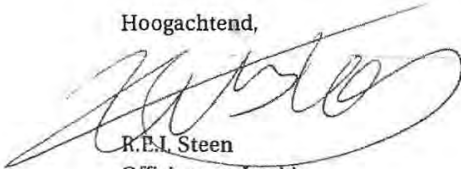
Aangifte Demmink

U doet aangifte tegen de heer Demmink, omdat hij zich naar uw oordeel schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik. In de toelichting zet u uiteen dat u zich slachtoffer voelt van stalking en afluisterpraktijken door de politie. U noemt echter geen concrete feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat de heer Demmink zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik. Ik zie dan ook geen enkel aanknopingspunt om een strafrechtelijk onderzoek te starten op basis van uw aangifte.

Gelet op het bovenstaande heb ik het niet opportuun geacht opsporingsonderzoek te verrichten naar aanleiding van uw aangifte.

Vertrouwend u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd.

Hoogachtend,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'R.E.I. Steen', written over a horizontal line.

R.E.I. Steen
Officier van Justitie

Baarnaar strijdt al jarenlang tegen kindermisbruik en rol overheid

Aangifte tegen Joris Demmink

Een 49-jarige man uit Baarn heeft aangifte gedaan wegens machtsmisbruik tegen Joris Demmink, tot 2012 secretaris-generaal op het ministerie van Veiligheid en Justitie. Eerder werd door twee Turkse mannen aangifte gedaan tegen Demmink vanwege seksueel misbruik van minderjarigen tijdens een dienstreis.

Robert van de Luitgaarden strijdt al vele jaren voor genoegdoening voor slachtoffers van seksueel misbruik en vervolging van de daders. Hij rekenit zichzelf ook tot de slachtoffers. In zijn geval van misbruik door een toenmalig directeur van Jeugdzorg.

Joris Demmink kwam in de verbanden die Van de Luitgaarden legde menigmaal naar voren als een belangrijke pion in pedofiele- en kinderpornonetwerken. In de Baarnsche Courant deed hij in 2009 zijn verhaal over de 'door hogerhand geseponoreerde zaken' uitgebreid uit de doeken en ook werd zijn relaas later opgeleekend in de Gaykrant. Zijn aantijgingen en vragen leidden echter nooit tot een reactie van Demmink of het ministerie van Veiligheid en Justitie.

Inmiddels is er wel contact met het Openbaar Ministerie. In juni dit jaar werd hij door het Landelijk Parket schriftelijk geïnformeerd dat hij aangifte kon doen. Afgelopen woensdag heeft hij drie aangiftes aangetekend

verstuurd. Daarin klaagt hij Demmink, een oud-medewerker van hem en een voormalig hoofdinspecteur van politie aan voor onder meer machtsmisbruik. De Baarnaar zou jarenlang door politie en justitie zijn tegengewerkt en gesaboteerd.

Doofpot

Joris Demmink wordt al sinds 1998 beschuldigd van strafbare feiten, waaronder kindermisbruik. Ook nadat twee Turkse mannen in 2008 en 2010 aangifte deden van verkrachting tijdens een dienstreis in Turkije door Demmink (toen zij nog minderjarig waren), vond echter nooit vervolging plaats. De ministers Hirsch Ballin, Donner en Opstelten steunden steeds publiekelijk hun topambtenaar.

De zaak zou in de doofpot zijn gestopt met medewerking van Turkije, in ruil voor een Nederlandse veroordeling van de Koerd Baybasin met vals bewijs. Daarvan is niet alleen Van de Luitgaarden overtuigd, maar ook onder meer ex-politieman Klaas Langendoen, gezien zijn verklaring voor de rechtbank in Utrecht.

Dit jaar lijkt er een kentering in de kwestie te komen. Op 20 januari bepaalde het Gerechtshof in Arnhem dat de zaak van de twee Turkse mannen nog niet is verjaard en dat er een strafrechtelijk onderzoek naar Demmink plaats moet vinden.

Gevangenisdirecteur

De publiciteit in de landelijke media hield de afgelopen maanden aan en de belastende verklaringen van voormalig medewerkers stapelden zich op. Anderen namen het voor hun voormalige baas op en pleitten hem vrij.

Zoniet oud-gevangenisdirecteur Bart Molenkamp. Hij blijft erbij dat hij al in 1992 heeft gehoord dat voor oud-topambtenaar Joris Demmink jonge jongens werden geregeld. Ook heeft een chauffeur belastende verklaringen tegen hem afgelegd. En een destijds vijftienjarige prostitué verklaarde onder ede dat Demmink een klant van hem was en dat de topambtenaar wist van zijn leeftijd. Naar aanleiding van al die getuigenverklaringen is in mei het onderzoek door het Landelijk Parket in Rotterdam uitgesteld.

Naast de twee Turken en Van de Luitgaarden heeft tenminste nog een Nederlander aangifte tegen de gepensioneerde topambtenaar gedaan. "Dit doe ik niet zomaar", benadrukt de Baarnaar. "De officier van justitie in Rotterdam bundelt de informatie en adviseert het Gerechtshof in Arnhem of er een proces moet komen. Mijn bijdrage kan helpen."

Justitie verwacht dat het onderzoek naar Demmink pas in 2015 zal zijn afgerond.

SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN VERVOLG

1. Verloop van de procedure

De Commissie heeft het aanvraagformulier met bijlagen van aanvrager ontvangen op 12 augustus 2013. Op 29 oktober 2013 heeft gemachtigde van aanvrager de aanvraag compleet gemaakt.

Het dossier is op 29 januari 2014 doorgestuurd naar de instelling. Op 12 maart 2014 verzocht de instelling om verlenging van de reactietermijn met 8 weken. Dit verzoek is verleend. Op 19 mei 2014 ontving de Commissie de schriftelijke reactie van de instelling. Na onderzoek te hebben gedaan over de rechtsopvolging van de Stichting Katholieke Kinderbescherming ontving de Commissie op 7 augustus 2014 een reactie van gemachtigde van aanvrager. De instelling heeft hier op 24 september 2014 schriftelijk op gereageerd.

Aanvrager en de vertegenwoordiger van de instelling zijn op 3 oktober 2014 gehoord door de Commissie. Namens de instelling is verschenen mevrouw S. Sedlick (advocate). Aanvrager is verschenen met zijn gemachtigde en een vriend.

Na de hoorzitting heeft er nog een schriftelijke ronde plaatsgevonden over onder ander de kosten van rechtsbijstand. Op 15 oktober en 4 november 2014 heeft de Commissie een brief van de instelling ontvangen en op 20 oktober 2014 een brief van gemachtigde van aanvrager.

Op 4 november heeft de Commissie aan partijen een weergave van het gesprek gestuurd dat namens de Commissie is gevoerd met mevrouw Keuls. Gemachtigde van aanvrager heeft hier op 16 november 2014 op gereageerd. Van de instelling is geen reactie ontvangen.

Op 5 december 2014 heeft de Commissie de aanvraag behandeld in de raadkamer.

2. De aanvraag

Seksueel misbruik

Aanvrager geeft aan dat hij vanaf zijn 14e jaar tot het moment dat hij 21 werd seksueel is misbruikt door de directeur van de Stichting Katholieke Kinderbescherming (hierna te noemen: beschuldigde). Op 8 juli 1976 heeft de rechter de ouders van aanvrager ontheven van de ouderlijke macht. De Stichting Katholieke Kinderbescherming 's-Gravenhage is benoemd tot voogdes en de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag-Leiden tot toezienend voogdes.

Aanvrager verwijst voor het seksuele misbruik naar het proces-verbaal van aangifte van 19 december 1986. Hierin heeft aanvrager aangegeven dat hij rond zijn 14^e jaar in het Sint Antonius kindertehuis in Wassenaar is geplaatst. Na ongeveer een half jaar werd aanvrager uitgenodigd bij beschuldigde op kantoor in Den Haag om te praten over een plaatsing en het functioneren van aanvrager in de instelling. Beschuldigde vroeg aanvrager om bij hem op schoot te gaan zitten. Beschuldigde maakte de broek van aanvrager open en schoof zijn onderbroek naar beneden. Vervolgens betastte beschuldigde het geslachtsdeel van aanvrager. Een week of drie later haalde beschuldigde aanvrager op bij het tehuis in Wassenaar. Hij ging met aanvrager een eindje rijden en zocht een verlaten parkeerterrein. Ook daar vonden seksuele handelingen plaats. Aanvrager moest beschuldigde manueel bevredigen en beschuldigde nam het geslachtsdeel van aanvrager in zijn mond. Hierna mocht aanvrager als beloning een stukje in zijn auto rijden. Dit heeft zich drie keer herhaald. Aanvrager wist niet zo goed wat hij hier mee moest. Omdat hij afhankelijk was van beschuldigde heeft hij hem laten begaan.

Toen aanvrager ongeveer 16 jaar was heeft hij weer een gesprek met beschuldigde op kantoor gehad in verband met weer een overplaatsing en het functioneren van aanvrager. Ook tijdens dit bezoek hebben er over en weer seksuele handelingen plaatsgevonden bestaande uit manuele bevrediging.

In 1984 woonde aanvrager op kamers. Beschuldigde kwam toen bij hem langs. Beschuldigde maakte duidelijk dat hij seksueel contact met aanvrager wilde, maar aanvrager gaf aan dat hij dat niet wilde. Toch ontblootte beschuldigde zijn geslachtsdeel en deed ook de broek van aanvrager open. Op dat moment werd er op de deur geklopt. Aanvrager heeft toen tegen beschuldigde gezegd dat hij niet meer wilde.

In 1985 is aanvrager in Den Haag gaan wonen. Beschuldigde is toen twee keer bij aanvrager op bezoek geweest waarbij seksuele handelingen plaatsvonden. Aanvrager was toen al wat ouder, maar beschuldigde was in een positie dat hij over aanvrager kon beschikken, hij kon hem als directeur in diverse tehuizen plaatsen.

In 1986 is aanvrager nog enkele malen bij beschuldigde op kantoor geweest. Aanvrager heeft toen weer aangegeven dat hij geen seksuele handelingen met hem wilde plegen en vroeg om inzage in rapporten. Aanvrager heeft inzage gekregen, maar beschuldigde haalde aanvrager wel over tot het plegen en dulden van seksuele handelingen. Dit is ongeveer vijf keer gebeurd.

Aanvrager heeft op 19 december 1986 aangifte gedaan. Aanvrager heeft het misbruik destijds ook onder de aandacht gebracht bij de psychiater bij wie hij in behandeling was. Met deze melding werd echter niets gedaan.

Daarnaast is aanvrager in 1986 naar Yvonne Keuls gestapt voor hulp, vanwege haar boek over het aanklagen van een kinderrechter die jonge jongens misbruikte. Zij heeft beschuldigde geconfronteerd met de beschuldigen van aanvrager. Hij heeft toen het misbruik aan haar erkend.

Aanvrager heeft zich zijn hele leven ingezet voor het kenbaar maken wat er met hem is gebeurd en het willen voorkomen van misbruik van andere jongeren. Zo heeft aanvrager onder andere een stichting opgericht die het seksueel misbruik uit de taboesfeer moest halen en die hulp verleende aan lotgenoten.

Gevolgen misbruik

Het seksueel misbruik heeft het hele leven van aanvrager volledig beheerst en doet dit nog steeds. Het is voor hem volkomen onmogelijk geweest om een normaal leven op te bouwen. Ook heeft hij enorme psychische schade als gevolg van het misbruik opgelopen. De psychische schade heeft geleid tot meerdere jaren van drugs- en alcoholverslaving en het niet hebben van een vast woon- of verblijfplaats.

Vermogensschade

Aanvrager stelt tevens substantiële vermogensschade als gevolg van het seksuele misbruik te hebben geleden. Het is voor aanvrager nooit mogelijk geweest om een normaal leven te leiden en een carrière op te bouwen. Dit ondanks dat hij hulp heeft gezocht en open stond voor hulp en re-integratie.

Als gevolg hiervan heeft aanvrager zijn hele leven rond moeten komen van een absoluut minimaal inkomen, of in sommige jaren amper tot geen enkel inkomen. Door dit gebrek aan inkomen heeft hij tevens schulden opgebouwd.

In de periode van 1998 tot heden heeft aanvrager gemiddeld ongeveer € per maand verdiend. In vergelijking met een gemiddeld inkomen is dit een verschil van bijna € per maand. In vergelijking met een modaal inkomen is dit een verschil van ruim € per maand. Een berekening is volkomen overbodig om aan te tonen dat aanvrager substantiële vermogensschade heeft geleden. Ter illustratie wordt aangegeven dat in de afgelopen 14 jaar de vermogensschade enkel door verlies van inkomsten al ruim € bedraagt. Uitgaande van het modaal inkomen bedraagt deze schade al ruim € . Hierbij is nog geen rekening gehouden met onder andere geleden pensioenschade, kosten voor zorg en medicijnen en immateriële schade.

Dat de vermogensschade een gevolg is van het seksueel misbruik wordt bevestigd door meerdere hulpverleners en zorginstellingen. Zo stelt de huisarts van cliënt: *"Ik kan u hierbij berichten dat het leven van de heer Luitgaarden volledig beheerst wordt door zijn misbruikverleden en zelfs in die mate dat mijns inziens hij niet in staat is normaal te functioneren en een ander leven op te bouwen dan welke gecreëerd is op dit moment."* De GGZ-instelling de Gelderse Roos geeft aan: *"De problematiek van cliënt was nauw gerelateerd aan het seksueel misbruik en de affectieve verwaarlozing die hij in zijn jeugd heeft onderhouden. Tot op heden had dit zijn leven en functioneren volledig bepaald"*.

Aanvrager verzoekt de aanvraag gegrond te verklaren en hem een tegemoetkoming op basis van categorie f toe te kennen. Daar de materiële en immateriële schade van aanvrager overduidelijk meer dan € bedraagt verzoekt aanvrager het bedrag te bepalen op € .

Tevens verzoekt aanvrager om kosten van rechtsbijstand. Zie hiervoor kopje 7.

3. Reactie instelling

Rechtsopvolging

De instelling komt voorsnog niet tot het sluitende oordeel dat de instelling in juridische zin rechtsopvolger is van de Stichting Katholieke Kinderbescherming.

De instelling stelt dat de Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden en de Stichting Bureau Jeugdzorg Zuid-Holland zijn ontstaan na een juridische fusie in 2003 van de Stichting Jeugdzorg Den Haag en de Stichting Zuid-Holland Noord. Deze Stichting Den Haag Zuid-Holland Noord is weer ontstaan na een fusie in 1995. Van deze fusie in 1995 maakte ook de Stichting Jeugdhulpverlening Zuid-Holland Noord onderdeel uit. Deze Stichting Jeugdhulpverlening Zuid-Holland Noord bestond weer uit het JAC Leiden en de Kindertelefoon Zuid-Holland Noord.

Er is geen documentatie aanwezig waaruit blijkt dat de Stichting Katholieke Kinderbescherming voorafgaand aan het bovenstaande uiteindelijk is opgegaan in het huidige Stichting Bureau Jeugdzorg Haaglanden.

Seksueel misbruik

Naar aanleiding van de aanvraag heeft een uitgebreid onderzoek plaatsgevonden in de archieven en documentatie waar de instelling over beschikt. Uiteindelijk is hieruit het dossier naar voren gekomen van aanvrager dat betrekking heeft over de periode 1976-1986.

De instelling benadrukt dat, hoewel er stukken zijn teruggevonden over de betreffende periode, uit dit enkele feit niet kan worden afgeleid dat de instelling moet worden aangemerkt als rechtsopvolger van de Stichting Katholieke Kinderbescherming.

In het dossier is documentatie aanwezig over aanvrager, zijn gezinssituatie en zijn hulpverleningsgeschiedenis. Op basis hiervan kan worden vastgesteld dat beschuldigde in het kader van de hulpverlening een nadrukkelijke rol heeft gespeeld in het leven van aanvrager in de betreffende periode en dat er sprake was van een intensief contact.

In de voorliggende stukken is echter niets terug te vinden over het vermeende seksueel misbruik van aanvrager door beschuldigde. Enige in dit verband mogelijk relevante stuk betreft een enkele passage op een papiertje, dat de indruk heeft van een kladpapiertje, gedateerd op 6 juni 1979, waarop handmatig is geschreven: "*In dit gezin weer niet geaccepteerd. Dwingt hem dan, op bed te leggen, in stand die hij...*" Deze zin is verder niet afgemaakt. Hieronder staat geschreven: "*Pl...komt, dat hij niet kan blijven reageer geïrriteerd.*" Op de achterkant is vervolgens gekrabbeld "*Alleen met hem, dan aan hem willen komen. Heeft de hulplijn A'dam gebeld.*" De tekst ontbreekt en is slecht leesbaar. Het is niet duidelijk door wie deze aantekening is gemaakt en of het hier een persoonlijke aantekening van beschuldigde betreft of iemand anders.

Voor de instelling is het niet mogelijk om een antwoord te formuleren op de vraag in hoeverre het aannemelijk is dat aanvrager door beschuldigde in de betreffende periode seksueel is misbruikt.

De instelling is van oordeel dat er naast de verklaring van aanvrager geen sprake is van nader bewijs in de zin van het Statuut.

Vermogensschade

Nu het voor de instelling niet mogelijk is om een antwoord te formuleren op de vraag in hoeverre het misbruik aannemelijk is, kan ze ook geen concreet standpunt innemen omtrent het causaal verband tussen de door aanvrager opgevoerde vermogensschade en het vermeende door beschuldigde gepleegde seksueel misbruik. Wel wordt opgemerkt dat het causaal verband door aanvrager zeer ruim wordt opgevoerd en het de vraag is of er inderdaad sprake is van causaal verband.

Concluderend wordt een aansprakelijkheidsstelling door de instelling afgewezen.

4. Rechtsopvolging

Standpunt aanvrager

Naar aanleiding van de reactie van de instelling heeft de gemachtigde van aanvrager nader onderzoek gedaan naar de rechtsopvolging van de Stichting Katholieke Kinderbescherming en de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag-Leiden.

Uit stukken van de Kamer van Koophandel blijkt dat beschuldigde directeur was van beide stichtingen. Ook blijkt dat de stichtingen veelal dezelfde bestuursleden hebben gehad. Helaas zijn er geen stukken meer aanwezig over fusie- en splitsingsvoorstellen van beide stichtingen omdat dit zeer lang geleden is. Wel werd vanuit de Kamer van Koophandel aangegeven dat het zeer aannemelijk is dat beide stichtingen nauw met elkaar verbonden waren vanwege het feit dat bestuursleden en directieleden (waaronder beschuldigde) voor een gedeelte overeenkomen.

Vervolgens blijkt uit het Basisselectiedocument Bureaus Jeugdzorg van het nationaal archief dat de instelling jaren geleden is ontstaan uit onder andere de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag. In het basisselectiedocument wordt teruggegaan tot 1988, waaruit onomstotelijk blijkt dat de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag uiteindelijk is overgegaan in de instelling. Gelet op de nauwe verbondenheid tussen de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin en de Stichting Katholieke Kinderbescherming is het zeer aannemelijk dat ook de Stichting Katholieke Kinderbescherming uiteindelijk is opgegaan in de instelling.

Standpunt instelling

De instelling heeft in een nadere reactie aangegeven dat ze geen stukken heeft waarnaar blijkt dat de instelling rechtsopvolger is van genoemde stichtingen. Uit navraag bij een van hun managers bleek dat dit wel het geval zou zijn. Hij kan zich nog herinneren dat genoemde stichtingen zijn opgegaan in de instelling.

Tijdens de hoorzitting is de instelling teruggekomen op dit standpunt. De desbetreffende manager herinnerde zich wel de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin, maar niet de Stichting Katholieke Kinderbescherming. De instelling trekt haar verklaring hieromtrent daarom in. Het oordeel over de rechtsopvolging wordt aan de Commissie overgelaten.

Oordeel Commissie

De Commissie merkt de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag-Leiden en de Stichting Katholieke Kinderbescherming 's-Gravenhage aan als rechtsvoorgangers van de instelling.

Uit het basisselectiedocument Bureaus Jeugdzorg blijkt dat de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin Den Haag is opgegaan in de instelling. Er zijn geen stukken meer beschikbaar waaruit kan worden afgeleid of de Stichting Katholieke Kinderbescherming uiteindelijk ook is opgegaan in de instelling.

Gelet echter op de nauwe verbondenheid tussen de stichtingen en de regio waar de stichtingen actief waren vindt de Commissie het zeer waarschijnlijk dat de Stichting Katholieke Kinderbescherming is opgegaan in de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin. De nauwe verbondenheid blijkt uit de stukken van de Kamer van Koophandel. Hieruit komt immers naar voren dat beschuldigde in de periode van 23 augustus 1977 tot 1 januari 1989 directeur was van de Stichting Katholieke Kinderbescherming. In de periode van 1 mei 1986 tot 6 juli 1987 was hij directeur van de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin. Ook blijkt dat de stichtingen enkele dezelfde bestuursleden hebben gehad. Daarnaast had de instelling de beschikking over het dossier van aanvrager en is gebleken dat de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin, en daarmee de instelling, de zorg van en verantwoordelijkheid over de pupillen heeft overgenomen van de Stichting Katholieke Kinderbescherming.

Samengevat staat vast dat de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin is opgegaan in de instelling en dat de Stichting Katholieke Kinderbescherming nauw verbonden was met de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin. Daarnaast heeft de instelling de zorg van en verantwoordelijkheid over de pupillen overgenomen van de stichtingen. Gelet hierop is de Commissie van oordeel dat de stichtingen als rechtsvoorgangers van de instelling kunnen worden aangemerkt.

De instelling is derhalve de aansprakelijke partij in deze procedure.

5. **Beoordeling (steun)bewijs**

Aannemelijkheid seksueel misbruik

De Commissie vindt het aannemelijk dat aanvrager slachtoffer is geworden van seksueel misbruik in de periode van het jaar 1979 tot 13 juni 1986 zoals beschreven onder punt 2. Het seksueel misbruik tot het 21^e jaar van aanvrager is meegenomen in de beoordeling omdat bij misbruik voor 1 januari 1988 een persoon jonger dan 21 jaar als minderjarig werd aangemerkt.

Niet ter discussie staat dat er sprake was van seksueel misbruik in de zin van het Statuut. Seksueel misbruik wordt in het Statuut omschreven als seksuele handelingen die een minderjarige onder dwang of in een afhankelijkheidsrelatie heeft verricht of ondergaan waardoor zijn lichamelijke en geestelijke integriteit is geschonden.

Aanvrager is als minderjarige misbruikt door de directeur van de instelling die de voogdij over hem had. In de aangifte geeft aanvrager aan dat hij beschuldigde heeft laten begaan omdat hij van hem afhankelijk was. Toen hij ouder was heeft hij wel eens gezegd dat hij niet wilde, maar liet het uiteindelijk wel gebeuren. Hiervoor geeft hij als reden dat beschuldigde de macht over hem had. Hij bepaalde immers waar aanvrager verbleef.

Aanvrager stond in een afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van beschuldigde die overigens bijna 30 jaar ouder was dan aanvrager. Uit het dossier van de instelling blijkt dat er sprake was van intensief contact tussen aanvrager en beschuldigde. Tevens is gebleken dat beschuldigde bemoeienis had met de plaatsingen van aanvrager. Beschuldigde heeft misbruik gemaakt van zijn positie en de macht die hij over aanvrager had.

Steunbewijs

De instelling heeft aangegeven dat er naast de verklaring van aanvrager geen sprake is van nader bewijs in de zin van artikel 7 lid 2, sub a,b,c,d,e en f van het Statuut.

De Commissie merkt allereerst op dat artikel 7 lid 2 geen limitatieve opsomming is van wat als nader bewijs kan worden aangemerkt. Er staat immers vermeld wat als nader bewijs in ieder geval wordt geaccepteerd.

De Commissie is van oordeel dat er naast de eigen verklaring van aanvrager nader bewijs aanwezig is. In het dossier bevindt zich immers een verklaring van schrijfster Yvonne Keuls waaruit blijkt dat beschuldigde het misbruik aan haar heeft bekend. Namens de Commissie is op 3 november 2014 contact met mevrouw Keuls opgenomen. Ze gaf aan dat ze al met beschuldigde te maken had voordat ze aanvrager had gesproken. Vroeger had ze een opvanghuis voor jongeren. Deze jongeren hadden met beschuldigde te maken. Aanvrager kwam via een jongere in het opvanghuis in contact met mevrouw Keuls. Aan haar heeft hij uiteindelijk het hele verhaal verteld.

Mevrouw Keuls heeft toen direct contact opgenomen met beschuldigde en hem medegedeeld dat ze diezelfde middag nog bij hem langs zou komen. Toen ze bij hem was heeft ze enkel de naam van aanvrager genoemd. Beschuldigde verschoot 10 tinten van kleur.

Hij heeft het misbruik bekend. Hij zei iets in de trant van dat aanvrager hem nodig had en dat hij op deze manier tenminste liefde kreeg. Hij gaf toe dat het wel eens uit de hand liep en dat het wel eens die kant op kan gaan als je je inzet voor een pupil.

Hierna heeft mevrouw Keuls nog regelmatig contact met aanvrager gehad en met hem gesproken over hetgeen gebeurd is.

Tevens bevat het dossier verklaringen van de huisarts van aanvrager en een afsluitende brief van een GGZ-instelling over de behandeling van aanvrager.

Over de handgeschreven notitie die door de instelling is ingebracht en tijdens de hoorzitting is besproken merkt de Commissie op dat niet duidelijk wordt wie het papertje heeft opgesteld en wat de boodschap hiervan is. Op grond van de overige stukken in het dossier is de Commissie echter al van oordeel dat het seksuele misbruik aannemelijk is zodat de

Reikwijdte Statuut

Aanvrager is tijdens zijn verblijf in diverse instellingen niet misbruikt door een medewerker van of groepsgeenoot in de instelling (artikel 2 lid 1 en 2 Statuut) maar door de directeur van de instelling die de voogdij over hem had. De Commissie is van oordeel dat deze situatie onder de reikwijdte van het Statuut valt. Het Statuut beoogt immers aan slachtoffers een uitkering toe te kennen die onder verantwoordelijkheid van de overheid zijn geplaatst in (rijks)instellingen en pleeggezinnen en daar niet veilig bleken te zijn.

In onderhavige aanvraag werd aanvrager misbruikt door de directeur van een instelling die de verantwoordelijkheid over aanvrager had. De rechtsopvolger van deze instelling is nu lid van Jeugdzorg Nederland. Beschuldigde had intensief contact met aanvrager, bepaalde grotendeels waar aanvrager geplaatst zou worden en was de enige constante factor in het leven van aanvrager. Hij creëerde voor aanvrager echter geen veilige omgeving. Voor de Commissie leidt het geen twijfel dat het Statuut beoogt aan slachtoffers in situaties als deze een uitkering toe te kennen.

6. Tegemoetkomingscategorie

Op basis van het Statuut kan naar billijkheid een tegemoetkoming in de schade ontstaan door seksueel misbruik worden toegekend. De tegemoetkoming heeft het karakter van smartengeld ter erkenning van het gepleegde seksueel misbruik. Het is bedoeld om een materiële vergoeding te bieden ter verzachting van het gedurende vele jaren ondergane psychische leed, de pijn, het verdriet en de gederfde levensvreugde. Daarnaast is de tegemoetkoming bedoeld als een vergoeding van materiële schade als gevolg van het misbruik.

Gezien het seksueel misbruik, zoals vermeld onder 2, oordeelt de Commissie dat er sprake is van categorie c als bedoeld in art. 6 lid 1 onder c van het Statuut. De Commissie komt tot dit oordeel op grond van de volgende omstandigheden.

Aanvrager is gedurende 7 jaar regelmatig seksueel misbruikt door beschuldigde die de zeggenschap over aanvrager had. Beschuldigde betastte het geslachtsdeel van aanvrager en nam zijn geslachtsdeel in zijn mond. Aanvrager moest daarnaast het geslachtsdeel van beschuldigde betasten en hem bevredigen. De Commissie kent hiervoor aan aanvrager een bedrag van € toe, dit is het hoogste bedrag dat binnen categorie c kan worden toegekend.

Vermogensschade

Volgens artikel 6 lid 1 onder f kan in gevallen bedoeld in categorieën 1c en 1d waarin de vermogensschade van de aanvrager door het seksueel misbruik substantieel is en het causaal verband tussen het seksueel misbruik en die schade voldoende aannemelijk is een bedrag tot € worden toegekend.

Deze aanvraag wordt ingedeeld in categorie 1f. De Commissie vindt aannemelijk dat aanvrager als gevolg van het seksuele misbruik substantiële vermogensschade heeft geleden.

De Commissie kent aanvrager hiervoor een bedrag van € toe. Hieronder licht de Commissie dit nader toe.

Om te beoordelen of er sprake is van substantiële vermogensschade moet er een vergelijking worden gemaakt tussen de situatie na het seksueel misbruik en de situatie zoals die naar redelijke verwachtingen zou zijn geweest gelet op alle bekende feiten en omstandigheden, als het seksueel misbruik niet zou hebben plaatsgevonden.

De Commissie stelt vast dat aanvrager een groot gedeelte van zijn leven een uitkering uit de Bijstand heeft ontvangen. Ook heeft hij periodes gekend waarin hij geen inkomen had. Daarnaast heeft hij een stichting opgericht dat seksueel misbruik van jongens uit de taboesfeer moest halen. In het dossier bevinden zich stukken waaruit blijkt dat aanvrager heeft geprobeerd te re-integreren in het arbeidsproces, maar dat dit niet is gelukt. Daarnaast blijkt uit een adviesblad van een arts van Eikema re-integratie dat aanvrager niet geschikt is voor het doen van betaalde arbeid vanwege met name autoriteitsconflicten.

De Commissie overweegt echter dat er geen stukken zijn overgelegd waaruit bijvoorbeeld blijkt dat aanvrager arbeidsongeschikt is verklaard vanwege psychische klachten als gevolg van het seksuele misbruik, wat zich bijvoorbeeld uitte in het niet kunnen omgaan met autoriteit.

De Commissie erkent dat het seksueel misbruik het leven van aanvrager volledig heeft beheerst. In het dossier bevinden zich echter geen stukken waarin de klachten van aanvrager worden geobjectiveerd door middel van een traumaspecifieke diagnose, zoals een PTSS. Op basis van de stukken kan daarom niet worden geobjectiveerd dat aanvrager dermate ernstige psychische of lichamelijke gevolgen als gevolg van het misbruik heeft opgelopen waaruit kan worden afgeleid dat betaalde arbeid voor hem niet tot de mogelijkheden behoorde. Er wordt in algemene zin opgemerkt dat het seksueel misbruik het leven van aanvrager volledig heeft beheerst.

De Commissie benadrukt dat zij niets af wil doen aan de ernst van de gebeurtenissen en de gevolgen die dit heeft gehad en nog steeds heeft in het leven van aanvrager. Dit blijkt ook uit de door de huisarts opgesteld verklaring en het schrijven van de GGZ-instelling waarin in algemene zin is aangegeven dat het misbruik en de affectieve verwaarlozing het leven van aanvrager volledig heeft beheerst. Uit deze stukken blijkt echter niet specifiek op welke manier en in welke mate dit gevolgen heeft gehad voor het werkzame leven van aanvrager en daarmee zijn inkomen.

Daarnaast overweegt de Commissie dat er meerdere factoren zijn geweest die het latere leven van aanvrager hebben beïnvloed. In het stuk van de GGZ-instelling wordt opgemerkt dat het seksueel misbruik en de affectieve verwaarlozing het leven van aanvrager hebben bepaald.

Tevens is gebleken dat aanvrager voor het seksueel misbruik in diverse instellingen en een pleeggezin heeft verbleven en dat hij kampte met gedragsproblemen.

Gelet op het bovenstaande volgt de Commissie niet de redenering van aanvrager waarin wordt gesteld dat hij, als het seksueel misbruik niet zou hebben plaatsgevonden, een gemiddeld tot modaal inkomen zou hebben verdiend.

Wel is de Commissie van oordeel dat uit het dossier is gebleken dat de gevolgen van het seksueel misbruik in het leven van aanvrager groot zijn geweest en dat dit ook zijn weerslag heeft gehad op de carrièrekansen van aanvrager en zijn participatie in het arbeidsproces.

De Commissie vindt het daarom aannemelijk dat aanvrager als gevolg van het seksueel misbruik substantiële vermogensschade heeft geleden.

Omdat er meerdere factoren zijn geweest die het latere leven van aanvrager hebben beïnvloed en de Commissie weinig objectieve informatie heeft over de psychische en lichamelijke gevolgen van het seksuele misbruik en de invloed daarvan op het arbeidsproces van aanvrager, kent zij in redelijkheid een bedrag toe.

De Commissie vindt een bedrag van € _____ in de situatie van aanvrager passend.

Aanvrager heeft bij schrijven van 28 oktober 2013 aangegeven dat bij de berekening van vermogensschade nog geen rekening is gehouden met onder andere geleden pensioenschade en kosten voor zorg en medicijnen.

Bij navraag gaf aanvrager aan dat hij de door hem gemaakte kosten voor zorg en medicijnen niet nader wenst te specificeren. Uit de verklaringen van de verschillende behandelaren blijkt volgens aanvrager dat hij als gevolg van het seksueel misbruik altijd onder (medische) behandeling is geweest en dat dit grote gevolgen heeft gehad voor zijn gezondheidstoestand. Aanvrager vindt dit voldoende bewijs voor het feit dat hij dientengevolge zorgkosten heeft moeten maken.

De Commissie overweegt dat de tegemoetkoming binnen categorie 1c het gemengde karakter heeft van smartengeld en vergoeding van materiële schade als gevolg van het misbruik, zoals therapiekosten of reiskosten. Binnen deze categorie hoeft de schade en het causaal verband tussen de schade en het misbruik niet te worden aangetoond.

De tegemoetkoming binnen categorie 1f heeft het gemengde karakter van smartengeld, vergoeding voor daadwerkelijke uitgaven en vergoeding voor eventueel verlies van arbeidsvermogen als gevolg van het misbruik, waarbij wel bewijs van de omvang van de schade nodig kan zijn.

De Commissie overweegt dat aanvrager de omvang van bovengenoemde schade niet heeft aangetoond en

de kosten niet nader heeft gespecificeerd. Zij kent hem daarom geen tegemoetkoming in de kosten voor zorg en medicijnen toe.

7. Kosten rechtsbijstand

Standpunt aanvrager

Aanvrager verzoekt om een bedrag van € voor de kosten van rechtsbijstand. Gemachtigde van aanvrager heeft een toevoeging gevraagd waarin ze expliciet verwijst naar de nieuwe regeling van het Schadefonds. De aanvraag is door de Raad voor Rechtsbijstand afgewezen omdat voor dit probleem geen advocaat nodig zou zijn. Hierop heeft gemachtigde telefonisch contact met de Raad opgenomen die haar meedeelde dat bij een aanvraag voor het Schadefonds nooit een toevoeging wordt verleend. Dat er een nieuwe regeling was deed hier niet aan af, hier waren ze ook (nog) niet van op de hoogte. Ook de aanvragen van kantoorgenoten zijn om dezelfde reden afgewezen. Pas in oktober 2013 is er door de Raad voor Rechtsbijstand beleid afgesproken met betrekking tot het verlenen van een toevoeging voor een Statuut aanvraag. Op de kenniswijzer van de Raad voor Rechtsbijstand is hierover het volgende te vinden:

Slachtoffers misbruik Jeugdzorg

Slachtoffers van misbruik in de periode dat zij onder de verantwoordelijkheid van Jeugdzorg vielen, zijn in eerste instantie aangewezen op bijstand van Slachtofferhulp Nederland (SHN). Blijkt uit de toevoegeaanvraag niet dat rechtzoekende zich tot SHN heeft gewend, dan wijs je de aanvraag af met tekstcode 130. Je verstrekt een toevoeging als uit de aanvraag blijkt dat SHN de rechtzoekende naar een advocaat verwijst.

Ook op grond van deze regeling had aanvrager geen toevoeging gekregen. Aanvrager heeft zich immers rechtstreeks tot het kantoor van gemachtigde gewend. Het maken van bezwaar had geen enkele kans van slagen gehad omdat pas 2 maanden na de afwijzing beleid bij de Raad voor Rechtsbijstand was vastgesteld en ook indien dit beleid er wel was geweest was aanvrager niet in aanmerking gekomen voor een toevoeging en zou bezwaar ook om deze reden zijn afgewezen.

Daarnaast stelt aanvrager dat de (omvang van) deze zaak uitzonderlijk is, wat volgens artikel 15 lid 1 van het Statuut reden geeft om af te wijken van de maximum vergoeding voor rechtsbijstand van € Dit blijkt ten eerste uit het tijdsbestek dat gemoeid is gegaan met deze zaak. De aanvraag is op 13 augustus 2013 bij het Schadefonds ingediend, 3 maanden na het indienen van de aanvraag is het dossier doorgestuurd aan de instelling waarop de instelling vervolgens om uitstel vraagt van 8 weken, waarmee er 16 weken zijn verstreken nadat de aanvraag aan de instelling is gestuurd. De reactie van 19 mei 2014 van de instelling bevat onder andere een verweer over de rechtsopvolging waarop aan gemachtigde is gevraagd om hier nader onderzoek naar te doen. Naar aanleiding hiervan heeft gemachtigde uitgebreid onderzoek gedaan in de Kamer van Koophandel en het Nederlands archief. Gemachtigde meent dat dit onderzoek tot de taak van de instelling behoort, maar ze was genoodzaakt om dit zelf te doen omdat de resultaten anders niet aan het licht waren gekomen. Op 14 augustus werden de resultaten doorgestuurd naar de instelling met het verzoek om binnen twee weken te reageren. Wederom werd uitstel gevraagd en verleend. Uiteindelijk werd op 3 oktober een zitting gepland, wat ruim een jaar is nadat de aanvraag is ingediend. Het behoeft geen betoog dat enkel al dit tijdsbestek betekent dat er meer kosten rechtsbijstand worden gemaakt dan in een zaak die binnen het "normale" tijdsbestek worden behandeld. Bovendien is de aanvraag zeer omvangrijk. Er zijn vele stukken overgelegd, er is een uitgebreide schadeberekening gemaakt en door het (lange) verloop van de zaak is er veelvuldig contact geweest met het Schadefonds en aanvrager en zijn gemachtigde. Tevens heeft gemachtigde zeer actief zelf onderzoek moeten doen in de Kamer van Koophandel en de archieven, waar logischerwijs veel tijd mee gemoeid gaat. Coulanche heeft gemachtigde de kosten van rechtsbijstand (fors) gematigd tot € Een dubbele tijdsbesteding in deze uitzonderlijke zaak, met een uitzonderlijke lange looptijd, lijkt gemachtigde alleszins redelijk.

Standpunt instelling

De instelling meent dat de gemachtigde van aanvrager in bezwaar had moeten gaan en toe te lichten waarom rechtsbijstand van een advocaat wel noodzakelijk zou zijn. Het is erg voorbarig om op basis van een enkel telefoongesprek te besluiten om geen bezwaar in te dienen. Indien aanvrager eerst naar Slachtofferhulp Nederland had moeten worden verwezen dan had het op de weg van gemachtigde gelegen om hem daar eerst op te wijzen. Dit komt in ieder geval niet voor rekening van de instelling. Of dat inderdaad al vereist was geweest laat de instelling in het midden, nu deze regel op het moment van de aanvraag kennelijk nog niet bestond.

De instelling deelt de mening van aanvrager dat het dossier uitzonderlijk omvangrijk is niet. Het blijkt niet dat dit een omvangrijker dossier is dan andere zaken. Het lange tijdsverloop op zich is geen grond om te stellen dat een zaak omvangrijk is, daar is meer voor nodig dan enkel tijdsverloop. Daarnaast zijn er niet uitzonderlijk veel stukken zijn overgelegd. Tevens ziet de instelling geen uitgebreide schadeberekening in het dossier. Er bevindt zich enkel een globale berekening van een gemiddeld inkomen en het modaal inkomen per maand in het verschil met het inkomen van aanvrager. Ten slotte blijkt niet uit het dossier dat er veelvuldig contact is geweest met het Schadefonds.

Oordeel Commissie

De Commissie is van oordeel dat aanvrager recht heeft op een tegemoetkoming voor de redelijke kosten van rechtsbijstand. Zij kent aanvrager een bedrag van € toe.

De Commissie komt tot dit oordeel op grond van de volgende omstandigheden. Gemachtigde heeft een toevoeging aangevraagd en haar werd aangegeven dat voor een aanvraag bij het Schadefonds nooit een toevoeging wordt verstrekt, wat overigens juist is, althans tot op dat moment. Tevens werd aangegeven dat er nog geen beleid was ontwikkeld voor aanvragen op grond van het Statuut. Ook andere aanvragen van haar kantoor zijn op dezelfde grond afgewezen.

Het al dan niet in bezwaar gaan tegen de toevoegaanvraag had gelet op het bovenstaande naar het oordeel van de Commissie voor de uitkomst geen verschil gemaakt. In zijn algemeenheid is de Commissie van oordeel dat bezwaar maken tegen een gevoelde onterechte afwijzing wel degelijk van een advocaat verwacht mag worden. Echter in deze situatie, waarin gemachtigde een toevoeging vroeg voor een nieuwe regeling die bij de Raad voor Rechtsbijstand (nog) niet bekend was en waar nog geen beleid voor was ontwikkeld, is de Commissie van oordeel dat dit in dit specifieke geval niet van gemachtigde verwacht hoefde worden. Bovendien zou de aanvraag op grond van het later vastgestelde beleid zijn afgewezen aangezien aanvrager niet via Slachtofferhulp Nederland naar gemachtigde is verwezen. Het voert naar het oordeel van de Commissie te ver om een slachtoffer die al een advocaat in de arm heeft genomen en waarbij de procedure al is gestart alsnog terug te verwijzen naar Slachtofferhulp Nederland om te zorgen voor een doorverwijzing.

Omtrent de hoogte van de tegemoetkoming overweegt de Commissie als volgt.

De Commissie kent vaste bedragen toe voor de kosten van rechtsbijstand al naargelang de juridische ingewikkeldheid van de aanvraag. Bij een gemiddelde zaak waarbij een hoorzitting heeft plaatsgevonden wordt een bedrag van € toegekend. Bij een ingewikkelde zaak waarbij een hoorzitting heeft plaatsgevonden wordt een bedrag van € toegekend. De Commissie merkt deze zaak aan als ingewikkeld. De Commissie is het met de instelling eens dat de zaak niet zeer omvangrijk is in vergelijking met andere zaken en dat er niet uitzonderlijk veel stukken zijn overgelegd of uitgebreide schadeberekeningen zijn gemaakt. Gemachtigde heeft echter wel actief onderzoek moeten doen naar de rechtsopvolging van de Stichting Katholieke Kinderbescherming en de Katholieke Stichting Jeugd en Gezin, iets wat meer op de weg van de instelling had gelegen. Op grond hiervan kent de Commissie het maximumbedrag van € toe.

Vanwege de lange looptijd van het dossier waardoor er veelvuldig contact is geweest tussen gemachtigde en aanvrager en ook meer contact dan gemiddeld met het Schadefonds Gewelddsmisdrijven om de stand van zaken van het dossier te bespreken vindt de Commissie het redelijk om op grond van artikel 15 lid 2 het bedrag van € met een bedrag van € te verhogen.

8. Eerder ontvangen bedragen

Aanvrager ontving vanuit de Tijdelijke regeling bij beslissing van 17 februari 2014 een bedrag van € in verband met seksueel misbruik door beschuldigde in de periode van 1 januari 1980 tot en met 31 december 1986. Het bedrag van fl (€) dat aanvrager van het Schadefonds in 1987 ontving was al op de tegemoetkoming van € vanuit de Tijdelijke regeling in mindering gebracht.

Op grond van artikel 5 Statuut dienen eerder ontvangen bedragen in verband met het misbruik in mindering te worden gebracht op het bedrag van een tegemoetkoming op grond van het Statuut. Daarom brengt de Commissie een bedrag van € in mindering op het bedrag op grond van het Statuut. Dit betekent dat aanvrager een bedrag van € van de instelling ontvangt.

9. Betaling

De Commissie draagt de instelling op het bedrag van € te betalen aan aanvrager. Dit bedrag wordt binnen 30 dagen na ontvangst van de uitspraak van de Commissie door de instelling betaald.

De tegemoetkoming wordt betaald zonder dat van de aanvrager finale kwijting met betrekking tot het seksueel misbruik wordt verlangd. Dit betekent dat het voor aanvrager mogelijk blijft om de instelling in de toekomst aansprakelijk te stellen.

De uitspraak is gedaan door de civiele kamer van de Commissie en is ondertekend door de voorzitter.

Voorzitter,
Prof. dr. mr. J.J.M. van Dijk

VERZONDEN 08 DEC. 2014

JORIS DEMMINK

Jarenlang ben ik tegengewerkt door het ministerie van Veiligheid en Justitie. Meer dan twintig jaren heb ik moeten knokken om erkenning voor wat mij als kind is overkomen. Hoe moe ben ik geworden van deze strijd. Wat ik ook deed, ik werd weggejorist. De dader, wijlen André Beemster, is nooit bestraft. Ik vind dat onbegrijpelijk.

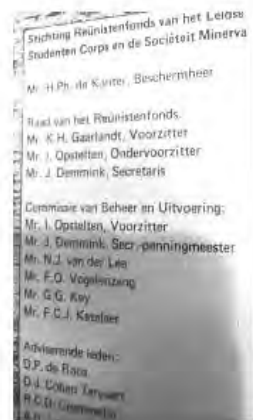
Toen ik met harde bewijzen kwam, zoals bij de kinderpornozaken/-netwerken, was seponeren het gevolg. Te ingewikkeld, te veel papierwerk. Weggejorist, dus. Er moest meer aan de hand zijn. Iets wat ik over het hoofd had gezien. Eindelijk vielen de kwartjes bij mij. In mijn overtuiging leidt alles terug tot één persoon: Joris Demmink. Vanaf 1982 heeft hij hoge functies bekleed bij Justitie. Van 2002 tot 2012 zelfs de hoogste positie van secretaris-generaal bij het Ministerie van Justitie.

Door de jaren heen heb ik enorm veel informatie verzameld. Ik besloot om de stapel dossiers nog een keer door te spitten. Op zoek naar antwoorden. Die heb ik niet echt gekregen. Maar dat er iets niet pluis is, is voor mij duidelijk.

In 1998 werd in het diepste geheim het Rolodex-onderzoek gestart. Joris Demmink was volgens één van de betrokken ambtenaren 'onderwerp van onderzoek'. In 2012 is dit ontkend door Ivo Opstelten. Eén van de officieren van justitie betrokken bij dit onderzoek was Fred Teeven.

Ik kreeg een dossier over Demmink in handen. Wat mij opviel was dat hij regelmatig contact had, en wellicht nog steeds heeft, met Fred Teeven én Ivo Opstelten. Dat bewijst misschien niets. Maar toch. Eerst laat Fred Teeven Demmink onderzoeken en vervolgens zijn ze dikke vrienden. Althans, dat is het beeld dat ik erbij krijg. Of zou Joris dit al bekostwoord hebben in zijn studententijd?

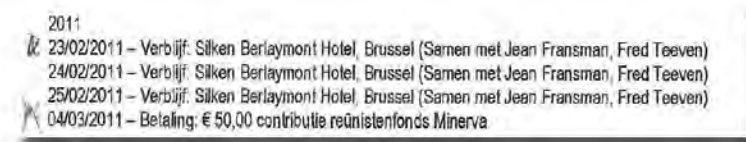
Er is al heel veel gezegd en geschreven over Joris Demmink. Vaak duiken dan dezelfde namen op. Toeval? Of de doofpot angstvallig dichthouden. Ik houd het op het laatste. Dat ik niet de enige ben met grote twijfels over de integri-

teit van Justitie, blijkt het uit het feit dat er in april 2016 getuigenverhoren plaatsvinden. De twee onderwerpen die centraal staan zijn:

1. De twee Turkse mannen; seksueel misbruikt door Joris Demmink.
2. De zaak van Bart van Well; had als minderjarige twee keer betaalde seks met Joris Demmink.

De getuigen die worden verhoord? Onder andere Joris Demmink, Ivo Opstelten en Fred Teeven. Toch vraag ik mij af of het verhoren van getuigen voldoende is. Een parlementaire enquête vanaf de jaren '70 zou verstandiger zijn. In hoeverre kende Joris Demmink wijlen kinderrechter Rueb? Was G. Beks niet de rechterhand van Demmink? G. Beks, die een privé-dossier over mij bijhield? Was het niet André Beemster die in een open brief beweerde dat deze kinderrechter geen pedofiel was? Dezelfde André die mij jarenlang seksueel heeft misbruikt? Ons kent ons, is een bekend gezegde. Ik sluit niet uit dat dit hier het geval is. Of, zoals ik het zie: soort zoekt soort. Het wordt hoog tijd dat alles wat binnen Justitie weggejoerd is, en nog wordt, aan het licht komt.

Drie dagen voor het overleg met Fred Teeven heeft Demmink in België contact met hem. Fred Teeven vond eerst dat de zaak Demmink tot op de bodem moest worden uitgezocht. Later krijgt hij een hogere functie bij justitie en horen we niets meer van zijn kant over de zaak Demmink.

Interview Café Weltschmerz; burger-journalistiek platform oktober 2015

Ik had in oktober 2015 een bijzonder gesprek met psychiater Esther van Fenema. In een programma van een halfuur mocht ik mijn misbruikverhaal doen. Er werd duidelijk naar voren gebracht dat mijn dagen gevuld zijn met zoektochten naar seksuele netwerken en naar erkenning van mijn werk. Hoewel ze mijn authenticiteit en mijn achtergrond volledig vertrouwden, hebben zij geen kennis genomen van mijn materiaal en daarmee geen zicht op de kwaliteit en waarde van mijn onderzoek. Youtube: www.youtube.com/watch?v=m67Qa2g9CVM

Robert wordt geïnterviewd door Esther van Fenema

Schadfonds
Gewelddsmisdrijven

Niet meegestuurd met aanvraag

Geachte heer Van der Brugh/Rensing,

25 augustus 2006

Hierbij doe ik u toekomen de stukken betreffende:

Kenmerk 4836
Naam De heer R. van de Luitgaarden
Geboortedatum 13 juni 1965
Misdrijfdatum 1979-1986
Jurist De heer J.C.M. van de Weerd
Telefoon (070) 414 20 45

Aanvrager wil een 'na-uitkering' in verband met deze aanvraag. In het telefoongesprek daarvoor gaf hij aan dat zijn psychisch letsel toch ernstiger zou zijn dan gedacht. Het misdrijf is 18 jaar geleden gepleegd. De naam van de behandelaar heb ik uit dossier 59880.

Inlichtingen 1		Datum
Inlichtingen 2		Datum

Opmerking

Paul,

Ter info: ik heb zelf het idee dat aanvragers er een spijt van maakten om zoveel mogelijk aanvragen in te dienen. Ik kan dit aanvullend verzoek daarom niet helemaal serieus nemen. Toch gaarne je advies (indien mogelijk)

Groet
Hans

Tijd te bewerking & bewerking vervolgbewerking

Paraf

RECHTVAARDIGHEID

Soms vraag ik mij af, waarom ik zo blijf doorvechten. Ben ik dan zo naïef? Ja, ik heb een grote som geld gehad. Niet het hoogste bedrag, maar toch. Natuurlijk snap ik dat er regels zijn. Regels om de hoogte van een bedrag te bepalen. Maar wat ik niet begrijp is waarom men, de overheid, geen rekening houdt met de jarenlange strijd die ik gevoerd heb.

De schadevergoeding is gekoppeld aan het seksuele misbruik. Dat ik vervolgens bijna twintig jaar van het kastje naar de muur gestuurd ben, dat wordt aan de kant geschoven. Hoe kon een instantie als Schadefonds Geweldsmisdrijven in 2006 zulke schaamtevolle notitiebriefjes als op de pagina hiernaast deze over mij als slachtoffer schrijven? Dat deed pijn; ik werd niet serieus genomen. Terwijl jaren laten het misbruik erkend is.

Is het dan geld wat ik wil? Nee, maar ik wil wel een zorgeloos leven. Mijn leven weer op kunnen bouwen. Mijn dader kan zijn excuses niet meer aanbieden of bestraft worden. Maar de overheid kan er wel voor zorgen dat dit, wat mij is overkomen, nooit meer gebeurt. Dat iedereen die indertijd er direct of indirect een rol in heeft gehad, ook bestraft wordt.

Misschien ben ik niet slim geweest om door te blijven drammen om meer erkenning. Misschien heb ik het bij de verkeerde instanties gedaan. Ik weet het niet. De wanhoop leeft nog steeds in mij. Misschien weet ik niet eens wat ik wil. Of toch wel? Rechtvaardigheid voor elk slachtoffer. En dat de beerput eindelijk schoongemaakt wordt.

Als burger heb ik alles gedaan om het een en ander onder de aandacht te brengen; zelfs tot aan de Regie Rechter die over de zaak Demmink gaat. In plaats van dat ik een uitnodiging krijg, kreeg ik tot mijn stomme verbazing onderstaande mail binnen. De Cirkel was weer rond!

Antwoord op uw verzoek aan rechter-commissaris Wijnobel

Van: **Boer, A. (Rechtbank Den Haag)**
Verzonden: maandag 16 februari 2015 17:16:32
Aan:

Geachte heer Van de Luitgaarden,

In reactie op uw verzoek aan de rechter-commissaris, kan ik het volgende melden:

De rechter-commissaris verzoekt mij aan u over te brengen dat u zich tot het Openbaar Ministerie kan wenden. De reden hiervoor is dat dit soort zaken bij het OM, of de politie thuishoren en dat de rechter-commissaris onderzoek doet in zaken die door het OM worden aangebracht.

Met vriendelijke groet,

Drs. A (Arnoud) Boer
Senior Persvoorlichter / Communicatie

de Rechtspraak
Rechtbank Den Haag

NAWOORD-DANKWOORD ROBERT

Nu ik ouder ben en terugkijk op mijn leven kan ik zeggen dat het door mijn vingers is geglipt. Ik ben het vele strijden moe. Dat ik met dit boek een soort van afsluiting voor mezelf van alles maak, is wel mijn streven, al zal ik er niet op durven zweren. Met *Weggejorist* laat ik toch een erfenis achter. Voor de toekomst die mij nog rest hoop ik eens weer gezellig de deur uit te kunnen gaan. Geen geldzorgen te hebben, een dagje naar het strand zou me al blij maken. Ik geniet van mijn tien jaar oude kater, Gaby en van de vrienden die ik heb.

Het was tijdens het interview in Café Weltschmerz dat Esther van Fenema mij het idee aanreikte om een boek te gaan schrijven over mijn leven. Nu is *Weggejorist* niet met een ghostwriter geschreven, dat is ook niet wat ik wilde. Ik wilde graag mijn dossiers laten spreken met de woorden van mijzelf en er geen roman van maken. Daarom is het geen regulier boek geworden, maar wel: *mijn boek*.

Mijn dank gaat in het bijzonder uit naar Angélique Kersten, uitgever van *Uitgeverij aquaZZ*. Al meteen tijdens ons eerste contact werd mij duidelijk dat ik het boek door haar wilde laten uitgeven. Als kind kwam zij ook in contact met misbruik en geweld en daardoor voelde ik meteen een klik. Zij haalde Peter en Inanna van den Berg van Ambilicious erbij.

Vanaf het eerste contact rond oktober 2015 vonden zij allen dat ik niet meer moest worden *Weggejorist*. Aangezien ik slecht ben in de Nederlandse taal, was het kant en klaar aanleveren van een boek voor mij onhaalbaar. Toch stonden ze altijd voor mij klaar. Uiteindelijk zijn ze er ruim een halfjaar mee bezig geweest om de boel te ordenen. Angélique regelde nog fotografe Pamela Bakhuizen. Dankzij haar kwam er een geschikte portretfoto tot stand en hadden wij een gezellige middag.

Frides Lameris, bedankt! Zonder jou als sponsor had ik mijn droom nooit op deze manier kunnen verwezenlijken.

Grote dank gaat uit naar Yvonne Keuls, want zonder haar medewerking had mijn dader nooit bekend.

Henk Krol bedankt dat jij altijd in mij geloofde en mij steunde.

Daarnaast dank ik mijn vrienden met het hebben van veel geduld met mij en dat ze mij wat plezier geven in het leven.

De lezer bedank ik voor de interesse in mijn verhaal.

NAWOORD UITGEVER ANGÉLIQUE KERSTEN

Vrij snel heb ik tegen Robert gezegd dat ik zijn boek wilde uitgeven. Niet helemaal wetende welke enorme hoeveelheid werk dit met zich mee zou brengen. Persoonlijk ben ik bekend met seksueel misbruik en daarom alleen al wilde ik hem begeleiden. Al was het alleen maar voor Robert om iets af te kunnen sluiten.

Hij had het dringende verzoek dat het boek er snel moest komen; met het oog op de Demmink-verhoren die in maart 2016 zouden plaats gaan vinden. Ik schakelde daarbij de expertise in van Ambilicious, want deze klus had ik nooit in mijn eentje kunnen klaren. Mailbommen met tientallen dossiers brachten de nodige fronsen op mijn gezicht. Gelukkig werd het boek verschoven naar half april en zelfs dat was erg nog krap in tijd.

Het is écht het boek van Robbie/Robert geworden. Zijn levensverhaal is op zijn manier naar buiten gebracht. De drang naar het willen bewijzen en het ook kunnen aantonen, zit bij hem diepgeworteld.

Soms kriebelde de schrijfster in mij, zeker wanneer ik zo diep in de gebeurtenissen van Roberts leven zat:

Ik schommel met mijn iele beentjes heen en weer, zittend op een stoel in het saaie kantoor. De zitting jeukt onder mijn billen. Er zit een korst op mijn knie. Gevallen met voetbal. Het heeft geen tijd om te helen, want ik pulk het er keer op keer af. André is even weggeroepen en de ruimte voelt ineens een stuk lichter. Maar ik weet dat hij ook weer terugkomt. Mijn buik weet het zeker, want het doet zeer.

Ik stop met wiebelen en glij van de stoel. Met mijn handen in mijn broekzak loop ik naar het prikbord. Er hangen enkele krantenberichten en tekeningen. Ik zie er ook eentje van mij. Zou die boom met een regenboog plus halve zon boven een berg ook van een jongen zijn die net als ik ...?

Of die rode brandweerauto, die een flat met hoge wasco-krijten vlammen blust ... Mijn buik protesteert en ik doe een halve draai opzij, daarbij prikt een punt van de yucca in mijn arm.

Au! Bijna struikel ik over de matras dat nog steeds op de grond ligt.

Vlug draai ik mijn ogen naar de boekenkast.

Ik wil niet aan de matras denken.

Ik wil niet aan de matras denken.

ik wil niet ...

Ik wil ... niet!

In de kast pronkt een foto in een zilverlijstje, naast een rij met boeken. Geen kinderboeken want die zijn meestal niet zo dik. Ik denk dat het zijn familie is. Maar ik ben ook een beetje zijn familie. Hij 'zorgt' voor me, althans dat zegt hij altijd. En dat zal dan ook we zo zijn. Hij is directeur en directeuren weten heel veel.

Als ik voor het raam sta, wil ik het liefst naar buiten. Ver weg van hier. Maar waarheen? Naar papa, dat zou ik wel willen, maar dat kan nu niet.

De korst begint weer te jeuken, ik zak door mijn knietjes en aai eroverheen. Met een halve draai zet ik mijn achterste op de punt van de matras neer en begin geconcentreerd eraan te pulken. Ik sluit mij af, ik voel niet eens dat ik begin te bloeden.

'Aah, Robbie. Ik zie al dat je klaarzit voor ons,' zegt Beemster opgewekt. Ik heb hem niet eens binnen horen komen. Roekeloos trek ik met een ruk aan het restantje korst, een rauwe wond wordt weer voelbaar.

'Mooi,' zegt André, 'dan kunnen wij gezellig meteen beginnen ...!'

INHOUDSOPGAVE

WOORD VOORAF	7
VERKLARING DOOR YVONNE KEULS	11
MIJN EERSTE LEVENSJAREN	13
<i>Herinneringen</i>	13
<i>Jeugdossier rapport inzake Van de Luitgaarden-Harteveld</i>	15
<i>Emmen</i>	19
<i>Jeugdossier rapport inzake Van de Luitgaarden-Harteveld</i>	19
<i>Memo Beemster</i>	34
<i>Voogdijaanvraag</i>	35
<i>Voogdijaanvaarding</i>	38
<i>Uitspraak voogdij</i>	41
<i>Rapport Katholieke Stichting Jeugd en Gezin</i>	44
<i>Ontheffing ouderlijke macht</i>	46
<i>Memo Beemster</i>	47
<i>Hoger Beroep ontheffing ouderlijke macht</i>	50
<i>Robbie van de Luitgaarden/Robbie Mounier</i>	56
<i>Uitspraak Hoger Beroep</i>	60
<i>Omgangsregeling</i>	71
<i>Memo's Z van Nelis en André Beemster</i>	72
<i>Memo's Beemster</i>	75, 87
<i>Weggelopen</i>	88
<i>Memo's Beemster</i>	90
<i>De drie mooiste jaren uit mijn leven</i>	92
<i>Stommititeit</i>	92
<i>Memo's Beemster</i>	93, 97
<i>Aanvraag voortzetting subsidie psychotherapeutische behandeling</i>	98
<i>Memo Beemster</i>	102
<i>Aanvraag plaatsing kindertehuis met rapport raad van de Kinderbescherming</i>	103
<i>Notitie Beemster – telefoongesprek met drs. Radlach Pries</i>	107
<i>Aanvraag plaatsing st. Antoniushuis</i>	109
<i>Goedkeuring plaatsing kindertehuis</i>	112
<i>Kinderpsycholoog</i>	112
VAAK VERHUIZEN	115

SEKSUEEL MISBRUIK		117
<i>St. Antoniushuis te Wassenaar</i>	117	
<i>Bezoekuur</i>	117	
<i>Misbruik</i>	118	
<i>Geheim</i>	119	
<i>Memo's Beemster</i>	123	
MISBRUIK IN SPANJE		131
OVERLEVEN TOT IK EENENTWINTIG WORD		135
<i>Kamertrainingscentrum</i>	135	
<i>School</i>	135	
<i>Oplichting</i>	135	
<i>Memo Beemster</i>	148	
<i>Geslaagd</i>	149	
<i>Op kamers</i>	149	
BIJNA EENENTWINTIG		151
<i>Het overlijden van mijn vader</i>	151	
<i>Derde kamertrainingscentrum</i>	151	
<i>Laatste ontmoeting met André Beemster</i>	152	
<i>Aangifte</i>	152	
<i>Yvonne Keuls</i>	153	
EEN JAAR NA DE AANGIFTE		155
<i>Tv-optreden Sonja Barend 25 mei 1987</i>	155	
<i>Krantenartikel</i>	157	
<i>Kinderbescherming</i>	157	
<i>Erkend of miskend door Schadefonds Geweldsmisdrijven?</i>	157	
TIEN JAAR VERWERKING		159
<i>GSD</i>	159	
<i>RIAGG</i>	159	
<i>Uitzendbureau</i>	160	
<i>Wraakactie</i>	160	
<i>Aangifte</i>	161	
<i>Ontvoering</i>	161	
<i>Hekel aan mezelf</i>	162	
<i>Milieudepot</i>	162	
<i>Mishandeling</i>	163	
<i>Pijn</i>	163	

Vrienden	164	
Erica	164	
Media Park	165	
Mijn eerste loonzakje	165	
Weer een verhuizing	165	
Op reis, een hond en een vriendin	166	
VOLOP IN DE MEDIA		167
Negativiteit omzetten naar positiviteit	167	
Mijn eerste krantenartikel 1996	167	
Tv-optreden in het RTL 4-programma: Catherine april 1996	168	
Tv-optreden SBS 6 bij Hart van Nederland mei 1996	168	
Dood van een goede vriend	168	
Nagele	171	
Tv-optreden in Het uur van de waarheid SBS 6 september 1996	171	
Tv-optreden in Kopspijker met Jack Spijkerman VARA 1996	171	
Tv-optreden bij Goedemiddag met Jos Brink NCRV oktober 1996	174	
Oprichting Stichting Schouder aan schouder	174	
Tv-optreden in de TROS TVnShow met Ivo Niehe november 1996	176	
Weer een verhuizing	176	
Tv-optreden in de Aso Show met Anita Witzier KRO januari 1997	177	
Tv-optreden bij De Week van Wilibrord RTL 4 februari 1997	178	
Tv-optreden bij Middageditie VARA mei 1997	178	
KINDERPORNONETWERKEN		179
Pedofielen namenlijst	179	
Tv-optreden bij Peter Jan Rens RTL 4 september 1997	180	
Aangifte tegen seksshophouder	180	
Brief advocaat naar het Parket van officier van justitie	185	
Terug naar het Gooi	186	
Het plan	186	
Tv-optreden bij Catherine RTL 4 maart 1998	186	
Tv-optreden bij EenVandaag met Jaap Jongbloed. TROS september 1998	186	
Wraak? Mijn huis in brand	187	
Vals beschuldigd	188	
Weer een verhuizing	188	
Tv-optreden Bij Mijn Lijf Mijn Leven NCRV november 1999	188	
KINDERPORNONETWERKEN NEDERLAND-BELGIË		193
Samenvattingen uitzendingen 2 Vandaag	194	

VREEMDE PRAKTIJKEN		199
<i>Foute ambtenaar</i>		199
<i>Gemeente Baarn betaalt boetes</i>		199
<i>Afluisterpraktijken</i>		199
<i>Gay Krant 2003</i>		200
<i>Banenproject</i>		202
<i>Advies re-integratiearts</i>		203
SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN		205
MIJN NAAM DOOR HET SLIJK		209
OPNAME		213
<i>Voedselbank 14 oktober 2008</i>	213	
ONTUCHT EN KINDERPORNO OPPEROLD		217
FALENDE POLITICI EN LANDELIJK PARKET		219
<i>Baarnsche Courant 26-10-2009</i>	219	
VAN BEERPUT NAAR DOOPPOT		225
ALGEMENE INLICHTINGEN- EN VEILIGHEIDSDIENST		231
<i>Contact met ministerie van Veiligheid en Justitie</i>	231	
VERKLARING PLEEGMOEDER		237
COMMISSIE DEETMAN/SAMSON		239
<i>Valt Katholieke Kinderbescherming en Jeugd en Gezin onder commissie Deetman?</i>	239	
<i>Commissie Samson</i>	239	
<i>Tv-optreden in Hart van Nederland SBS 6 8 oktober 2012</i>	240	
STATUUT		243
<i>Lichamelijke conditie</i>	249	
<i>PowNews 11 april 2014</i>	250	
AANGIFTE DEMMINK		255
SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN VERVOLG		259
JORIS DEMMINK		269
<i>Interview café Weltschmerz; burger-journalistiek platform oktober 2015</i>	270	
RECHTVAARDIGHEID		273
NAWOORD-DANKWOORD ROBERT		275
NAWOORD UITGEVER ANGÉLIQUE KERSTEN		277

Robert (Robbie) groeide vanaf zijn derde op in diverse tehuizen en pleeggezinnen. Vanaf zijn veertiende werd hij zeven jaar lang seksueel misbruikt door een directeur van Stichting Katholieke Kinderbescherming, die ook het ouderlijk gezag over hem had. Schrijfster Yvonne Keuls zorgde ervoor dat de dader, André Beemster, bekende. Helaas kwam hij 'met de schrik' vrij: doofpot?

Robert werd depressief en baalde ervan dat het leven waar hij zo naar verlangd had – een leven zonder misbruik – hem zo tegenviel. Geen werk, te veel drank, blowen, diefstal en automutilatie maakten het er allemaal niet rooskleuriger op. Het roer moest om.

Robert vond dat hij al jaren te vaak weggejorist was en besloot de media op te zoeken om zijn verhaal te doen. Hij richtte een stichting op om seksueel misbruik onder jongens/mannen uit de taboesfeer te halen, zette zich in om kinderpornonetwerken op te rollen. Tevergeefs: aangiften werden geseponeerd.

In dit boek zet Robert alle zaken en feiten op een rij in de hoop eindelijk met respect gehoord te worden.

Ambilicious

ISBN 978-94-91897-65-8

Foto: Pamela Bekhuizen

Uitgeverij *aqua*